

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEVER, NEVER
LET HIM TAKE
YOU.

THE
NEVER
KING

NIKKI ST. CROWE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

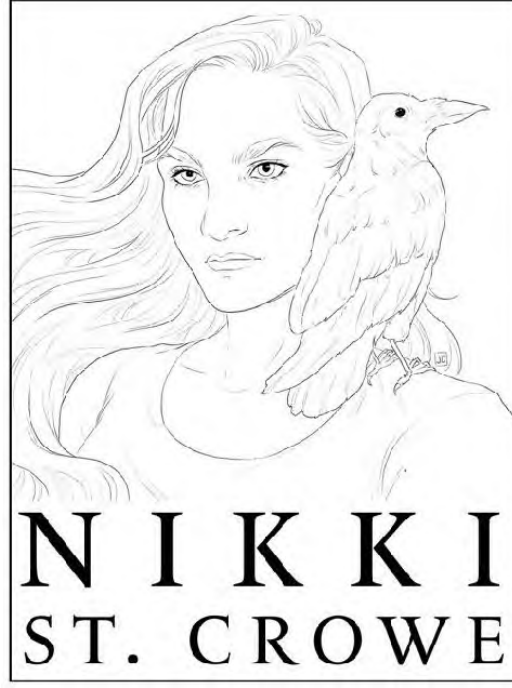
THE
NEVER
KING

VICIOUS LOST BOYS BOOK ONE

NIKKI ST. CROWE

BLACKWELL HOUSE

Telif Hakkı © 2022 Nikki St. Crowe

BLACKWELL HOUSE LLC TARAFINDAN

YAYIMLANMIŞTIR

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere

herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İÇİNDEKİLER

Okumadan Önce

Bölüm 1 Bölüm

2 Bölüm 3

Bölüm 4 Bölüm

5 Bölüm 6

Bölüm 7 Bölüm

8 Bölüm 9

Bölüm 10 Bölüm

11 Bölüm 12

Bölüm 13 Bölüm

14 Bölüm 15

Bölüm 16 Bölüm

17 Bölüm 18

Bölüm 19 Bölüm

20 Bölüm 21

Bölüm 22 Bölüm

23 Bölüm 24

Bölüm 25 Bölüm

26 Bölüm 27

Bölüm 28 Bölüm

29 Bölüm 30

Bölüm 31 Bölüm

32

Sonsöz

Ayrıca Nikki St. Crowe

Yazar Hakkında

Zor ve hızlı büyümek zorunda kalan tüm kızlara.

OKUMADAN ÖNCE

ASLA KRAL, PETER VE WENDY'NİN YENİDEN HAYAL EDİLMESİDİR.

karakterler yaşlandırılmıştır ve 18 yaş ve üzerindedir. Bu bir çocuk kitabı değildir ve karakterler de çocuk değildir.

Bu kitaptaki bazı içerikler bazı okuyucular için tetikleyici olabilir. Çalışmalarındaki CW'ler hakkında daha fazla bilgi edinmek isterseniz, lütfen web sitemi buradan ziyaret edin:

<https://www.nikkiscrowe.com/content-warnings>

"Peter'ın dönüş yolunda olduğunu hisseden Varolmayan Ülke yeniden
canlandı."

- *J. M. Barrie, Peter ve Wendy*

1

WINNIE DARLING

İKİ YILI AŞKIN SÜREDİR NORMAL BİR LİSEYE GİTMEDİM, AMA YİNE DE Kendimi hâlâ cipinin yolcu koltuğunda yıldız oyun kurucuyla takılırken buluyorum.

Sekste kötü. Futbol sahasında muhteşem. Keşke futbolu sevip seksten nefret etseydim.

Anthony içime giriyor ve ben de ona porno yıldızı suratı yapıyorum çünkü bundan hoşlandığını biliyorum.

Onunla orgazm oluyormuş gibi yapıyorum.

Ben bir porno yıldızı değilim, ama bir fahişenin kızıyım, bu yüzden yeterince yakın olduğunu düşünüyorum.

"Evet, Winnie. Sikeyim. Oh bebeğim." Beni tutuşu gevşek ve nemli. Tıpkı bir çocuk gibi titriyor.

Aynı yaştayız ama aramızda onlarca yıl var.

"Siktir," diyor ve çıplak göğsüme sıcak hava üflüyor. "Bu çok iyiydi. İyi miydi?"

Özgüven eksikliği dayanılmaz. Kendine güvenen bir adamla yattığımı hiç hatırlamıyorum.

Ya da belki bu yanlıştır.

Belki de sadece alırken kendilerine güveniyorlardır. "Çok iyisin, bebeğim.

Sekste çok iyisin." Ben de yalan söylemekte çok iyiyim.

Ben ona sarılmaya devam ederken bana gülümsüyor ve sonra u z a n ı p ağzıma bir öpücük konduruyor.

Vücudumda donuk bir ağrı ve gözlerimin arkasında zonklayan bir baş ağrısından başka bir şey hissetmiyorum.

İçimde bir ölü var.

Ve çok sıkıldım.

Ve dört gözle beklediğim tek şey bir efsane tarafından kaçırılmak.

Mutlu yıllar bana.

Anthony kot pantolonunun fermuarını çekti ve beni eve bıraktı.

SUV mahallemden geçerken yolcu tarafındaki camdan dışarı bakıyorum.

Kaldırıma yanaştığında kapıyı açmaya başlıyorum ama kolumdan tutup öpmek için eğiliyor.

İstemeye istemeye verdim.

"Bu hafta sonu partiye geliyor musun?" diye soruyor, istediğimden daha umutlu bir şekilde.

Seks konusunda son derece verici olduğunuzda, her zaman partilere davet edilirsiniz. Bir sürü partiye. Hepsi de aynı. Ama ben tanıdık şeyleri severim. Her zaman tanıdık şeylerden hoşlanmamışım.

"Bana mesaj at," diyorum çünkü bu hafta sonu nerede olacağımdan emin değilim.

Bugün benim 18th doğum günüm ve benden önce gelen her Darling kadını bu günde ortadan kayboldu.

Bazıları bir gün, bazıları bir hafta ya da bir ay yok.

Ama her zaman kırılmış olarak dönüyorlar, değişen derecelerde akıl sağlığı bozulmadan. Ben delirmek istemiyorum. Çoğunlukla olduğum kişiyi seviyorum.

Yan kapıdan girdiğimde annem aniden önümde beliriyor. "Nerelerdeydin, Winnie? Seni çoktan götürdüğünü sanıyordum ve-" Dikkati dağılıyor ve sonra en yakın pencereye koşup mandalını test ediyor.

Çalışırken kendi kendine mırıldanıyor.

Korsanlar, Kayıp Çocuklar ve periler.

Ve onu.

Uyanırken onun adını söylemiyor ama geceleri rüyasında bazen çılgın atarak uyanıyor.

Peter Pan.

Annem yedi kez hastaneye kaldırıldı. Tıpkı büyükannesi, büyük büyükannesi ve ondan önceki tüm Darling kadınları gibi şizofren olduğunu söylüyorlar.

Bana kalacak bir delilik mirası.

"Winnie!" Annem koşarak yanıma geliyor, incecik elleri bileklerimi sarıyor. Gözleri kocaman açılmıştı. "Winnie, ne yapıyorsun? Odaya gir!" Beni koridora doğru itti.

"Hâlâ gündüz. Ve ben açım."

"*Tamam*, dinle." Bakışları uzaklara dalıyor ve kaşlarını çatıyor, tutuşu gevşiyor ve midem bulanıyor.

Lütfen, tüm tanrılar aşkına, sonumun annem gibi olmasını istemiyorum.

"Geliyor!" diye bağılıyor bana.

"Biliyorum." Yatıştırıcı ses tonumu ona karşı kullanıyorum. "Öyle olduğunu biliyorum ama evi bir bomba sığınağından daha iyi korudun. Kimsenin içeri girebileceğini sanmıyorum."

"Oh, Winnie." Sesi titriyor. "Her yere girebilir."

"Madem her yerden girebiliyor, o zaman neden pencereleri kilitlediniz? Neden odada kalsın?"

Mantığımı hiçe sayarak beni eşikten itiyor.

"Özel oda" terörle beslenen bir sanat eseri. Duvarı süsleyen kaba fırça darbelerinde çılgınlığı okuyabilirsiniz. Grafiti gibi boyanmış runik semboller ve daha fazlası kapının etrafındaki muhafazaya kazanmış.

Hayatımıza ve evlerimize giren sözde cadılar, şamanlar ve voodoo rahipleri anneme *ondan* korunmanın sırlarını sattılar.

Bunun için paramız yok ama yine de harcadık. "Sana yiyecek bir şeyler getireyim," dedi annem. "Ne istiyorsun?" "Sorun değil.

Ben-"

"Hayır! Ben bakarım. Sen odada kal. Odada kal, Winnie!"

Koridorda koşarak geri dönüyor, tüllü beyaz elbisesi arkasında dalgalanıyor ve onu bir hayalet gibi gösteriyor. Birkaç saniye sonra, tencereye girebilecek hiçbir şeyimiz olmadığından kesinlikle emin olmama rağmen mutfağımızda tencere ve tavalar patırdıyor.

Bu yaşadığımız on dokuzuncu ev.

Evlerin sayısını biliyorum ama çoğunu hatırlayamıyorum. Ve duvarlarınız birbirine karıştığında, kendinizi evinizde gibi hissetmeniz çok zor.

Annem, bizi hareket ettirmeye devam ederse onu -Peter Pan'ı- kaybedebileceğini düşündüğünü söyledi. Hafif seyahat ederiz. Büyük büyük büyükannem Wendy'den bana miras kalan iki çantam ve bir sandığım var. Dışarıdan görüldüğünden daha küçük ve olması gerekenden yaklaşık iki kat daha ağır.

Ondan kurtulamıyorum.

Sahip olduğumuz ve değer taşıyan tek şey, gerçek hissi veren tek şey.

Şu anki evimiz, sıvaları dökülen duvarları, yıpranmış ve çentikli parke zeminleri ve çok sayıda boş odası olan yorgun bir Viktorya dönemi evi. Bir kanepemiz bile yok. Mobilyaları taşımak çok zor.

Özel odamın köşesine itilmiş şişme yatağa yığılıyorum ve kıvrılan grafitilerin kanla yapıldığı tavana bakıyorum. Edinburgh'lu cadı sadece kanın işe yarayacağını söylemişti.

Ve bu benim olmalıydı.

Belki de hepimiz kendimizce deliyizdir.

Annem bana fıstık ezmeli ve reçelli sandviç yapıyor ve bir bardak musluk suyu getiriyor.

Ev her gıcırdadığında sarsılarak yememi izliyor.

"Bana ondan bahset," diyorum sandviğin üstündeki kabuğu soyup spagetti yer gibi yerken.

Annem yüzünü buruşturdu.

"Yapamam." "Neden?"

İşaret parmağıyla şakağına vuruyor.

Anladığım kadarıyla, bir tür büyüünün onun hakkında detaylı konuşmasını engellediğini düşünüyor, bu yüzden sadece ufak tefek şeyler öğrenebiliyorum. Bana büyüünün yeni aylarda azaldığını söyledi, ama dolunayın yarısındayız.

Tüm canavarları ortaya çıkaran gelgit ve dolunaydır. Kurtlar, periler ve kayıp çocuklar. Söylediği buydu.

"Bana ne anlatabilirsin?" Ona soruyorum.

Odanın köşesindeki karyolasında dizlerini göğsüne çekmiş, birkaç saniye bunu düşünüyor. Bir zamanlar güzel olduğunu hayal ediyorum, ama ben

onu deliden başka bir şey olarak tanımıyorlar. Saçları benimki gibi koyu ve gür ama kullandığı ilaçlar yüzünden seyreلمeye başlamış. Cildi kırmızı, yanakları çukur.

Tırnaklarında katman katman çatlaklar ve gözlerinin altında halkalar var. Artık çalışmıyor. Engelli maaşı alıyor ama faturaları zar zor ödüyor. Ve ne kadar yalnız kalırsa, bence o kadar kötüleşiyor.

"Kumu hatırlıyorum," diyor ve gülümsüyor.

"Kum mu?"

"Bu bir ada." "Ne adası?"

"Seni götüreceği yere." "Ve sen de oradaydın?"

Başını sallıyor. "Neverland kendi tarzında çok güzel." Kollarını bacaklarına doluyor ve kendi içine doğru kıvrılıyor. "Hepsi sihirli, o kadar çok ki teninizde hissedebilir, dilinizin ucunda tadabilirsiniz. Hanımeli ve bulut çileği gibi." Başını kaldırıyor, gözleri kocaman. "Bulut çileklerini özlüyorum. Büyüyü özlüyor."

"Kim? Peter Pan mı?"

Başını sallıyor. "Adanın kalbi üzerindeki hakimiyetini kaybediyor ve onu düzeltebileceğimizi düşünüyor."

"Neden?" Sandviçin bir köşesini koparıyorum ve ekmeği parmaklarımın arasında ezerek krep haline getiriyorum. Kenarından jöle fışkırıyor. Uzatmaya çalışıyorum, karnımı beş çeşit yemek yediğini düşünmesi için kandırıyorum.

Annem yanağını dizlerine dayıyor. "Verdikleri sözü tutmadılar," diye mırıldanıyor. "Bana verdikleri sözü tutmadılar."

"Ne sözü?"

"Onu nasıl durduracağımı bilmiyorum," diye fısıldıyor annem, beni görmezden gelerek. "Yeterli olup olmadığını bilmiyorum."

"Her şey yoluna girecek," diye onu temin ediyorum.

"Endişelenmiyorum." Bunların hiçbirisi gerçek değil.

Çılgınlık dışında.

Bu konuda endişeliyim.

Işık düğmesi gibi mi olacak? Bir an aklım başımda, sonra değil mi?

Bu düşündüm . kaybetmek benim Zihin korkutuyor
Ben daha fazla daha bir öcü.

Annem uykuya daldığında, yavaşça odadan çıkıyorum.

Bir fırtına çıkmış ve pencereden şimşekler çakarak eski Viktorya dönemine ait binanın gölgelerini uzatıyor.

Koridordaki banyoya gidiyorum ve aynada kendime bakıyorum.

Kendimi tanıyamıyorum. Bir yabancıya bakmak gibi. Bazı günler, yansımama uzandığımda orada hiçbir şey olmayacağından endişeleniyorum.

Ona benzemeye başlıyorum.

Temiz oyulmuş. Bitkin.

Kızgın olmak istemiyorum.

Ve çok *yoruldum*.

Hırkam omzumdaki kemikten kayıyor ve büzülmüş bir yara izine gözüm takılıyor. Tavana çizilmiş rünlerle eşleşen bir tane.

Tasmayı tekrar yukarı çekiyorum.

Ecza dolabının kapağının yarısı eksik, bu yüzden sol tarafı açık ve içinde birkaç sıra ilaç şişesi var.

Seç bakalım.

Kızgın olmak istemiyorum.

Bir şişe ibuprofen almak için uzandım. Yıllar boyunca o kadar çok aldım ki, artık onlardan gelen rahatlamayı neredeyse hiç bilmiyorum.

Koridorun ötesinde zemin

gıcırıyor. Elimi geri çekiyorum.

Evin içinde yine şimşekler çakıyor ve gök gürültüsü onu takip ediyor. Gürleme sona erdiğinde, bir kapının kapandığını duyuyorum.

Anne.

Koridordan geçip aceleyle odaya giriyorum ama o hâlâ karyolada mışıl mışıl uyuyor.

Kalbim boğazımda

düğümleniyor. Bir tahta daha

gıcırıyor.

Belki biri evin terk edilmiş olduğunu düşünerek içeri girmiştir? Bu büyüklükteki bir evin bırakın faturalarını, kirasını bile zor karşılıyoruz. Işıkları bile zor kullanıyoruz.

Yavaşça yatak odasının kapısını arkamdan kapattım ve kilidi kaydırarak kapattım. Hiç silahımız yok, işe yarar hiçbir şeyimiz yok. Tüm paramızı işe yaramaz büyülere harcadık.

Nefesimi tuttum, dişlerimi sıktım.

Kapı kolu dönüyor.

Yavaşça ondan uzaklaşıyorum.

Şimdiden başladı mı? Şimdiden aklımı mı kaçırdım?
Gök gürültüsü gökyüzünü çatlatıyor.
Kilit sanki sihirle açılmış gibi gümler ve bir bot kapıyı içeri iter.
Menteşeler gıcırıyor.
Anneme tekrar baktım. Anlattıklarında inanmak istediğimden daha fazlası mı vardı?
Bu doğru olamaz.
Olabilir mi?
Annem irkilerek uyandı. "Bebeğim, ne oldu?"
"Şşşt." Hemen yanına gidip onu sarsıyorum.
Ama artık çok geç. Kapı açık ve boşluğu o dolduruyor.
Nefes alamıyorum.
Çakmağın açıldığına dair belirgin bir ses duyulur, ardından metal çarkın sert dönüşü duyulur. Sigarasının ucunu yakarken alev tutuşuyor ve yüzüne ışık saçıyor.
Parmaklarındaki gümüş yüzükler alevi yansıtıyor. Koyu renkli dövmelemler ellerini kaplıyor. Bileklerine bağlanmış birkaç ip ve deri şerit var. Uzun boylu, geniş omuzlu ve keskin çenesinin etrafında yükselen sert yakalı uzun bir palto giyiyor. Vücudu paltosunun altında saklı olsa da, pazularındaki kasların görüntüsünden bile kaslı olduğunu anlayabiliyorum.
Sigarasını ağızından çektiğinde, gözlerimi hızlıca gezdirerek parmak eklemlerinin üzerinde yılan gibi kıvrılan damarları takip etmekten kendimi alamıyorum.
Amaçlı bir nefesle dumanı dışarı atıyor.
"Meredith," diyor, "çok uzun zaman oldu."
Annemin nefesi yanımda kesiliyor.
Bu gerçekten oluyor mu?
"Onu alamazsın!" diye bağırıyor.
"Sanki beni durdurabilirmişsin gibi."
Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. "Lütfen," diyor annem.
Sigarasından uzun bir nefes çekiyor, közler ıslı ıslı yanıyor. Duman yüzünün etrafında kıvrılırken tütünün çıtırtısını duyuyorum.
Göğsümde beni anında suçlu hissettiren bir kıpırtı var. Birden kendimi yıllardır hissetmediğim kadar uyanık hissettim.
Şu anda korkudan başka bir şey hissetmemeliyim. Bu gerçek.
Annem doğruyu söylüyordu.

Annem yine "Lütfen," diyor.

"Yalvarmak için zaman yok, Merry."

Eşikten ilk adımını atıyor. Sihir buraya kadarmış. Kalbimin hızlı atışını bastırmaya çalışarak nefesimi yutuyorum.

Göz açıp kapayıncaya kadar aramızdaki son mesafeyi de aştı. Tişörtümden bir avuç tutuyor ve beni ayağa kaldırıyor. "Bunu kolay yoldan da yapabiliriz, zor yoldan da sevgilim. Hangisi olacak?"

Boğazımda aniden büyüyen yumruyu yerinden oynatmaya çalışarak yutkunuyorum. Bunu yaparken beni izliyor, dilimin dışarı fırlayıp dudaklarımı yalamasını izliyor. Titreyen his daha da azalıyor ve suçluluk duygusu alevlenip soğuyor.

O annemin şehir efsanesinin hayata geçmiş hali ve şimdi burada olduğu için onunla ne yapacağımı bilmiyorum.

"Karar vermek için üç saniyen var," dedi bana.

Yüzünde bıkkınlık belirtisi yok ama yine de hissediyorum. Sanki bu konuşmayı daha önce milyonlarca kez yapmış ve varış noktasından her zaman hayal kırıklığına uğramış gibi.

Annem yanımda ayağa kalkıyor ve beni tutuşunu yumruklamaya başlıyor, ama o hızlı, neredeyse takip edemeyeceği kadar hızlı, sigarayı bırakıyor ve boğazından yakalayarak saldırıyor.

"Hayır," diyor kolayca. "Bunu olması gerekenden daha zor hale getirme." Bana geri dönüyor. "Devam et, sevgilim." Yüzüme yaklaşıyor, beyaz dişleri ay ışığında parlıyor. Neredeyse fazla güzel, fazla rüya gibi.

Belki de zaten kızgınımdır.

Ve eğer kızgınsam, zaten hiçbirinin önemi yok. "Bekliyorum," diyor.

"Kolay yoldan, tabii ki."

Kaşları eğlenerek kalkıyor. "Belli ki mi?"

"Neden zor yolu seçeyim ki?" Annem mücadelesini kaybeder ve sessizleşir.

"İlk ders," diyor. "Kolay bir yol yoktur." Anneme döner. "Onu geri getireceğim, Merry. Her zaman geri geldiklerini biliyorsun."

Sonra onu bırakır, parmaklarını şıklatır ve her şey kararır.

2

PETER PAN

VAROLMAYAN ÜLKE'YE DÖNMEM İKİ KAT DAHA UZUN SÜRÜYOR.

Omzuma atılmış bir Darling ile ağaç ev.

Tüy kadar hafif. Kaburga kemikleri acıtacak kadar keskin. Bu Darling iyi değil.

Belki de örümcek ağı çatlakları onu kırmanın daha kolay olacağı anlamına geliyordur.

Yolculuğu zorlaştıran onu taşımak değil, iki dünya arasında gidip gelmek ve benim azalan sihrim.

Çok az param kaldı. Bu o olmalı.

Olmazsa ne olur bilmiyorum.

Ben bu adayım. Bensiz hayatta kalamaz.

Evin açık ön kapısından içeri girdiğimde Kayıp Çocuklar beni bekliyordu.

Şu anda kaç kişi olduklarını saymayı unuttum ve isimlerinin yarısını bile hatırlayamıyorum, ama önemli olanlar beni Asla Ağacı'nın gölgesi altındaki çatı katında bekliyor olacaklar.

Darling'i geniş merdivenden yukarı çıkarıyorum, elim beni dik tutmak için oymalı trabzanın üzerinde ilerliyor. Ferforje fenerler kıvrımlı kancalarından titriyor.

Çok yoruldum.

Çatı katına geldiğimde Vane'i barda, ikizleri de koridorda buluyorum. Asla Ağacı'nın dallarından yapraklar süzülüyor. Gün geçtikçe inceliyor.

Ağaç ölüyor.

Küçük peri böcekleri kalan yaprakların arasında parlak sarı renkte parlıyor ve bu parıltıyı her gördüğümde bana Tink'i hatırlatıyor ve beni yeniden kızdırıyor.

"Oda hazır mı?" Çocuklara sordum.

Kas başını sallıyor, gözleri kolları arkamda gevşekçe sallanan Darling'i tarıyor.

İkizler koridorda beni takip ediyor ve boş yatak odasına gidiyorlar. Vane gelmiyor. Vane sadece Darling'leri ağlatmakla ilgileniyor.

Pencerenin yanındaki masanın üzerinde bir fener yanıyor ve pencere açık olduğundan okyanus esintisi içeri giriyor.

Darling'i yatağın üzerine koydum. Çerçeve fark etmedi.

Bash bileğindeki metal kelepçeyi kapatıyor, duvara cıvatalanmış bir zincire bağlı olanı.

Sırtımı yasladığım koltuğa çöküyorum ve cebimden çelik sigara kutusunu çıkarıp çakmağı çıkarak bir tane yakıyorum. Alev karanlıkta dans ediyor. Nefes alıyorum, alev akımı takip ediyor ve tütün yanarken çıtırdıyor.

Duman ciğerlerime dolduğunda kendimi sonsuz derecede daha iyi hissediyorum. "O nasıldı?" Kas soruyor.

Aramızda kalbi kanayan biri varsa, o da

Kas'tır. "İstediğimden daha inatçı."

Bash kapının hemen iç tarafındaki duvara yaslanıyor ve koridordan gelen ışık onu titrek altın renginde gösteriyor. "Peki ya Merry?"

Okyanus havası soğuyor. Başımı sandalyeye yaslıyorum. "Onu bıraktığımız kadar kızgın."

Sigara sonuna kadar yanıyor. Güneş ufuk çizgisine ulaşırken gözlerimi kapatıyorum.

Yaklaştıkça, sihir daha da uzaklaşıyor. Gün ışığında ben bir hiçim.

Külden başka bir şey yok.

"Ona göz kulak ol," diye emrediyorum ayağa kalkıp kapıya doğru ilerlerken. "Ama sakın dokunma."

"Kuralları biliyoruz," diyor Bash, ne yapacağının söylenmesine biraz sinirlenerek. Ama Bash her zaman güzel şeyleri sevmiştir ve bu Darling diğerlerinden daha güzel.

Beni duyduğundan emin olmak için "Darling'lerle yatma," diyorum.

Elimizdeki tek kural bu.
Darling'lerle yatmayız çünkü Darling'lerle yatmak bizi bu belaya
bulaştırdı.
Biz Darling'leri sikkmeyiz.
Sadece onları kırıyoruz.

3

WINNIE

UYANDIĞIMDA, UYKUYA DALDIĞIMDA HİSSETTİĞİM HISSİN AYNISINI HİSSEDIYORUM. Annemin eski arabasının arkasında bizi altı eyalet batıya götürürken.

Olmam gereken yerde değilim, her şey acıyor ve hiçbir şey aynı hissettirmiyor.

Önce martıları duyuyorum.

Yedi yıldır okyanusa yakın yaşamıyoruz ama ciyaklamaları, yerlerimizi kaplayan kumun, dalgaların sesinin ve kumul otlarının kokusunun eski anılarını canlandırıyor.

Suyu hep sevmişimdir. Beni mutlu eder.

Martıların ardından bir nefes sesi duyuyorum ve bu benim nefesim değil. Gözlerimi açtığımda bir çocuğun bana baktığını görüyorum.

Hayır, tam olarak bir çocuk değil. Bir çocuğun gençliğine, ama bir erkeğin varlığına sahip.

Uzun siyah saçlarını başının arkasında bir topuzla bağlamış. Bakışları bıçak gibi, keskin ve parıltılı bir şekilde beni süzüyor. Teni kanlı bir ayın parlak yüzü renginde ve çıplak göğsünün üzerinde siyah dövmelemler var. Tüm çizgiler vücudunun her iki tarafında da kesin ve simetrik. Boynundan başlayıp vücudunun geri kalanında bir labirent gibi ilerliyor ve yırtık, siyah kot pantolonunun bel bandının altında kayboluyorlar.

Karanlık bir erkeklik timsalidir.

"Günaydın, sevgilim," diyor.

"Neredeyim ben?" Bir duvara zincirlendiğimi fark edince ayağa kalktım. Bu çok acayip.

"Güvenliğiniz için," diyor zinciri başıyla işaret ederek. "Neyden?"

"Dolaşıp duruyorum." Sırıttıyor. Dolgun, kabarık dudakları var. "Uyandı mı?" diyor kapı aralığından başka bir ses. Sesi takip ediyorum ve beynim durmak için kekeliyor.

Sanki çift görüyorum.

Yalnız bu adamın koyu renk saçları çok daha kısa kesilmiş ve kafasının üzerinde dalgalar halinde dalgalanıyor. Anladığım kadarıyla dövmeleri tamamen aynı. Bu gömlek giyiyor.

"Sen sormadan söyleyeyim," diyor yenisi, "evet, halüsinasyon görüyorsun."

Diğeri homurdanıyor. "Onunla uğraşma, Bash. Daha sonra bundan bolca alacak."

Bash adında biri geldi. "Nasılsın hayatım? Bazen buradaki yolculuk bir kız için zor olabiliyor."

Boğazım çiğ ve kuru, dilim ağzımda zımpara kağıdı gibi. Biraz midem bulanıyor ve sisliyim ama bunun dışında iyi görünüyorum.

Bir efsane ya da hayal ürünü olduğunu düşündüğüm biri tarafından kaçırıldığım ve şimdi okyanus kıyısında bir yatağa zincirlendiğim gerçeği dışında. Eve döndüğümde, en yakın okyanus birkaç yüz mil uzaktaydı.

Beni ne kadar ileri götürdüler?

"Ben iyiyim," diye cevap veriyorum.

"Su?" diye soruyor başucumdaki. "Evet, lütfen."

Hayatım boyunca annem beni bu ana hazırladı, bazen en acı verici yollarla ve bunların hiçbirisi yeterli olmadı.

Kelimenin tam anlamıyla bana bunun olacağını söylemişti ama şu anda hala kafamı toparlamakta zorlanıyorum.

Bu gerçek mi? Yoksa bu sanrı deliliğin başlangıcı mı?

Altımdaki yatak gerçek gibi. Sıcak tropik hava gerçek. Çocukların odada kapladıkları alan, odayı dolduran enerji - çok, *çok* gerçek.

Bu çocuklarda daha önce takıldığım çocuklardan daha güçlü bir şey var ve çok sayıda çocukla takıldım.

Güzel çocuklar her zaman zamanın daha hızlı geçmesini sağlar. Sıkılmaktan nefret ediyorum. Ama en çok yalnız olmaktan nefret ediyorum.

Bash odanın diğer tarafındaki başka bir kapı aralığında kaybolur ve elinde bir bardak suyla geri döner. Bardakta çoktan buğu oluşmuştur.

Martılar yine ağlıyor.

Uzaklarda bir yerde kayalara çarpan dalgaların sesini duyabiliyorum.

Suyu içerken - berrak ve serin ve bir şekilde şimdiye kadar içtiğim en ferahlatıcı bardak su - çevreme bakıyorum.

Bir zamanlar parlak bir zümrüt tonuna boyanmış gibi görünen dökülen alçı duvarları olan geniş bir odadayız. Sağımda çıtalı ahşap panjurları açık üç dikdörtgen pencere var. Pencerelerde perde yok. Işık içeri doluyor. Ötede, bir palmye ağacının dallarını ve onun altında parlak kırmızı çiçekler açan bir ağacı seçebiliyorum.

Kalın ahşap çerçeveli ve kuş tüyü dolgulu bir şilte hissi veren bir yataktayım. Beyaz çarşaf temiz, ağartılmış. Battaniye yok.

Köşede bir berjer koltuk, arkasında uzun kollu bir lamba ve bir sehpa bulunuyor.

Yatağa zincirlenmemiş olsaydım, oturup martıları dinlemek için güzel bir yer olurdu.

Bardağı geri veriyorum. Çocuk onu yere koydu. Yatağımın başucunda bir taburede oturuyor olmalı çünkü kesinlikle oturuyor ama görünürde sandalye yok.

"Burada ne işim var benim?"

Birbirlerine bakıyorlar ve yemin ederim uzaktan gelen çan seslerini duyuyorum. Lanet olsun. Gerçekten aklımı kaçırıyorum.

"Annen sana ne kadarını anlatabildi?" Bash soruyor. "Çok fazla değil."

En son gece oldu ve önce zaman o Aslında verdi
Ben herhangi bir faydalı bilgiler.

Annemin öcüsü benim, bir sevgilinin, onu düzeltebileceğimi düşünüyor. Onun için ne yapabilirim ki? Kendi hayatımı zar zor bir arada tutabiliyorum. Bash ikizinin arkasındaki duvara yaslanıyor, karanlık bir yankı.

Annem ve ben Minnesota'da yaşarken bir keresinde ikizlerle aynı okula gitmişim.

Wavey ikizleri. Tanıdığım en iğrenç, en sinir bozucu küçük kızlardı. Tek yumurta ikizi olmalarını her şeyden kurtulmak için kullanırlardı. Fıstık ezmeli ve jöleli sandviçime solucan koymak da dahil.

Acaba bu çocuklar da aynı mı?

Bela gibi görünürler. Yanlış türden bir ayartma gibi hissediyorlar. Bir dokunuşla sizi öldürebilecek güzel bir ağaç kurbağası gibi.

Bence herkesin doğuştan iyi olduğu bir süper gücü vardır ve benimki her zaman insanları okumak olmuştur. Tek kelime etmeden önce birinin nasıl bir insan olduğunu bilmek.

Sanırım hayatta kalmak istiyorsam bu ikisine karşı dikkatli olmalıyım. *Bu* her neyse.

"Ben Kastian," diyor en yakın ikiz. "Bana Kas diyebilirsin." Başparmağını geniş, çıplak omzunun üzerinden geçiriyor. "Bu benim ikizim, Sebastian."

"Bash," diyor diğer ikiz.

"Merhaba," diyorum onlara.

"Biz iyi olanlarız," diyor Bash ve duvardan uzaklaşıyor. Gelip yatağın ucuna oturuyor ve iskelet ağırlığının altında gıcırıyor. Tamamen giyinik olmasına rağmen, kumaşın vücudunu sıyrmasından onun da ikiz kardeşi kadar kaslı ve kemikli olduğunu anlayabiliyorum.

Karanlık odalarda pek çok erkekle yalnız kaldım ama hiçbirisi ikizler gibi değildi.

Beni kolayca, istedikleri şekilde alabilirlerdi. Onlarla savaşmak okyanusla savaşmak gibi olurdu; anlamsız, nafil.

Ama neden yapayım ki?

Çılgın bir yolculuk olacak gibi görünüyorlar.

Dudaklarımı yalıyorum ve Bash'in dikkati ağzımda gezinirken burun delikleri açılıyor.

Fahişelerin etrafında büyüdüğünüzde, hileler hakkında bir iki şey öğrenirsiniz.

Benimki her zaman kancaları ayarlamak olmuştur.

"Eğer iyi olanlar sizseniz," diyorum, "o zaman kötü olanlar kim?" İkizler birbirlerine bakıyorlar.

"Peter Pan?" Sanırım.

"Bizden daha acımasız," diye itiraf ediyor Kas. "En kötüsü değil," diye ekliyor Bash. "O zaman kim-"

Odanın ötesindeki koridordan ayak sesleri geliyor. İkizler neredeyse hep bir ağızdan iç çekiyorlar.

Bash ensesini kaşıyor. "Hazırlan, sevgilim." "Neden?"

Kalbim küt küt atıyor. Başka var mı?

Ayak sesleri yaklaşıyor, iyi aşınmış bir tabanın ağır sesi, bir görevi olan ve ondan sapmayacak birinin yürüyüşü.

Kim Pan'dan daha kötü? Annem başkalarının da olduğundan hiç bahsetmedi. Sormak hiç aklıma gelmedi.

Kapı aralığını kararttığına, hava boğazımda düğümleniyor.

Bu ikizler kadar kaslı değil, ama onda belirgin bir şekilde daha uğursuz bir şey var.

Yara izi. Gözleri.

Üç uzun, sivri yara izi yüzünü bir şakağından çenesine kadar çaprazlamasına ikiye bölüyordu.

Bakışını değiştirdi.

Bir gözü parlak mor. Diğeri saf siyah.

Sıcak havaya rağmen kollarımda tüylerim diken diken oldu.

"Sevgilim uyandı," diyor yeni gelen soğuk ve mesafeli bir ses tonuyla. Bash'in yanına gelip son sigarasını çalıyor, baş ve işaret parmakları arasına sıkıştırıp bir fırt çekiyor. Konuştuğunda henüz nefesini vermemişti, bu yüzden dumanı ciğerlerinde tutarken sesi yapmacıktı. "Ağlamaya başladı mı?"

Kas kaşlarını çatıyor. "İçimden bir ses bunu kırmanın daha zor olacağını söylüyor." "Hepsi eninde sonunda kırılır," diyor zalim olan, gözleriyle beni süzerek.

Tedirgin edici gözler.

Otomatik olarak başka tarafa bakıyorum, bedenim ürpertici bir korku hissiyle şarkı söylüyor. Geri çekiliyorum, kendimi küçültmeye çalışıyorum.

Annem burada sihir olduğunu söylemişti.

Ne tür bir büyü bu? Ben *küçülmem*. Genelde olmaz.

"Vane," diyor Bash. "Bu gerçekten gerekli mi? Daha yeni uyandı."

Şakağımda boncuk boncuk terler oluşuyor ve boğazımdan taşmak üzere olan bir dehşet var.

Boğazımın dibinde bir çığlık yükseliyor. Ne oluyor?

"Hıyarlık etme," diyor Kas.

Zalim olan-Vane-sigarasını bitiriyor, kalbim kafamın içinde gürültüyle atarken gözlerini bana diyor.

Nefes alışım hızlanıyor, çarşafı tırmalarken ellerim nemli. Yerimde duramıyorum. Koşmak istiyorum. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor ve sonra dökülüyor.

"Vane," diyor Bash tekrar ve daha güçlü bir şekilde.

Bir ipin kesilmesi gibi, dehşet aniden yok oluyor ve rahatlayarak nefes alıyorum.

"Bu da neydi böyle?" Nefes nefese kaldım.

"Sevgilim," diyor Kas ve eliyle Vane'i işaret ederek, "korkunç olanla tanış."

"Ne?" Hâlâ oksijen için nefes alıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Ne oluyor lan?

"Sana eninde sonunda hepsinin ağlayacağını söylemiştim," diyor Vane. "Zincirlerini çözün. Onu dışarı çıkarın. Aptal Darling'lere ancak bu kadar dayanabilirim."

Kapıdan çıkıp kayboluyor.

"H a d i , " diyor Kas. "Bash sana yiyecek bir şeyler hazırlarken biz de seni bilgilendirelim. Aç mısın?"

Az önce her ne olduysa midem bulandı ama kesinlikle boş da.

Belki yemek yardımcı
olur. Herhangi bir şeyin
yardımı olur mu?

Annem beni uyarmıştı ve ben onun deli olduğunu düşünmüştüm ve şimdi bunun bedelini ödüyorum.

Kas metal kelepçeyi çıkarırken nazik davranıyor. Anahtar göremiyorum. Nasıl açtığını bilmiyorum. Kelepçenin takılı olduğu zinciri yatağa fırlatıyor.

İkizler kapıya doğru ilerliyor ve eşikte beni bekliyorlar.

"Isırmayacağımıza söz veriyoruz," diyor Kas.

"En azından henüz değil," diye ekliyor Bash.

4

BASH

NASIL BİRÇOK SEVGİLİLER VAR YÜRÜDÜ ARACILIĞIYLA VE SALONLAR
VE

Ağaç ev mi?

İzini kaybettim.

Bu noktada otomatik pilottayız, tüm adımlar ezberlenmiş, pek çok kez adım attık. Onu yemekle sakinleştirmeye çalışacağım. Kas bizim gibi değilmiş gibi davranacak. Vane, elbette, bir çekiç kadar kurnaz ve hıçkırana kadar onu terörize edecek.

İyi ki çok güzel böğürtlenli krep yapıyorum.

Mutfığa doğru ilerlerken Darling'in bakışları dolaşüyor. Evin çökmekte olan ihtişamının uzaktan da olsa farkındayım. Artık birkaç yüz yıllık bir ev, insanları ortadan kaldırmanın daha kolay olduğu zamanlarda kaçırdığımız sömürge askerlerinin emeğiyle inşa edilmiş.

Onlar artık ölü. Ölümlüler çürür. Kayıp Çocuklar asla ölmez.

Çatı katından geçerken Darling, Asla Ağacı'nın gölgesine hayretle bakıyor.

Evi inşa ettiğimizde ağacı kestik, ancak ertesi gün yeniden filizlenmiş ve tamamen büyümüştü. Yine kestik. Yine geri geldi. Biz de evi onun etrafına inşa ettik. Şimdi yabani muhabbet kuşlarına ve peri böceklerine ev sahipliği yapıyor ama hiç olmadığı kadar kötü görünüyor.

Yapraklar inceliyor ve kabuklar soyuluyor. Bu, adada bir şeylerin ters gittiğinin bir başka işareti ve o şey de Peter Pan.

Mutfığa vardığımızda Kas, devasa odanın ortasındaki uzun adadaki taburelerden birini işaret ediyor. Körüklü pencereler bir odayı kaplıyor.

okyanusu net bir şekilde gören bir duvar. Mutfak her zaman en sevdiğim oda olmuştur. Işık ve olanaklarla dolu.

Darling oturuyor.

Vane tezgâhın etrafından dolanıyor ve sadece eğilerek tehditkâr görünüyor.

İhtiyacım olan malzemeleri, tencereleri ve kaseleri toplarken Darling'i incelemeden edemiyorum.

Hepimiz onun kapladığı alanın farkındayız.

Kas kızın yanına oturur. "Adın ne, sevgilim?" Cüssesi kızın yanında cüce kalır. Hepimiz onu kırabiliriz.

"Sanki bir önemi varmış gibi," diyor

Vane. Özellikle Vane.

"Hıyarlık etme." Kas, Darling'e "Çoğunlukla onu görmezden gelebilirsin. Her zaman kışında bir sopa var."

Hayır, daha çok acımasız bir gölge gibi. Ama bu henüz Darling için çok fazla. Yakında öğrenecek.

"Devam et," diyor Kas, ses tonunu hafif tutarak.

"Winnie," diye cevap veriyor. "Ben Winnie

Darling."

"Sonunda seninle tanıştığıma memnun oldum Winnie. Sen Merry'nin kızıydın, değil mi?"

Başını sallıyor. Annesinden bahsedildiğinde yüzünde bir duygu beliriyor. Sanırım yenilgi.

Merry haksızlığa uğradı. Bunu hepimiz kabul edebiliriz.

Ben malzemeleri karıştırırken, Kas onu sıradan sohbetlerle eğlendiriyor.

Hepimiz bu işte rolümüzü oynuyoruz ve ikizim her zaman nazik bir tur rehberi olmuştur. İyi davranma konusunda diğerlerimizden daha iyi. O daha çok bizim

Babam da bu şekilde. Annemizin kana susamışlığını almışım.

Bir sevgilinin ağlamasını izlemeyi sevmem ama kanamasını izlemeyi severim.

Bir kâsede ıslak malzemeleri karıştırıyorum ve Kas, Darling'e ne kazandığını söylerken hepsini karıştırıyorum.

"Bizden çalınan bir şeyi arıyorduk," diyor. "Ve onu bulmamıza yardım edebileceğinizi düşünüyoruz."

"Ne oldu?" diye soruyor.

Hepsi bunu soruyor.

Bu konuşmadan sıkılmamak elde değil. Bunu daha kaç kez yapabiliriz?

Kas, Vane'e bakar ve Vane ona başını zorlukla algılanabilir bir şekilde sallar.

Sevgilinin ayrıntıları bilmemesi her zaman daha iyidir. Pençelerimizi geçirmeden önce kafasındaki anıları karıştırmak istemeyiz.

"Bilmeniz gereken tek şey," diyor Kas, "kurallara uyduğunuz ve işbirliği y a p t ı ğ ı n ı z sürece burada güvende olduğunuzdur."

"Ve Tanrı aşkına, sakın kaçma," diye ekliyor Vane.

"Neden?" diye sorar, sesinde biraz ateş vardır.

Vane ile çok iyi anlaşacaklarını görebiliyorum.

"Çünkü seni kovalayacağım," diyor sesinde uğursuz bir kıvrımla. "Ve seni yakaladığımda ne olacağını bilmek istemezsin."

Sevgilim gözle görülür şekilde

titriyor. Aferin kızıma.

Ne kadar çabuk öğrenirse o kadar iyi olur.

İkizim bana bakıyor. Her zaman başka hiç kimsenin yapamayacağı bir düzeyde iletişim kurabildik. Birbirimizi bazen kendimizden daha iyi tanıyoruz.

Kara kaşları çatılmış. O da

bunu hissedebiliyor.

Bunda farklı bir şeyler var.

Biliyorum, cevap veriyorum.

Pan'ın Darling'ler hakkında her zaman bir kuralı olmuştur.

Adada bir Darling ile uğraşmadan bizi meşgul edecek çok şey var.

Biz Kayıp Çocuklarınız ve bulunmayı bekleyen bir sürü kayıp kedi var.

Ben krep yapacağım, Kas Darling'in arkadaşımı gibi davranacak ve Vane de bir köşeden kara kara düşünecek ve gün batımına kadar her şeyi bir arada tutmak için elimizden geleni yapacağız.

Darling için bir tabağa koyduğum üç krepten oluşan bir yığını hızlıca kızartıyorum, ardından üzerine tereyağı sürüp bir kat şurupla kaplıyorum.

Önüne koyuyorum ve ilk ısırtı alışı izlemek için geri çekiliyorum. "Yumul sevgilim," diyorum. "Korkunç olduklarını söylemen için sana meydan okuyorum."

Bir yemeğe bakıyor, bir bana, sanki yemeğe bir şey yapıp yapmadığımı ölçmeye çalışıyor.

O zaten kaçırıldı. Eğer ölmesini isteseydik, çoktan ölmüş olurdu.

Çatalla bir lokma kesiyor ve ağzına attığında gözleri açılıyor ve küçük bir inilti çıkıyor.

Sikim dikkatimi çekiyor ve yeniden ayarlama dürtüsüyle savaşmak zorunda kalıyorum. Kas bana bir bakış attı.

Biliyorum, g t herif, diyorum.

Kreplerin seksi olması gerekmiyor. Ona güzel dudaklarını sarması için bir kase  ilek vermedim ya.

Her zaman Darling kreplerinden yaparım. Bu bir gelenektir. Tezgahın aşağısında, Vane hareketsiz duruyor.

Bir ısırık daha alıyor ve gözleri kapanıyor.

Dolgun dudaklarında bir şurup damlası parlıyor ve dilinin düz kenarını üzerinde gezdirerek tatlılığını alıyor.

Lanet olsun.

Vane'in gölgesi havayı rahatsız ediyor ve ona baktığında iki gözünün de karardığını görüyorum.

Ona parmaklarımı şıklatıyorum. G z kırıyor ve arkasını dönüyor.

"Gerçekten çok iyi," diyor yutkunduktan sonra. "Yani... gerçekten, *gerçekten* iyi."

"Evet," dedim. "Biliyorum."

Kas ona doğru eğiliyor, kolunu taburenin arkasına uzatıyor ve elindeki çatalı çalıyor. Ona olan yakınlığını kiskanıyorum.

Nasıl kokuyor? Ona soruyorum.

Sırlar ve yasak meyve gibi.

Kas tabağından bir ısırık alıyor. "Aferin kardeşim," diyor bir ağız dolusu yemeğin ardından, sonra da bana göz kırıyor, adi herif.

"Bu e şilik de ne?" diye soruyor.

"Cloudberries," diye cevaplıyor Kas.

"Cloudberries gerçek

mi?" Onun merakı bir

zevk.

Çoğu Darling bizim hakkımızda, Varolmayan  lke hakkında bir uyarı almıştır. Çoğu korkmuş ve titreyerek gelir.

Bu sanki ilk kez uyanmış gibi davranıyor.

"Onları seviyorum," diyor.

"Mevsimi geldi," diyorum.

"Oh, o burada!" Cherry kapı aralığından sesleniyor.

"Tanrım." Vane tezg htan uzaklaşıp kapıya doğru ilerliyor. Gözlerini göremiyorum. Gölgesini kontrol edip edemediğini bilmiyorum. Cherry zaten gitmesi için iyi bir bahane. Onda

Nedenini sadece tanrılar bilse de en büyük aşkı ona duyuyorum. En iyi günlerinde somurtkan bir pislik. En kötü gününde ise düpedüz korkutucu.

Cherry'den nefret ediyor. Siktiği kadınların çoğundan nefret ediyor, ama özellikle Cherry'den.

"Korsanlar gibi kokuyor" demek en sevdiği şey.

Vane bir anda ortadan kaybolur ve Cherry çaresizce onun dikkatini çekmek için peşine düşer.

Bazen zavallı kız için üzülüyorum. Ama o seçimlerini yaptı. Hepimiz yaptık.

"Günaydın Cherry," diyorum. "Yeni sevgilimle tanış."

Cherry adaya gelir ve Winnie'ye elini uzatır. "Merhaba! Sizinle tanıştığıma gerçekten memnun oldum!"

"Merhaba." Darling çatalını bırakıyor, Cherry'nin elini tutuyor ve sıkıyor. "Ben de memnun oldum."

"Sana iyi davranıyorlar mı?" Cherry soruyor. "Bazen biraz kaba olabiliyorlar. Çoğu Kayıp Çocuk öyledir. Anneleri tarafından terk edilmişlerdir ve-"

"Cherry," dedim, uyarı açıldı. Kas ve ben iyi insanlar olabiliriz ama ona haddini bildirmekte tereddüt etmeyiz.

"Özür dilerim," diyor. "Demek istediğim..." Yüzü pembeleşiyor. Çillerle dolu, kendine güveni yok, güçten yoksun. Son iki yılda ona kötü davranmış olabiliriz. Aslında, yaptığımızı biliyorum.

"Ne *demek* istiyorsun?" Darling aramıza bakıyor. Canavar avlıyor ve hiçbir fikri yok. Bakışları çok fazla soru soruyor.

"Dikkatli ol, sevgilim," diyorum.

"Yemeğini ye." Güneş batıyor ve Pan yakında uyanacak. Ve asıl eğlence o zaman başlayacak.

5

WINNIE

EN SON NE ZAMAN SIFIRDAN PIŞIRILMIŞ BİR YEMEK YEDIĞİMİ HATIRLAMİYORUM.

Annem hiçbir zaman aşçı olmadı ve öğrenmeye de hiç heves etmedi.

Bebek bakıcılarımdan biri beni bir keresinde bir lokantaya götürdü ve krep sipariş etmeme izin verdi ve ilk kez krep yemiştım ve bunu ona söylediğimde bana inanmadı.

"Nasıl olur da hiç krep yemezsin?" diye sordu, deli bir annem olduğunu ve bir şeye ihtiyacım olduğunda bunu kendim yapmam gerektiğini unutarak.

O öğleden sonra tüm tabağı mideye indirdim ve bunun bedelini çok ağır ödedim.

Bash'in kreplerinin ortası kabarık, kenarları çıtır çıtır. Şurup tatlı ve cloudberry - annemin uydurduğunu sanıyordum ama çok güzeller. Narenciye tadında çilek gibi.

Cherry adındaki kız yanıma otururken bir ısırık daha alıyorum. "Hiç krep kaldı mı?" diye soruyor.

"Hayır," diye yanıtlar Bash.

Cherry'nin yüz ifadesi anında hayal kırıklığına dönüşür. Çilli, kumral saçları ve birbirine biraz fazla yakın iri gözleri var. Onda bana patlamak üzere olan bir balonu hatırlatan bir şey var.

Ama burada başka bir kadın gördüğüme sevindim. Annem sadece Pan hakkında konuşurdu.

Ve kesinlikle Kayıp Çocuklar hakkında hiç konuşmadı.

Cherry'nin hesaba katılması gereken bir güç olduğunu sanmıyorum ama seilmek için yanıp tutuştuğu da orta da. Böyle bir yerde bunu kendi avantajıma kullanabilirim.

"Benimkinden biraz alabilirsin." Tabağımı ona doğru kaydurdım. "Gerçekten mi?" Bana inanmamış gibi görünüyor.

"Tabii ki. Hepsine ihtiyacım yok."

"Aynı fikirde değilim," diyor Bash. Yüzünde bir sertlik var şimdi. "Bir deri bir kemik kalmışsın," diye ekliyor.

Yutkunuyorum ve kazağımın kıvrımlarını, sanki onu ve tüm kusurlarını gizleyebilecekmişim gibi vücudumun etrafına sıkıştırıyorum.

Haksız da değil. Fakirseniz ve anneniz deliyse, buzdolabınız her zaman eksiktir ve mideniz her zaman boştur. Yine de buna alışsınız. Açlığın sürekli kemirmesi. Bazı günler açlık hissettiğim en gerçek şey.

"Eğer o tabağın hepsini yersem," diyorum ona, "hasta olurum."

Kas ayağa kalkar. "Seninle bir dakika konuşabilir miyim?" diyor ikizine.

Bash, kardeşinin ardından odadan çıkmadan önce bakışlarını üzerimden ayırmıyor.

Bir yatağa zincirlenmiş olarak uyandım. Kaçmaya çalışacağımdan endişelenmiyorlar mı? Vane bunun çok kötü bir fikir olduğunu açıkça belirtti.

Ama bundan sonra ne olacak? Ne arıyorlar?

"Ee," diyorum Cherry'ye dönerek. Kreplerin yarısını yemişti ve dikkatim onun üzerindeyken yavaşladı. "Bana burası hakkında bilmem gerekenleri anlat. O çocuklar hakkında."

Yüzünü buruşturuyor. "Bu konuda konuşmamam gerekiyor." "Neden konuşmuyorsun?"

Sertçe yutkunuyor, tekrar dudağını ısırıyor. "Bu... karmaşık."

"Seni de mi götürdüler?" diye soruyorum.

"Hayır." Bunu kanıtlamak istercesine başını sallıyor. "Kendi özgür irademle geldim." Bu ifadede gurur var.

"Nereden?"

"Adanın diğer tarafı."

Buraya gelmeyi o seçtiyse, belki de düşündüğüm kadar kötü değillerdir. Belki de endişelenmem gereken sadece Pan'dır.

Şey... ve belki Vane.

"Ne aradıklarını biliyor musun?"

Tabağı bana geri uzattı. İfadesi ağırlaştı, gözlerindeki ışık azaldı.

"Kayıp Çocuklar göründüklerinden daha yaşlılar. Ve Pan

çok, çok daha yaşlı. Benden daha yaşlı. Her ne olduysa, benim zamanımdan önce oldu."

"Ama bu ne anlama geliyor? *Ne* oldu?"

İkizler odaya geri gelir. Bash parmaklarını Cherry'ye doğru şıklatır ve Cherry hızla oradan uzaklaşır.

"Bitir işini sevgilim," diyor Kas.

"Neden?"

Mutfağın en ucunda, arkasında balkon ve onun da ötesinde okyanus olan bir çift kapı var. Bash oraya gider ve dışarı bakar.

Güneş batıyor. Burada saat yok, bu yüzden saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Evde gün batımı akşam sekiz civarı ama nedense burada daha geç gibi geliyor. Belki de tropikal havadandır.

"Çünkü Pan yakında kalkacak," diyor Bash kapıya doğru. "Ve seni görmek isteyecek."

Omurgamdan aşağı bir ürperti yuvarlanıyor.

Dün gece evime gelen ve tıpkı annemin söylediği gibi beni benden çalan o karanlık yabancının efsanesi gözümün önüne geliyor.

Suçluluk duygusu geri geliyor. Ona hiç inanmadım. İnanmalıydım.

C

PETER PAN

MEZARIMIN ÖTESİNDE, GÜNEŞİN UFKA DOĞRU BATTIĞINI HİSSEDEBİLİYORUM.
çizgi, gölgeler uzuyor.

Ama burası karanlık.

Ve zifiri karanlığa uyandığınızda, kendinizi gömülmüş hissetmemeniz imkansız. Bazı geceler uyanıyorum ve cehennemde miyim diye merak ediyorum.

Eğer çoktan ölmüşsem, adanın toprağına gömülmüşsem.

Çarşafı geriye atıp ayaklarımı taş zemine koyuyorum ve beni geri getiren, hala bedenimde olduğumu söyleyen şey soğukluk oluyor.

Etim ve kemiğim var, ama hala lanet bir gölgem yok. Daha ne kadar sürecek?

Daha ne kadar zamanım var?

Başucu lambasını yakıyorum ve altın rengi ışık odayı dolduruyor.

Hemen gözlerim yanıyor.

Lanet olsun, cehennem gibi hissediyorum.

Köşede pantolonumu buluyorum, kemeri hâlâ ilmeklerinden sarkıyor.

Onları çekiyorum, bir gömlek giyiyorum ve kollarını kıvırıyorum.

Kılıcım her zaman olduğu yerde, yatağımın yanındaki kancada asılı.

Güneş sizi öldürebiliyorsa, korsanlar peşinizdeyse ve büyünüz azalıyorsa, elinizde kalan tek şey kılıçlardır.

Kılıcı bırakıyorum ama bıçaklara ağırlık veriyorum.

Her biri botuma giriyor. Birkaç tane de pantolonumun altına.

Bir diğeri ön kolumdaki kılıfta.

İki kat yukarımda, Bash'in Darling'e oturmasını söylediğini duyuyorum.

Oturuyor.

Eğer iyi bir kızsaa, her zaman ona söylediklerimizi yapar. Ve ben oldukça ikna edici olabilirim.

Dış kapımın kilidi tıngırdarak açıldı. Anahtarı olan tek kişi Vane. Ayak sesleri yaklaşıyor. Kapıyı çalma zahmetine girmiyor çünkü Vane böyle kendini beğenmiş bir hıyar.

Tabii ki gölgesi var. Büyüsü ve onunla birlikte gelen tüm avantajlara sahip.

"Güzel," diyor içeri girdiğinde. "Uyanmışsın."

Tekrar yatağın kenarına oturuyorum ve ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. Bir içkiye ihtiyacım var.

"İyi görünmüyorsun," diye ekliyor.

Ona bakıyorum. Şifonyerime yaslanmış, savaştan çıkmış gibi görünüyordu.

Onu bana ve Kayıp Çocuklar'a katılmaya nasıl ikna ettiğimden hâlâ emin değilim ama bunu yaptığımı memnunum. Ona yanımda ihtiyacım var. Şimdi her zamankinden daha fazla.

"O yolculuk beni çok yordu," diye itiraf ediyorum. "Sana gidip onu getireceğimi söylemiştim."

Homurdanıyorum. "Ve iki parça halinde geri gelsin mi?"

Dilini alt dudağının iç kısmında gezdiriyor ama benimle tartışmıyor.

Güneş ışığının son damlası da kaybolurken kalkıyorum. Damarlarımda hissedebiliyorum.

Çözölmüş bir ip gibi.

Sonunda nefes alabiliyorum. "O nasıl?" diye soruyorum.

Vane'in bakışları kararır. "Bir öncekinden daha güzel." "Benim istediğim bu değildi."

İç çekiyor. "Bash ona krep yaptı. Kas ona iyi davrandı. Şimdilik sakın. Şimdiden çok fazla soru soruyor. Cherry ona çok fazla cevap verdi."

"Lanet olası Cherry."

"O bir yük. Neden onu etrafta tutuyoruz ki?"

"Çünkü o bir teminat ve ihtiyacımız olan türden bir sadık. İşte bu yüzden."

"İkizler onu becerirken sadıktı. Şimdi ise çaresiz." "Senin için çaresiz durumda," diye hatırlatıyorum ona ve

Banyo. "İkizler sadece dikkat dağıtmak içindi. O seni istiyor. Onu becer ve sadık kalmasını sağla."

Diğer odada homurdandığını duyabiliyorum.
Lavaboda yüzüme soğuk su çarpıyorum, kaslarımdaki ağrıyı geçirmeye çalışıyorum.
Ben çok eskiyim.
Ağrımamalıydı.
Zamanım tükeniyor.
Adanın elimden kayıp gittiğini hissedebiliyorum.
Aynadaki yansımamı tanıyamıyorum. Tahtı olmayan bir kralım ben.
Siktiğimin Darling'leri. Siktiğimin Tink'i.
Öfke içimde kaynıyor. Dişlerimi sıkıyorum, gözlerimi kapatıyorum, bir nefes alıyorum.
Bu o olacak. Öyle olmak zorunda.
Ellerim hâlâ nemli, parmaklarımı saçlarımin arasında gezdiriyorum.
Soğuk su kafa derimde iyi hissettiriyor, gözlerimin arkasındaki çarpıntıyı biraz yatıştırmaya yardımcı oluyor.
Odada, Vane hâlâ kara kara düşünüyor.
"Ne?" "Ne?" dedim. "Çıkar ağzındaki baklayı."
"Bırak Cherry'yi öldüreyim. Bir mesaj göndermeme izin ver." "Hayır."
"Pan."
"En son ne zaman birini kovaladın? Gölgenin kaynadığını hissedebiliyorum. Harcanması gereken bir enerjin var. Hıncını Darling'den çıkarmadan önce bunu yap. Bunu benim için yap."
Tekrar iç geçirir. "İyi. Siktir."
Sırtına sert bir şaplak attım. "Şimdi gidip bir içki alalım."

Ferforje merdivenlerden yukarı çıkarken ayak seslerimiz yeraltı kulesinde yankılanıyor. Ağaç evin ana katına çıktığımızda tuzlu deniz havasını derin bir nefesle içime çekiyorum.

Uzakta, martılar artıklar için kavga ederken ağlıyorlar. Sevgilimi henüz göremiyorum ama onu hissedebiliyorum.
Biz soğuk ve sert bir eviz.

Şimdiden daha sıcak hissettirmeye başladı ve ben hayatımda yumuşak ya da sıcak neredeyse hiç tanımadım.

Kayıp Çocuklar, doğduğum anda annemden kaçtığım şakasını yapmayı sever.

Ama dürüst olmak gerekirse, sanırım ada beni doğurdu. Burada sihirle örtülü olarak uyanmadan önce hiçbir anım yok.

Koridorun sonunda Kas bir şeye gülüyor ve Bash homurdanıyor.

Havada rom kokusu alıyorum, bu da ikizlerin çoktan içmeye başladığını gösteriyor. Küçük piçler hiç istemediğim ya da ihtiyaç duymadığım küçük kardeşlerim.

Vane ve ben büyük merdivenden çıktık ve çatı katına geldik. Yabani muhabbet kuşlarından bazıları Asla Ağacı'nın dallarına tünemiş, yumuşak ötüşleri uykuya daldıklarını gösteriyor.

Cıvıltılarını özlüyorum.

Gün ışığıyla ilgili pek çok şeyi özlüyorum.

Kapıdan içeri adımımı attığımda Darling'in gözleri beni takip ediyor. Elinde değil.

Kimse yapamaz.

Tahtı olmayan bir kral bile ilgi ister. "O yükseldi," diyor Bash.

Bara giderken ona ters ters bakıyorum. Yaşlılıktan patinaj yapmış ve dikkatsizlikten çatlamış bir duvar aynasının önündeki rafta sıralanmış yüzlerce içki şişemiz var.

En sevdiğim şişeye uzanırken aynaya bakıyorum ve yansımda bana bakan Sevgilim'i yakalıyorum.

Yanaklarına kan hücum ediyor ve hızla başka tarafa bakıyor.

Bir kadeh rom dolduruyorum, sonra bardağa birkaç buz küpü ekliyorum ve sonunda odaya, ona dönüyorum.

Hala bana bakmıyor.

Bir yudum alıyorum, geri yutmadan önce alkolün dilimin üzerinde yuvarlanmasına izin veriyorum, yanmanın yerleşmesine izin veriyorum. Bana hayatta olduğumu hatırlatıyor.

Öyle değil miyim?

Bash'e parmaklarımı şıklatıyorum ve o da bana çelik sigara tabakasını getirip açıyor, böylece içinden bir tane alabiliyorum. Pantolonumun cebinden çakmağı çıkarıp çarkına hafifçe vuruyorum ve sigaranın ucunu yakıyorum.

Duman içkiden farklı yanar, ama aynı şekilde yanar. Ben yaşıyorum.

Ben yaşıyorum.

Sevgilim tam ortadaki deri koltukta oturuyor. Büyük kaneye onu küçük gösteriyor. Kemikleri kazağına karşı keskin.

Hakkında hiçbir şey bilmediğı bir borç için bedel ödeyecek.

Onun için üzüliyorum, küçük Darling kızı için. Ama yeterince değil.

Sigaradan bir nefes çekiyorum, derin bir nefesle tekrar içime çekmeden önce dumanın dışarı sızmasına izin veriyorum.

Bu onun gözüne çarpıyor.

Sertçe yutkunuyor, sonra koluna bağı bıçağı odaklanıyor.

Kalbinin hızlı atışını duyabiliyorum ama korktuğunu sanmıyorum, daha çok ilgisini çekiyor. Ona ilk dersi verme zamanı.

"Kalk," diyorum ona.

Kas'a bakıyor.

"Sana yardım edemez," diyorum. "Ayağı kalk, sevgilim."

Ayağı kalkıyor. Ayağında ayakkabı yok ve ayaklarının kemikleri etinden aslan balığının dikenleri gibi dışarı çıkıyor.

Merry ona ne yaptı?

Öfke geri geliyor, ama bu sefer başka bir şey yüzünden alevleniyor.

Hoşlanmadığım bir şey.

"Vane," diyorum ve o da yanıma geliyor. "Sevgilim. Bizi takip et."

"Kaçma," diye uyarıyor Bash onu. Sesi hafifti ama uyarısı

Ciddiyim. Kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa, buna kulak verecektir.

Merdivenlerin avluya indiğı balkona açılan kapıdan dışarı çıkıyoruz. Taş çukurda yanan bir ateş var ve Kayıp Çocuklar etrafta takılıyor, kasabadan bazı kızlarla içip eğleniyorlar. İçlerinden biri sessizce gitarını tıngırdatıyor.

Geldiğimizi gördüklerinde gitar bir tını çıkarıyor, sonra biz geçerken hepsi ayağı kalkıp başlarını eğerken sessizleşiyor.

Darling'in hızı kesiliyor.

"Devam et," diye uyarıyor Vane ve onu itiyor. O da yürür.

Sigaradan son bir nefes çekiyorum, sonra yakındaki bir tencereye atıyorum. Çünkü fırtınadan kalan yağmur suyuyla dolu ve köz cızırıyor.

Veranda, köklerle kaplı bir patikanın palmiye ağaçları ve büyük auris bitkileri arasından dolandığı sert toprak zemine açılır. Kestane fişegi çiçekleri ve parlak ebegümeci çiçekleri yolun üzerinde asılı durmaktadır.

Sevgilim bir fişegi sapından koparır ve yapraklarını parmaklarının arasında yuvarlar, ardından geride kalan yağları koklar.

Tepenin aşığısında okyanus kıyıya vuruyor. Martılar rüzgârı arkalarına almışlar ve neredeyse dolunayın gümüş ışığında kanatlarını açmış uçuyorlar.

Uçmayı özlediğim bir başka şey de bu.

Sahile iniyoruz, beyaz kum adımlarımızın altında gıcırıyor.

Rüzgar kuzeyden esiyor ve yemin ederim korsanların pisliğinin kokusunu alabiliyorum.

"Etrafına bak sevgilim," diyorum.

Benimle Vane'in arasında kaldı, kollarını göğsünde kavuşturdu.

Kıyı şeridine, güneye, sonra kuzeye bakıyor. Benim bölgem Gümüş Koyu'ndan Marooner Kayası'nın sarp dış hatlarına kadar adanın güney ucunun tamamı. Hook'un bölgesi diğer tarafta, adanın kuzey ucunda, Tilly'nin bölgesi aramızda bir pasta dilimi gibi.

Darling'e "Burası Varolmayan Ülke," dedim. "Burası sizin dünyanızda yok."

Nefes alıyor, omuzları yükseliyor ve sonra hızla tekrar iniyor.

"Herhangi bir yönde kilometrelerce yüzseniz de hiçbir yere varamazsınız, özellikle de eve."

Martılar tekrar çığlık atıyor, sonra rüzgâra dönüp güneye yöneliyorlar. Gelgit yükseldikçe dalgalar da yükseliyor.

"Kaçış yok. Sana ne söylediğimi anlıyor musun?" Dilini dudaklarının üzerinde gezdiriyor.

Vane yanımda kaskatı kesildi.

"Burada ne işim var?" diye sorar ve bir adım öne çıkar. "Neden Darling'leri alıyorsun?"

Zayıf ama ateş dolu.

"Eve gitmeme ne kadar kaldı?"

"İstedğin bu mu?" Ona sordum. "Eve gitmek mi?"

"Neden istemeyeyim ki?"

"Soruya cevap ver."

"Esir tutulmak istemiyorum." Sesi yükseliyor ve Vane'in sabrı azalıyor. "Her ne istiyorsan sana yardım edemem," diyor ve kollarını iki yana açarak ellerini yumruk yapıyor. "Yani zamanını boşa harcıyorsun ve... annemin... bana ihtiyacı var."

"Öyle mi?"

"Evet!"

"Bu seferki biraz zor olacak," diyor Vane, sesi boğazının gerisinde gürleyerek.

"Sana yardım edemem, o yüzden beni eve götür ve-" Sözüünü kesiyor, gözleri irileşiyor.

Kükürtün keskin ısırtığı dilimde çiçek açıyor.

"Vane," diyorum.

Darling geri çekiliyor, kalp atışları hızlanıyor.

"Vane!"

Arkasını döner ve koşar.

Vane'i omuzlarından tutup sarsıyorum. Her iki gözü de simsiyah ve gölgenin karanlığı damarlarına doluyor, kıvranan bir maske gibi gözlerinin etrafında dalgalanıyor.

"Bana bu kadar kötü olduğunu söylememiştin."

Homurdanıyor ve elimden kurtuluyor. "Ben iyiyim." "İyi değilsin."

Dikkati koşan Darling'e odaklanır. Ayakları kuma vuruyor, kazağı arkasında çırpınıyor.

"Şimdi gidip onu kovalamam gerekiyor," diyorum. "Aferin." "Gerek yok. Ben onu kovalarım."

Benden uzaklaşmadan onu tekrar yakalıyorum ve kendime doğru çekiyorum. "Eğer onu yakalarsan, geriye hiçbir şey kalmayacak. Ve o bizim son şansımız."

Gölge siyah saçlarını beyazlattı, kesici dişlerini sivri dişlere dönüştürdü.

Vane kendini ve beni ne kadar aksi yönde ikna etmeye çalışsa da gölgesiyle hiçbir zaman başa çıkamadı. Avlaması gereken kendi şeytanları var.

"Devam et," diyorum ona tekrar.

Dişlerini sıkıyor, uzun, hayal kırıklığına uğramış bir hırıltı çıkarıyor.

Arkasını dönmeden önce bir saniye daha onu izliyor ve sahile doğru geri yürürken saçları tekrar siyaha dönüyor.

Zamanım tükeniyor ama sanırım Vane'in de tükeniyor. Tanrı aşkına. Bunun için sabrım yok.

Darling şu anda sahili yarılarmış durumda, ay ışığı onu gümüş ve mavi renklere boyuyor.

Uçamıyor olabilirim ama hâlâ koşabilirim ve Darling'in hiç şansı yoktu.

7

WINNIE

NEFES ALAMIYORUM. BEN KOŞMAK İÇİN YARATILMADIM.

Ayaklarımın altındaki kum düzensiz ve her adımımı olması gerekenden iki kat daha zorlaştırıyor. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor.

Ağlamaktan nefret

ediyorum. Ben

ağlamam.

Ne kadar uzağa

koşabilirim?

Neden kaçıyorum?

Kaçmamam için beni defalarca uyarmadılar mı?

Panik geri dönüyor ve bu sefer, bunun tamamen benden kaynaklandığını düşünüyorum. Bu, içinden çıkamayacağım bir durum olabilir.

Uzakta ay ışığının parıltısıyla çevrelenmiş bir uçurum var. Okyanus dalgalarının buğusu gecenin yutucu havasında parıldıyor.

Birden Peter Pan önümde beliriyor ve dehşet ciğerlerimdeki havayı çalıyor.

Ona çarpmadan önce durmak için yalpaladım. Beni kolayca yakalıyor, kollarımı sertçe kavıyor.

"Sana ne dedim ben sevgilim?" Sesi öfke doluydu.

"Bilmiyorum... Ben..." Nefesimi tutamıyorum. Neler olduğunu anlamıyorum. "Korkuyordum," diye itiraf *ediyorum*, korktuğumu hatırlamasam da.

Birdenbire, tıpkı evde ilk uyandığım ve Vane'in odaya girdiği zamanki gibiydim.

Bir anlığına Pan yumuşar.

Bunu vücudundaki gerginliğin azalmasından anlayabiliyorum. "O Vane'di," diyor. "İnsanlara dehşeti hissettirme yeteneği var.

"O... ne?"

"Teselli olacaksa, öyle demek istemedi."

Gülüyorum ve bir anlığına sesimde annemi duyuyorum. Delilik kanıyor.

"Bu bir teselli değil" diyorum. Yanağımdan süzülen bir damla gözyaşını siliyorum. "Sihir gibi bir şey mi?"

"Ya da başka bir şey. Gel hadi." Eliyle eve doğru işaret ediyor.

"Eve gitmek istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü... Çünkü hepiniz pislisiniz." "Ve?"

"Ve... ve ben *kırılmak* istemiyorum."

Ham duygular sesimden sızıyor. Bunu göstermek istememiştim ama yine de ortaya çıktı ve şimdi geri alamıyorum.

Pan bana kaşlarını çatıyor. "Ne kadar kırılacağın tamamen sana bağlı," diyor. "Ne kadar çok savaşırsan, o kadar zor olur."

Homurdanıyorum. "Doğru. Bunun kolay bir yolu yok. Hatırlıyorum." Bana tekrar uzandı. Dans ederek uzaklaşıyorum.

"Sevgilim," diyor. "Gerekirse seni omzuma atar ve geri taşıyım."

"Ne zaman eve gideceğim?"

"Bana yardım edip edemeyeceğinizi öğrenir öğrenmez."

Rüzgâr hızlanıyor ve dalgalar kıyıya çarpıyor, bu yüzden beni duyabildiğinden emin olmak için Pan'a bağırarak zorunda kalıyorum. "Peki bu ne zaman?"

"Her zaman bu kadar çok soru sorar mısın?"

"Kaçırıldığımda, evet!"

"Tanrım." Elini saçlarında gezdiriyor ve arkasını dönüyor. "Bunun bir lanet olduğunu düşünmeye başlıyorum."

"Sadece söyle bana-"

"Hayır." Bana doğru geliyor, kolumu tutuyor, omzunu göğsüme koyuyor ve beni omzunun üzerinden kaldırıyor.

"Hey!"

"Benimle dövüşürsen seni bağlar ve eve geri sürüklerim."

Kolu kalçalarımın arkasında sıkıca duruyor. Üzerimde hala tişört elbisem var ve eteği yukarı kalkıyor. Her an onu teşhir edebilirim.

Ama onunla savaşmak sadece eteğin daha da yükselmesine neden olur.
Ona karşı gevdşiyorum, omzunun üzerinden sarkıyorum ve o sahile doğru ilerlerken sırtının geniş kısmından aşağı sarkıyorum.
"Tekrar koş sevgilim," diyor, "bir dahaki sefere Vane'in seni kovalamasına izin vereceğim." Kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyordu. Dehşetten boğulacakmışım gibi hissediyordum.
Vane tarafından kovalanmanın nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum. *sihir...* ne yapıyorsa onu yapar.
Tüm bunlara gerçekten inanacak mıyım?
Peter Pan, tıpkı annemin beni uyardığı gibi 18th doğum günümde geldi. Geldi ve beni götürdü.
Bunun gerçekliğini daha fazla inkâr edemem. Her şeyi ne kadar çabuk kabullenirsem, ondan nasıl kaçacağımı da o kadar çabuk bulabilirim.

Pan beni eve geri götürüyor ve şenlik ateşinin etrafında toplanan çocuk kalabalığının arasından geçiriyor. Hepsinin beni izlediğini, Pan'ın omzunun üzerinden bir fetih gibi fırlatıldığımı hissedebiliyorum.

Pan onlara hiçbir şey söylemiyor ve evin taş balkonuna çıktığımızda gitar müziği hızlanıyor.

İçeride, eteğim belime dolanmış bir şekilde kanepeye atıldım.

İkizler fark etti.

Tamir etmek için zaman ayırıyorum.

Pan bara gidip kendine bir içki daha doldurdu. Elinde içkiyle döndüğünde karşımdaki pelüş deri sandalyelerden birine oturuyor. Eğer deri de kanepeye benziyorsa, dokunulduğunda tereyağı yumuşaklığında.

Evleri gösterişli değil ama zenginliğe işaret eden bazı şeyler var. Mobilyalar, bar, kupa gibi dizilmiş içkiler gibi.

Evin bir kısmı yaşlılıktan dökölüyor, ama içinde eski bir Yunan tanrıçasının çatlak mermer heykeli gibi bir güzellik var.

Pan içki bardağını sandalyenin koluna dayar ve başını arkaya yaslayıp gözlerini kapatır.

İkizler bana çok net bir şekilde "Ne yaptın sen?" der gibi bakıyorlar.

Vane'di. Ben değildim. O gücü bana çevirmeseydi kaçmayacağıma eminim.

Bash bir sigara daha çıkarıp yakar ve bir nefes çeker. Sonra ayağa kalkıp odayı geçer ve sigarayı Pan'a uzatır.

Pan gözlerini açar ve ikramı alır, sigaradan bir nefes çekerken sigarayı baş ve işaret parmakları arasında sıkıştırır.

Nefes verdiğinde, duman üstümüzde bulutlanıyor ve açıktaki kirlilere doğru hayalete dönüşüyor.

Solumda, evlerinin tam ortasında filizlenen ağaç birkaç yaprak daha bırakıyor ve tüyler gibi yere dökülüyorlar.

"Bilmen gereken şey şu, Sevgilim," diyor Pan, ama hâlâ tavana bakıyor, başı sandalyeye yaslanmış. "Darlingler çok uzun zaman önce benden bir şey aldılar ve onu sakladılar ve ben onu geri istiyorum. Onu bulmama yardım edeceksin."

"Nerede olduğunu bilmiyorum-"

"Sessiz ol." Bakışları üzerime dikildi. Şimdi evin ışığında, gözlerinin neredeyse beyaz denecek kadar mavi olduğunu ve siyah bir çemberle çevrili olduklarını fark ediyorum.

Bir ürperti omuzlarımda dans ediyor ve kazağımı çekiştirerek kapatıyorum.

"Kafanın içinde dolaşmak için iznine ihtiyacım yok ve bunu istemiyorum." Öne doğru oturuyor. "Ama işbirliği yaparsan hepimiz istediğimizi çok daha kısa sürede elde ederiz."

Bir darbe daha alır ve duman yüzünün etrafını sarar.

Sanırım ona ilk kez gerçekten bakıyorum. Evime geldiğinde, onu gerçekten algılayamayacak kadar derin bir inançsızlık içindeydim.

Sahilde karanlığa gömülmüştü.

Gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmış ve hem kollarını hem de ellerini kaplayan siyah mürekkep ortaya çıkmış. Bardağını ölümüne tutarken parmaklarındaki gümüş yüzükler ışığın altında parlıyor.

Dövmeler dikkatimi dağıtıyor ve bunun için minnettarım. Onun yüzüne bakmak çok zor.

Ona baktığımda karnım gurulduyor.

Onda silahsızlandıran bir şey var. Doğal olmayan. *Unutulmaz.*

Karanlık bir gölün ortasında büyüyen çorak bir ağaç gibi.

Çok nadiren olması gereken ama yine de olan bir şey.

Sadece görüntüsü bile size bir hikâye anlatıyor, ben yok edilemezim. Boyun eğmez. Ona bakmak zor ama gözlerini kaçırmak daha da zor.

"Beni anlıyor musun sevgilim?" diyor.

Boğazıma takılan bir yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum. "Evet." "Aferin kızıma." Ayağa kalktı. "Onu odasına geri götürün." İkizler bakiştılar.

"Şimdi."

Pan gözden kaybolurken hareket ediyorlar.

"Hadi, sevgilim." Bash koridorda ilerlerken Kas beni dik tutuyor. "Seni yatıracağız ve söz veriyoruz Pan'dan daha iyi olacağız." Bunu alaycı olabileceğini hissettiren bir kahkahayla bitiriyor.

Beni koridordan arka yatak odasına götürüyorlar ve tekrar yatağa zincirliyorlar. Kas nazik davranıyor ama bakışlarını vücudumda gezinirken yakalıyorum.

Birdenbire erkeklerle dolu bir evde tutsak olmak tuhaf bir duygu. Bir yıl önce olsa buna parti derdim.

Şimdi bu sadece korku ve yanılsama içinde yaşanmış bir hayatın toplamı.

"Varolmayan Ülke'deki ilk günün için," diyor Bash, "iyi iş çıkardın, sevgilim."

"Bir yatağa zincirliyorum. Bu konuda seçme şansım yok gibi."

Kas'ın çenesi bükülür. "Her zaman bir seçeneğimiz vardır."

Bash, "Bize ihtiyacın olursa, bağırma mesafesinde olacağız, sevgilim," diyor ve sonra beni bir fenerin titrek ışığında bırakıyorlar, kapı arkalarından tıkırdarak kapanıyor.

WINNIE

ON ÜÇÜNCÜ YAŞIMIN YAZINI ANNEMLE BİRLİKTE BİR EVDE GEÇİRDİM.

Biri namuslu, diğeri fahişeye olan iki savaşı komşunun arasına sıkışmış yıkık dökük bir ev.

Starla fahişeydi, annemin bir tanıdığı, kiralamamıza yardım etti.

Beth Anne iffetliydi ve Starla'dan nefret ederdi. Starla'nın şirin sarı kulübesine doğru uzanan çatlak kaldırıma baktığında, "O aşağılık kadın," derdi. "O bu mahallenin yüz karası."

İşin en ironik yanı ise Starla'nın evinin mahalledeki en güzel ev olmasıydı.

Starla'nın zengin olduğunu, vücudunun para birimi olduğunu ve bunu nasıl kullanacağını annemden daha iyi bildiğini anlamam uzun sürmedi.

Beth Anne her ne kadar aksini iddia etse de içten içe Starla'yı kıskanıyordu.

Özgürlükten çok özgürce seks yapmaktan kaynaklandığını sanmıyorum.

Beth Anne'in kocası onu görmezden geliyordu ve muhtemelen ondan nefret ediyordu. Kapana kısılmıştı ve Starla'nın öyle olmamasından nefret ediyordu.

Starla'yı sevdim. Onu dinlemeyi, izlemeyi ve ondan bir şeyler öğrenmeyi seviyordum.

Bir öğleden sonra annem için bana bakıcılık yaparken "Milyoner olmak istiyorum" dedi. "Çok yaklaştım. Sadece birkaç yıl daha ve yedi haneli rakamlara ulaşacağım."

Parayı hayal etmek zordu ama asıl aklımın almadığı Starla'nın kendine olan güveniydi.

Bunu nasıl yaptı?

Kendi derisinin içinde nasıl var oldu ve orada olmayı nasıl sevdi?

O yaz boyunca onu inceledim, sırlarını öğrenmeye çalıştım. İnsanları izlemeyi hep sevmişimdir. İzlendiklerinin farkında olmadıklarında onları okumanın çok daha kolay olduğunu fark ettim.

Starla insanlarla sohbet etmekte her zaman hızlıydı ve yabancılara bile dokunmak gibi bir alışkanlığı vardı. Omzuna bir el, kolunu sıkmak. Erkekler buna bayılırdı. Nerede olduğumuz ya da Starla'nın ne sorduğu fark etmezdi, erkekler eğilirdi.

Bir öğleden sonra bir şekilde bir adamla, bir yabancıyla bize öğle yemeği ısmarlaması için konuştu. Yaz sonunda, bir adamın ona aldığı yepyeni bir SUV ile garaj yoluna girdi.

"O senin erkek arkadaşın mı?" Ona sordum.

Güldü. "Bebeğim, ben erkek arkadaş edinmem. Erkekler benim oyuncaklarım ve onlarla düzenli olarak oynarım."

Onun annem olmasını istedim.

Annem kirayı ödeyemediği için o kiralık evi kaybettiğimizde yıkılmıştı. Starla ne zaman istersem onu ziyarete gelebileceğimi söyledi ama annem sadece iki ilçe ötede bir daire bulabildi.

Starla'yı bir daha görmedim.

Bazen onu düşünüyorum ve yedi haneli rakamlara ulaşp ulaşmadığını merak ediyorum.

Eminim öyledir.

Tanımadığım bir yerde yatağa zincirlenmiş halde yatarken, Starla olsa ne yapardı diye kendime sormadan edemiyorum.

Endişelenmezdi. Korkmayacaktı. Starla bir plan yapacak ve harekete geçecekti.

Pan'dan önce, Varolmayan Ülke'den önce, kaderimin tıpkı annem gibi delirmek olduğunu ve bunu hiçbir şeyin engelleyemeyeceğini düşünüyordum. Deliliğin kanımda olduğunu sanırdım ama şimdi burada olduğunu düşünüyorum. Varolmayan Ülke'de.

Bu yüzden bunun olmasını nasıl engelleyeceğimi bulmam gerekiyor. Ve bunu durdurma fırsatına sahip olduğum gerçeği, elde edebileceğimi düşündüğümünden çok daha fazla.

Hiçbir zaman iffetli biri olmadım, Beth Anne gibi. Beth Anne gibi o.

Lisedeki ilk yılımda basketbol takımının yarısını bu yüzden seçmişim. Hepsi bana istediğim ve ihtiyacım olan şeyleri verdi. Bazen okula bırakırlardı. Bazen yemek. Diğer zamanlarda sadece kendi tenimde olmanın hissi.

O yıl Winnie Whore lakabını almıştım. O zaman umursamamıştım. Şimdi de umurumda değil.

Starla burada olsaydı, bana elimdekini kullanmamı söylerdi.

"Çoğu erkek bunun farkında değil," demişti bir keresinde, "ama biz kızların da alet çantaları var. Bizimkiler çekiçler, anahtarlar ve tornavidalarla dolu değil. Bizde bunlar var." Göğüslerini sıktı. "Ve bu." Sonra şakağına vurdu. "Göğüslerden ve beyinden daha büyük bir güç yoktur, bebeğim."

Kas'ın bakışlarının üzerimde
gezinmesi... Eğer içlerinde zayıf bir
halka varsa, o da odur.

Beni eve götürebilir mi? Adadan nasıl ayrılacağımızı biliyor mu? Onu kendi tarafıma çekebileceğime eminim.

Odamın karanlığında, bir fikir beni ele geçirdi.

Doğruluyorum, boğazımı temizliyorum ve Kas'a sesleniyorum. Birkaç dakika içinde yatak odamın kapısında ayak sesleri duyuluyor ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Bir kayıp çocukla yatacağım.

KAS

SEVGİLİM BENİ ÇAĞIRIRSA GELİRİM.

Bash ve ben her zaman olduğu gibi onun koruyucusu olarak görevlendirildik. Onlarca yıldır Darling'lere biz baktık.

Bak ama dokunma.

Onu yatakta oturmuş ağlarken buldum.

Hemen onu daha iyi hissettirmek istedim.

Pan her zaman dördümüzün içinde en kanayan kalbin ben olduğumu söyler. "Ne oldu?" Yatağın kenarına, onun yanına oturuyorum.

"Korkuyorum," diyor ve bana doğru çöküyor, eli gömleğimin içinde kıvrılıyor. Hıçkırıyor ve ben de teslim oluyorum.

Nasıl yapamam?

Onu daha yakına çekiyorum. Vücudu titriyor.

Kafamın arkasında Bash'in sesini duyabiliyorum - bu *çok kötü bir fikir*.

Ama ben ne yaptığımı biliyorum.

Vane gibi kontrolümü kaybetmem ve Bash gibi gelişigüzel sevişmem. Ağlayan bir Darling'i becermeye çalışmadan idare edebilirim.

"Winnie," diyorum, "her şey yoluna girecek." "Beni kıracak."

"Hayır, yapmayacak."

"Evet, kıracak. Tıpkı annemi kıldığı gibi."

Gözyaşları gömleğimi ıslatıyor. Kalbinin hızlı atışını duyabiliyor, damarlarındaki kanın nabzını hissedebiliyorum.

Bash ve ben Pan ve Vane gibi değiliz ama yine de canavarlarız.
Elini kalçama koyuyor ve daha da yaklaşıyor.
Sikim dikkatimi çekti.
"Sevgilim," diyorum, sesim boğuk ve karanlık çıkıyor. "Gitmeliyim."
"Hayır. Bekle." Elini pazuma dolamaya çalışıyor ama çok küçük.
"Yalnız kalmak istemiyorum."
Göğsüm sıkışıyor.
"Lütfen kal." Sesi iniltiye dönüşüyor.
"Bir dakikalığına," diyorum ona.
"Teşekkür ederim."
Bir süre sessiz kaldık ve bu sessizlik enseme iğneliyor. "Bir şey görmek ister misin?" Ona soruyorum.
Birden gardını aldı. "Ne gibi?" "Arkana yaslan."
O yaptıkça zincir takırdıyor. Yatak gıcırıyor.
Sevgilim çok güveniyor. Ve ben de sınırı zorluyorum.
Onun yanına uzandım.
Ay ışığı arkamızdaki pencereden içeri doluyor ve duvarlar boyunca uzanıyor.
Büyüm her zaman dolunayda harekete geçer. Tıpkı gelgitler gibi, ışıktayla büyür.
İllüzyon tavana doğru açılırken bunu düşünmeme bile gerek kalmıyor.
Yanımda, Sevgilim soluk soluğa kalıyor ve ben gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Bu da ne?" diye soruyor.
Gece gökyüzü siyah, mavi ve morun parıldayan tonlarında üzerimizde beliriyor ve yıldızlar karanlıkta parıldıyor.
Bazı Darling'ler sihri sever. Bazıları sevmez. Bazıları bunun sadece bir göz oyunu olduğunu düşünür.
Ama hepsi gerçek.
Varolmayan Ülke sihirle doludur. Ya da en azından bir zamanlar öyleydi.
Şimdi ölüyor.
Darling'in burada olmasının tek sebebi de bu.
Kralı kurtar, adayı kurtar.

Yüzyıllar sonra bile bu çok saçma bir düşünce. Bazen Pan'ın bir kral olduğunu, hükmedecek bir şey kaldığını unutuyorum.

Gölgesini kaybetmeden önceki haline asla geri dönemeyecek.

Artık neyi geri almak için savaştığımızı bile bilmiyorum.

Sihir sanırım.

Arazi.

Ama Pan için, bazen bunun güç olduğunu düşünüyorum. Ebegümece, zambak ya da böğürtlen çalıları onun umurunda değil.

Bir kral başka bir şeye dönüşemez. O her zaman bir kral olacaktır. Taht olmadan, o bir hiçtir.

Sevgilim bana bakmak için dönüyor. Üzerimizdeki yıldız ışığı parlıyor ve illüzyonun bana bağlı olduğunu gizleyemiyorum bile.

Diğerleri bir sevgilinin Varolmayan Ülke'ye gelmesinden nefret eder. Ben hep hoşlanmışımdır.

Monotonluğu kırıyor.

"Nesin sen?" diye soruyor.

Gülüyorum, alçak sesle ve nefesimin altında. "Ben birçok şeyim, sevgilim."

"Ama bu" -elini kaldırıp tavanı işaret ediyor- "bu nedir?

Bunu nasıl yapabiliyorsun?"

Bash ve ben nereden geldiğimiz hakkında konuşmayız. Çünkü asla eve gidemeyiz.

"Sizin dünyanızda," diyorum ona, "sanırım bize peri derdiniz."

Gülüyor ve parıldaayan yıldız ışığı alınının çizgisinde oynuyor. "Ama ben inanmıyorum-

Elimi ağzının üzerine kapatıyorum ve ürkmüş nefesi parmaklarımın etrafından dışarı fırlıyor.

"Sakın

söyleme."

Kaşlarını çattı.

"Yapmayacağına söz ver."

Bana hızlıca başını salladı, ben de elimi çektim.

"Neden olmasın?" diye sorar. "İnanmadığını söyleyemezsin-"

"Sevgilim." Onun adı bir hırıltı ve kalbim kulaklarımda hızla çarpıyor.

"Eğer söylersen, ben ölürüm."

"Ne?" Soru bir başka kahkaha tufanı. "Bu doğru olamaz." "Ama doğru."

Birden annemi hatırladım. Kanatlarının kesimi, teninin parıltısı.

"Eğer bu kelimeleri söylersen, bir peri ölür. Bu kadar basit. O yüzden söylemeyeceğine söz ver."

Yatağa yeniden yerleşiyor. "Söz veriyorum." Tekrar yanına uzandım.

"Eğer bir periysen, kanatların nerede?"

"Onları kaybettim." Bu itiraf hüznün ve öfkeyle doludur. "Ne oldu onlara?"

İç çektim. "Bu çok uzun bir hikâye."

Çatık kaşlarıyla bana bakıyor. Sanırım bu konuşmanın çok daha farklı bir yöne gideceğini düşünüyordu.

"Benim dünyamda sana peri deneceğini söylemiştin. Burada sana ne diyorlar?"

"Fae daha iyi bir kelime." Hepimiz yıldız tozu ve ışıktan yaratıklar değiliz, annem gibi değil. Buradaki Fae'ler kanla yıkanıyor. Ama Fae'lerin bir kuralı vardır: Birbirinizi öldürmeyin.

Bash ve ben onu kırdık.

"Peki ya Pan?" diye sorar

Darling. "Fae değil."

"Peki o ne?"

Kendimi çok uzağa kazdım. Tavandaki yıldız ışığı titriyor ve kayboluyor. "Anlatacak benim hikayem değil, sevgilim."

Oflayıp pufluyor ve yanıma yeniden yerleşiyor. Yatak gıcırıyor.

Bu Darling'i şimdiden çok sevdim. Belki de ne yaptığımı bilmiyorumdur.

Yan tarafına döner ve ellerini başının altına sıkıştırır.

Evin ötesinde dalgalar kıyıya çarpıyor. Havada bir yaz fırtınasının tadını alabiliyorum.

"Peki ya dövmelerin?" Aramızdaki boşluğa uzanıyor ve bir parmağını işaretlerimin kavisli çizgilerinden birinde gezdiriyor. "Bir anlamları var mı?"

"Bir zamanlar

öyleydi." "Peki ya

şimdi?"

"Şimdi onlar sadece bir hatırlatıcı."

Boynumdan gömleğimin yakasına doğru bir çizgi izlerken ürperiyorum. Fae'ler için dövmeler rütbe ve düzen işaretidir. Bash ve benim önemli olmamız gerekiyordu.

Şimdi ibretlik bir hikayeyiz.

Eli göğsümden karnıma doğru iniyor ve karın kaslarım daralıyor.

Birden taştan daha sert sikişmeye

başladım. Eli aşağıya iniyor.

Bileğini yakaladım.

"Yapma." "Neyi

yapmayayım?"

"Ne yaptığını biliyorum."

"Neymiş o?"

"Grup içinde gerginlik yaratmaya çalışıyorsun. Bizden daha zeki olduğunu düşünen ilk kişi sen değilsin. Değilsin hayatım. Planladığın strateji ne olursa olsun, biz bunu daha önce de gördük. Her hareketini izledik ve tüm Darlingler boyun eğdi. Eninde sonunda."

Ona bir ders vermek için onu becermek istiyorum.

Gelgit geliyor. Büyüm kaburgalarım vuruyor.

Hepimiz bir şekilde geceye bağlıyız. Karanlık

yaratıklar en iyi karanlık gecelere bırakılır.

"Biz Darling'lere dokunmayız," dedim ve ayağa kalktım.

"Ben... Yani..."

"İyi geceler sevgilim," diyorum ve odadan çıkıp kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Aletimi yeniden ayarladığımda,

neredeyse acıyor. Bir şeye ihtiyacım var.

Çatı katından balkona çıkıyorum. "Nereye gidiyorsun?" Bash sesleniyor.

"Dışarı," diyorum.

Kayıp Çocuklar'ın geri kalanı şenlik ateşinin etrafında oturmaktadır ve kasabadan bir düzine kız vardır. Kral ve adamlarının ilgisini çekmek için her zaman çaresizdirler.

Birini seçerim. Herhangi biri olur.

"Sen," diyorum koyu kahverengi saçlı bir kıza. "Dizlerinin

üzerine çök." Gözleri irileşiyor ve beni geçip diğerlerine

bakıyor.

"Ya diz çök ya da git. Sen seç."

Dudaklarını yalıyor, sonra sandalyeden kalkıp verandaya uzanıyor.

Pantolonumun fermuarını açıyor, sikimi çıkarıyor ve eliyle okşuyor.

Sikeyim.

Büyü havayı doldururken ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Her şeyin gerçek görünmesini sağlayabilirim. Herhangi bir illüzyonu dokunacak kadar gerçek yapabilirim.

Ama yapamadığım tek şey?

Ben de onlar kadar berbat durumda değilmişim gibi davranamam.

Kız beni ağzına aldı. Yavaş, nazik ve emin değil ve ben bundan nefret ediyorum.

Elimi saçlarına gömdüm ve boğazına soktum. Tıkanıyor. Gözleri yaşlarla doluyor. Diğerleri ağzını vahşice, acımasızca sikmemi izliyor.

O alır.

Her

santimini.

Ve tüm bu süre boyunca, Darling'in dudaklarının sikime sarıldığını hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Belki de ne yaptığını biliyordur.

WINNIE

BENİ KELEPÇELEDİKLERİ ZİNCİR, ODADAN ÇIKABILMEM İÇİN YETERİNCE UZUN. ve pencere kenarına ulaşıyorum. Panjurlar hâlâ açık olduğundan aşağıda olup biten her şeyi duyabiliyorum.

Kas'ın bir kıza dizlerinin üzerine çökmesini söylediğini, kızın da sorgusuz sualsiz bunu yaptığını ve ateşin yanında takılan diğerlerinin de onu götürürken izlediğini duydum.

İzlerken garip, yabancı bir his göğsümü dolduruyor.

Bacaklarımın arası vızıldıyor, aniden ıslanıyorum.

Bunu *ben* yapacaktım. Bu ben olmalıyım. Onu izlemek dışında...

Neden bu kadar tahrik oldum ki?

Kız onu boğmaya başlar ama o pes etmez.

Kalçalarını savuruşu, ay ışığının siyah saçlarındaki parıltısı, dövmelelerinin düz koyu çizgileri ve-

Yatak odamın kapısı pat diye açıldı. Karanlık bir figür içeri girdi, zincirimi yakaladı ve beni geri çekti. Ayağımı kaybettim, tökezledim. Bash beni yakalıyor ve bir eliyle boğazımı sıkıyor.

"Ona ne söyledin, sevgilim?" "Ne? Ben-

"

"Kardeşimi tanıyorum. Ne de olsa o benim diğer yarım."

Bash'in yüzündeki sert çatık kaşları görebilmek için pencerelerimden yeterince ay ışığı sızıyor. Birbirlerine benziyor olabilirler ama Bash'inki daha keskin.

İkisinden büyük olan o olmalı, Kas'ın koruyucusu, her ne kadar korunmaya ihtiyacı olduğundan şüphelensem de.

"Ben bir şey yapmadım."

Bash'in beni kavrayışı sıkılaşıyor. "Siz lanet olası Darling'lerin hepsi aynısınız. Masum gibi davranıyorsunuz, sanki

kurbanlar sizmişsiniz gibi-" "Biziz!"

Homurdanıyor. "Kendine bunu söylemeye devam et."

"*Beni* kaçırdınız. Burada olmak istemiyorum!"

Beni döndürdü ve duvara yasladı. Nefesim kesildi.

"Seni burada istediğimizi mi sanıyorsun?" diyor. "Bunun bizim için eğlenceli olduğunu mu sanıyorsun? Pan'ın gözlerimizin önünde yavaşça ölmesini izlemek? Adanın bizi tükürmek istercesine isyan ettiğini hissetmek? Darlingler'i bizim istediğimizi mi sanıyorsun-"

Sözünü kesiyor ve uzun, derin bir nefes alıyor, burun delikleri açılıyor.
"Pan ölüyor mu?" Diyorum.

Kaşlarını çatıyor ve gözleri
seğiriyor. "Neden ölüyor?"

Elini boğazımdan çekiyor ama omzumda kalıyor, başparmağı köprücük
kemiklerimin arasındaki vadiye bastırıyor.

Kardeşinin bir kızın ağzını sıkmesini izledikten sonra hala ateşliyim.

Kalbim göğsümde hızla atıyor.

Bash gözlerimle buluşuyor ve o da gözlerini kısıyor.

Nefes alış verişi hızlanıyor ve Kaş'a ilk ben ulaşmaya çalışarak hata
yaptığımı anlıyorum. En kibar kişi olduğu için onun olacağını
düşünmüştüm. Ama tam da bu yüzden bana dokunmadı. En azından ilk o
dokunmadı.

Starla, sanırım seni gururlandıracağım.

İyi ve hazır olanı becer, derdi.

İstedikimi elde etmek için vücudumu ilk kez kullanmıyorum.

Nefes nefese küçük bir inilti çıkarıyorum ve Bash dişlerini birbirine
kenetleyip daha da yaklaşıyor. Aletinin kalçamda sertleştiğini
hissedebiliyorum.

Kalçalarımı ileri itiyorum, ona karşı
sallanıyorum. Homurdanıyor.

Bash beni
becerecek.

Artık bundan
eminim.

Ve bunu yaptığında, Kas kızacak, Pan kızacak ve Vane'in ne
yapacağından emin **d e ğ i l i m** .

Ama bir şeyleri harekete geçirmiş olacağım.

İçimdeki Starla'yı yönlendirerek aramıza uzanıp Bash'i okşuyorum ve
göğsünün derinliklerinde bir gümbürtü duyulurken burun delikleri
alevleniyor.

Pantolonunun üzerinden onu okşuyorum.

"Sevgilim," diyor, "ateşle oynuyorsun."

"Oynuyor muyum?"

Dişlerini birbirine geçirirken eli tekrar boğazıma doğru kayıyor.

Elimi kaldırıp pantolonunun kemerinin altından içeri sokuyorum.
Aletinin sıcaklığını hissettiğimde başı kabarıyor ve başparmağımı yarığın
üzerinde gezdiriyorum.

"Siktir et," diyor ve bizi döndürüyor, kendisi yatağın kenarına oturuyor,
ben de onun kucağına.

Ben nefes alamadan kendini dışarı atıyor ve sonra külotumu yırtarak içime giriyor.

"Sikimin üzerinde zıpla, sevgilim," diye emrediyor ve zafer neredeyse tiz bir çığlıkla benden kaçıyor.

Dizlerimi yatağın üzerine koyuyorum, kollarımı ona doluyorum ve onu önce dışarı, sonra tekrar içeri kaydırıyorum. Kalçalarımı sertçe kavırıyor ve beni ona doğru itiyor. "Siktir. Bu kötü bir fikir."

"Bence bu harika bir fikir."

İçimde zonkluyor.

Gömleğini çekip çıkardım.

Eğer istediğimi elde etmek için bedenimi kullanacaksam, en azından karşılığında aldığım şeye hayran olmak isterim.

Bash kaslarla kaplı, o kasıtlı koyu çizgilerle kaplı. İçime girdikçe karın kasları daralıyor.

"Siktir, sevgilim. Lanet olsun. Pan beni öldürecek."

Elbisemin yakasını aşağı çekiyor, göğsümü dışarı çıkarıyor ve meme ucumu ağzına alıyor. Beni ısırtıyor. Bağırıyorum ve ona karşı sarsılıyorum ama o beni daha sıkı tutuyor.

Klitorisimi ona doğru salladıkça zevkim artıyor.

Kayıp bir çocukla sikişiyorum.

Bir planım var.

Buradan çıkacağım ve sonra- Onu

görmeden önce Peter Pan'ı

hissediyorum.

Ve o odaya girdiğinde, Bash hemen hareketsiz kalır.

Ben.

Önce bir çakmağın çakılışını görüyorum, alev karanlıkta dans ediyor, sigaranın ucunu ağzında yakıyordu.

Bash içimde zonkluyor.

Pan çakmağı kesin bir takırtıyla kapatır, sonra sigarayı çeker, parlak kor neon turuncusu yanar.

Dumanı dışarı verdiğinde, "Benim yüzümden durma" der.

Odaya giriyor, arkamdaki berjer koltuğa oturuyor.

Bash nefes veriyor, neredeyse bir iç çekiş gibi. Hâlâ sert, hâlâ içime gömülü ama hareket etmiyor.

"Devam et," diyor Pan. "Becer

onu." "Pan... Ben yapmadım-"

"Becer onu, Bash. Şimdi yap."

Bash bana baktı. Yüzünde pişmanlık mı yoksa rahatlama mı olduğunu anlayamıyorum. Yukarı doğru itiyor, kalçalarımı ona doğru yönlendiriyor.

Pan'ı göremiyorum ama onun ağır bakışlarını kışkımda hissedebiliyorum ve bir şekilde bu şimdiye kadar yaşadığım en erotik şey.

Olması gerekenden daha çok seviyorum. Basketbol takımının yarısını sikmiş olabilirim ama asla aynı anda değil.

Bash tempoyu artırıyor ve ben de ona yardım ediyorum, gittikçe yaklaşırken ve oda kıvrılan duman ve yanan tütün kokusuyla dolarken onun üzerinde zıplıyorum.

Klitorisim zonkluyor, sürtünme için çaresizim ve öne doğru sallanıyorum, Bash'e karşı öğütüyorum, onun uzunluğundan aşağı kayıyorum.

"Siktir, sevgilim. Aynen böyle." İçimde daha da sertleşiyor. "Siktir. Siktir, evet."

Göğsü yükselip alçalıyor ve sonra vücudundaki tüm kaslar kasılıyor, homurdanıyor ve bana çarparak içime boşalıyor.

Çok yaklaştım.

Sadece birkaç itişe daha ihtiyacım var.

Nefes nefese Bash'in boynuna sarıldım ve sıkıca tutundum, şimdi ter ve sıcak yaz havasıyla kaplanmışım.

Çok
yaklaştın

.
Çok
yaklaştın

.
Güçlü bir kol belime dolanıyor ve beni Bash'in üzerinden çekerek zevki ve sıcaklığı alıyor.

Zonkluyorum, ıslağım ve döl

sızdırıyorum. "Çık dışarı," dedi Bash'e.

"Tanrı aşkına Pan," diyor Bash pantolonunu yukarı çekerken. "Eğer bana bir ders vermeye çalışıyorsan, hedefi ıskaladın."

"Devam et," diyor Pan, ben hâlâ göğsüne bastırırken.

Bash gittiğinde Pan beni döndürüyor ve kanepeye fırlatıyor. Zincir takırdıyor ve geriliyor.

Parmağıyla beni işaret ediyor, gümüş yüzüğü ay ışığında parlıyor.

"Kendini neye bulaştırdığının farkında değilsin."

"Ben kaçırıldım. Sanırım yeterince iyi biliyorum." Kılanıyor.

Güzel. İstedğim buydu. Derilerinin altına inmek. Zayıflıklarını bul.

Bu benim yeteneğim. Bunu yapabilirim.

Eteğimin kenarını yukarı çekiyorum. Külotumun üzerinde koyu, ıslak bir iz var, hem amımdan hem de Bash'in dölünden.

Pan yardım edemiyor ama bacaklarımın arasına bakıyor. Yaklaşırken çenesi bükülüyor.

Külotumu kenara çekiyorum ve parmaklarımı ıslak yarığımdan aşağı kaydırıyorum, bir parmak ucumu içime daldırıyorum.

Bundan zevk alıyorum. Belki de olması gerekenden daha fazla.

Panayı da serbest bırakılmış bir çocuk gibiyim ve tüm oyuncaklara binmek ve tüm oyunları oynamak istiyorum.

Gerçekten kaybedecek neyim var ki?

Dün bunların hiçbirinin gerçek olduğunu düşünmüyordum. Belki de değildir.

Belki de bunların hepsi bir rüyadır ve eğer öyleyse, ne istersem onu yapabilirim.

Klitorisimi ovarken inliyorum.

Pan parlıyor at Ben,onun neredeyse beyaz gözler
neredeyse parlayan içinde ay ışığı.

Onun ne olduğunu bilmiyorum ve umursadığımı da sanmıyorum.

Tek bildiğim onun beni esir aldığı ve üstünlüğü elinde tutmasına izin vermeyeceğim.

Sandalyeye gömülüyorum, bacaklarımı daha da açıyorum ve hızlanıyorum.

Pan beni çekmeden önce boşalmaya hazırdım bile. Ben zaten

Bu kadar yakın.

Gözlerimi kapatıp yakıcı sığağa gömülme dürtüsüyle savaşıyorum. Boşaldığımda onu görmek istiyorum.

Bu konuda ne hissettiğini bilmek istiyorum çünkü bu çocuklar ne olursa olsun, onları hala açık bir kitap gibi okuyabileceğimi düşünüyorum. Ve okuduğum her kelimeyi daha sonra onlara karşı kullanacağım.

Orgazm beklentisi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor ve sandalyede eğilerek kendimi ona daha fazla açıyorum.

Ben klitorisimle uğraşırken bakışları amıma kayıyor. O çok aç.

Burun delikleri alevlenirken bacaklarımın arasındaki yakıcı sıcaklık beni neredeyse tüketiyor.

Peter Pan bir efsaneydi ve şimdi gerçek ve beni bir serapmışım gibi görüyor.

Ben zevkin dibine inerken Pan'ın eli kalçamdan yukarı kayıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Dokun bana, sanırım.

Dokun bana.

Hızımı yavaşlatıyorum, parmaklarımı klitorisimin üzerinde tutuyorum, sadece Pan'ın ne yapacağını görmek için orgazmı uzak tutmaya çalışıyorum.

İki parmağını ilk boğumuna kadar içime sokuyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor.

Parmaklarını yavaşça geri kaydırıyor, sonra tekrar sertçe sokuyor ve beni sandalyeye doğru sallıyor.

Bir efsane tarafından
parmaklanıyorum. Aman Tanrım.

"Durma sevgilim," diye emrediyor.

Parmaklarımı klitorisimin etrafında döndürüyorum, sinirlerim göz kırpmıyor.

Pan parmaklarını içimden çekip ağzıma sokuyor.

Gözlerim açıldı. Sularımın tatlılığını ve dölün tadını alabiliyorum.

"Temizle onları."

Emrettiği gibi dilimi parmaklarının üzerinde gezdiriyorum. Gözleri kısılıyor.

"Tadı neye benziyor?" diye soruyor, sonra cevap vermemi beklerken çenesini sertleştiriyor.

"Ben... Bilmiyorum."

"Bela," dedi bana. "Pis küçük Darling fahişesi."

Sözleri içimde bir şeyleri ateşliyor.

"Siktir," diyorum inleyerek. "Evet."

O kadar ateşliyim, o kadar gerginim, o kadar unutkanlığa düşmüşüm ki, dalga bir anda içime çöküyor ve iç duvarlarım sıkılıyor ve nefesimi tutuyorum, tüm vücudum geriliyor.

Bitmesini istemiyorum.

İçime sıcaklık doluyor ve kendime çekiliyorum, ayak parmaklarım kıvrılıyor. Dizlerim yukarı kalkıyor ama Pan onları geri itiyor, beni açık tutuyor.

Nefes nefese kaldım, biraz başım döndü. Bir süpernova gibi tutuştum.

Pan beni çenemden kabaca kavırıyor ve ter alnımı, göğsümü kaplarken, nefesim kesilirken beni ona bakmaya zorluyor.

Fury yüzünün düzlemlerini keskinleştirdi.

"Biz sevişmeyiz Darlingler," dedi bana. "Dalga geçmeyi bırak yoksa pişman olursun."

Ve sonra beni sandalyede sırlıslam ve kirli bıraktı.

PETER PAN

O KADAR SERT VE KIZGINIM KI DARLING'I İKIYE BÖLEBİLİRİM.

İki.

O ıslak amcık sikilmek için yalvarıyordu.

Ne yaptığını çok iyi biliyordu ve çok da iyi yapıyordu.

Balkona çıkıyorum ve bir sigara daha yakıyorum. Bu yeterli değil.

İstediğim bu değil.

Ciğerlerimi yakan duman, kürek kemiklerimin arasındaki gerginliğin bir kısmını gevşetiyor. Ellerimi taş parmaklıklara dayıyorum. Diğer Kayıp Çocuklar dağıldı ama şenlik ateşi hâlâ çukurun içinde yanıyor.

Çevredeki ormanda bir yerlerde, rüzgârın yön değiştirdiği ve palmiye yapraklarının hışırdadığı gecede bir alaycı kuş ötüyor.

Vane merdivenlerden çıktığında beni orada buldu. O da çözülmüş, benden daha fazla. Bunu havadaki enerjiden anlayabiliyorum. Gücümün tamamına sahip olmayabilirim ama en azından buna sahibim.

"Sen mi ilgileniyorsun?" Ona sordum.

Bana başıyla onay veriyor ama yüzünden hoşlanmadığı anlaşılıyor. "Kiraz?" diye sordum.

"Evet."

"Hayatta kaldı mı?"

"Zar zor."

"Ne istediklerini asla bilmezler." Sadece Cherry'den bahsetmiyorum.

Bir fırt daha çekiyorum, dumanın kendiliğinden çıkmasına izin veriyorum.

"Cherry biliyordu. Ama yine de istedi." Vane çenesini bana doğru eğdi.

"Neden cinayet gibi bakıyorsun?"

İç çekiyorum. "Bash Darling'i becerdi."

Sonra parmaklarımı içine soktum.

Sigarayı ağızıma her götürdüğümde hâlâ onun kokusunu alabiliyorum.

Çok tatlı. Çok cezbedici.

"Tanrım." Vane parmaklıklara yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Ya sen?" diye sorar.

Bakışlarımı karartıyorum. "Peki ya ben?"

"Kokusunu alabiliyorum. Ben aptal değilim."

"Ona bir ders verdim."

"Kendine de mi öğretiyorsun?"

Son bir nefes çekiyorum ve sigarayı yakındaki kristal bir kâse de parçalayıp dumanını nefesimle dışarı üflüyorum.

"Eğer bu şimdiden derinizin altına işliyorsa," diyor, "hepimizin başı belada demektir."

"Vane-" "Ona izin verme."

"Yapmayacağım."

Bakışlarını bana çeviriyor, bir gözü mor, bir gözü siyah. Gölgesi sessiz ama derisinin altında sinsice dolaştığını hissedebiliyorum. Asla tam olarak doymuyor. Vane ve gölgesi farklı bir adadan, daha karanlık bir adadan geliyor.

Gölge olmasa bile korkunç olurdu.

Onu adasından ayrılmaya nasıl ikna ettiğimi hâlâ bilmiyorum. Bana hikayesini hiç anlatmadı ve ben de hiç sormadım.

Ancak burada ne kadar uzun süre kalırsa, ne olduğunu, sahip olduğu arzuları kontrol altına alması o kadar zorlaşıyor.

O benden farklı bir savaş veriyor ama yine de ikimiz de savaşıyoruz.

"İyi olacağım," diyorum ona.

Bana başıyla onay verdi. "Dışarıda fazla kalma. Güneş batmak üzere."

O gittikten sonra balkonda, korkulukların üzerinde olması gerekenden çok daha uzun süre kambur duruyorum.

Güneş ufka yaklaştıkça tenim daha çok ağrıyor, midem daha çok çalkalanıyor.

Tek yapmamız gereken Darling'in kafasının içine girecek, anılarını kurcalayacak ve neler görebileceğimize bakacak kadar uzun süre kendimizi bir arada tutmak. Dolunaya kadar iki gece daha var.

O zamana kadar zamanımızı bekleyeceğiz.

İlk ışık huzmesi okyanus ufkunu aşarken duraksıyor ve günün rengini içime çekiyorum.

Derimin çatlamasına ve acının damarlarımda dolaşmasına on saniyeden az bir süre kaldı, beyaz sıcak ve karıncalanma.

Gölgem olmadan, gün ışığı bir ölüm çanıdır.

Mezara doğru koşmalıyım, duman arkamdan kıvrılıyor.

WINNIE

ERTESİ SABAH GÜNEŞ ÇOKTAN GÖKYÜZÜNDE YÜKSELMİŞKEN UYANIYORUM.

Hava ılık ama esintili ve pencerelerim bütün gece açık kaldı, bu yüzden güneş ışığı ve okyanus havası kolayca içeri giriyor.

Eğer bir efsane adam tarafından kaçırılıp uzak bir adaya götürülmeseydim ve sonra bir yatağa zincirlenmeseydim, aslında hayatımın en iyi tatilindeymişim gibi hissederdim.

Dalgalar ritmik bir telaşla kayalara ve plaj kumuna çarpıyor. Kanepeyi pencerelerden birine çekiyorum, koltuğa yerleşiyorum ve çıplak ayaklarımı pencere kenarına koyuyorum.

Bir saat boyunca orada oturup martıların sahilde bir ileri bir geri uçuşlarını izliyorum. Dışarıda kimse yok ve odamın dışında da kimse kıpırdamıyor. Sanırım burası gece kuşlarının evi.

Otururken, dün gece ne yaptığımı hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Bacaklarımın arasına karıncalı bir sıcaklık yerleşiyor ve uyarılmayı uzaklaştırmaya çalışarak uyluklarımı birbirine kapatıyorum.

Kayıp Çocuklar'ın arasına bir kama sokmak istedim ama dün gecedен düşündüğümünden çok daha fazla keyif almış olabilirim.

Bana fahişe denmesi hoşuma gidiyordu.

Pan bana orospu deyip sikse, "Günaydın."

Cherry içeri girdiğinde dik

duruyorum. "Lanet olsun," dedim.

"Beni korkuttun."

"Özür dilerim," diyor. Yatağın yanına geliyor ve bir tepsi yemek

bırakıyor. "Ne oldu sana böyle?" Ayağa kalkarken ona sordum.

Üzerinde çizikler var.

Yüzünde ve kollarında morluklar

vardı. "Yere düştüm."

"Nerede? Cam kırıklarıyla dolu bir fiçide mı?"

Beni görmezden geliyor. "Sana taze kahve yaptım. Krema mı şeker mi kullanıyorsun?" Kahvenin yanında bir tabak kızarmış ekmek ve bir kase meyve var.

"Biraz krema iyi olurdu."

Fincanlardan birinin kapağını kaldırıyor ve içine yoğun krema döküyor. Kahve soluklaşıyor.

"İyi uyudun mu?" diye soruyor.

Garip bir şekilde, evet, yaptım. Uzun zamandır bu kadar iyi olmamıştım.

"Ye," diyor Cherry. "Bu sabah meyveleri taze taze topladım. Çalı fazla ürün vermedi ama nadiren verir. Yani bunlar buralarda altın değerinde. Bil diye söylüyorum."

Gelip dev yatağa oturuyorum. Zincir de benimle geliyor. Cherry kaşlarını çattı.

"Yeni mücevherlerimi beğenmedin mi?" Ona soruyorum ve kolumu bir hareketle kaldırıyorum. "Çok avant-garde."

Gülüyor. Bana Noel'i, kar kürelerini ve elfleri hatırlatan çınlayan bir kahkahası var.

Kaseden bir meyve koparıp ağzıma atıyorum. Kiraz izliyor Ben.

"Çok güzelsin," diyor.

"Biliyorum," diyorum.

Bana kaşlarını çattı.

"Mal varlığınızın ne o l d u ğ u n u bilmeniz en iyisi," diyorum, neredeyse bir papağan gibi

Starla.

Cherry başını sallar. "Bende var mı bilmiyorum."

"Tabii ki var." Bacaklarımı altına katlıyorum ve kahvemden bir yudum alıyorum. Gerçekten şimdiye kadar içtiğim en iyi fincan. Starbucks'tan daha iyi.

Neden burada her şeyin tadı daha güzel?

"Saçların ve çillerin çok değerli," diyorum Cherry'ye. "Ve masum bir görünüşün var. Dolandırıcı olabilir misin?"

Sinirli bir şekilde gülüyor. "Hiç sanmıyorum." "Eminim seni hafife alıyorlar."

Kimden bahsettiğimi biliyor.

"I..." Yatağımın ucuna dolanmış çarşafa bakıyor. "Benim sihrim ya da gücüm yok. Bu yüzden hafife alınacak bir şey olduğunu sanmıyorum."

Elim kahve fincanının etrafında kıvrılmış, yarısına kadar getiriyorum ama buharın içinden onu izliyorum.

Yalnız ve ilgiye muhtaç. Kayıp Çocuklar'ın ona asla vermeyeceğinden şüphelendiğim bir şey.

Ona ilgi gösterebilirim. İhtiyacım olduğunda kullanabileceğim bir şey daha. "En sevdiğin kim?" Soruyorum ve kahveden bir yudum daha alıyorum. Tanrım, bu

Normal bir şeylere sahip olmak iyi hissettiriyor. Uzun süredir burada olmasam da her şey farklı. Farklı olmayan bir şeye ihtiyacım var.

"Çocuklardan mı?" diye soruyor. "Evet."

Ağzında bir gülümseme beliriyor ve başını eğiyor.

"Devam et," diye ikna ediyorum. "Sırları açıkla."

"Şey..."

"Evet?"

"Vane."

Dişlerimi göstererek yüzümü buruşturuyorum. "Ciddi misin?"

Kızarıyor ve kumral saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Onunla ilgili bir şey var-"

"Göz kamaştırıcı ve psikotik

mi?" "Bu onun gölgesi. O-"

"Bekle...onun neyi?"

Dudaklarını yalıyor. Kahretsin, onu söylememesi gereken bir şeyle yakaladım.

İşte tam da bu yüzden onunla arkadaş olmalıyım.

Sesimi alçaltıyorum. "Hiçbir şey söylemeyeceğim. Söz veriyorum."

Kapıyı kontrol ediyor, sonra benim bilmediğim bir sırda sahip olmanın heyecanıla bana doğru eğiliyor. "Varolmayan Ülke'den daha fazla ada var. Yedi ada, yedi kral. Her adanın iki gölgesi vardır. Biri yaşam için, diğeri ölüm için. Kral her zaman bir gölge ister. Gölgeyi sahiplenme yeteneği onun kanında var." Heyecanı arttıkça sesi inceliyor. "Kral hangisini istediğini seçer. Pan çok uzun zaman önce yaşamı seçti. Ama Pan gölgesini kaybettiğinde, gücünü de kaybetti ve şimdi ada bu yüzden acı çekiyor ve sanırım Pan ölüyor olabilir."

Ona göz kırpyorum.

Çok fazla şey var.

"Yani Pan bir kral mı?" Ben soruyorum.

"Evet. Ya da öyleydi. Ama bu ben doğmadan

önceydi." "Peki gölgesini kaybetti mi?"

"Evet."

Bir yapboz parçası yerine oturuyor.

Darling'lerin onun gölgesini aldığını düşünüyor. Tam olarak söylemeden bu kadarını söyledi.

Daha önce hiç duymadığım ve nasıl bulacağımı da bilmediğim için bu bilgiyi benden almakta zorlanacaktır.

Bu planımı daha da önemli kılıyor. Çünkü eğer ona istediğini veremezsem.

"Peki ya bu adadaki ölüm gölgesi ya da her neyse?" Ben soruyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Çok uzun zamandır kayıp. Kimse onu görmedi ve kimse onu bulmakla ilgilenmiyor gibi görünüyor. Ölüm gölgeleriyle uğraşılmaz."

Bunu söylerken bakışları dalgınlaşıyor ve ölüm gölgeleri hakkında söylediğinden daha fazlasını bildiği izlenimine kapılıyorum.

"Dün gece Kas bana fae'lerden bahsetti ve kendisinin ve Bash'in de fae olduğunu ama kanatlarını kaybettiklerini söyledi."

Cherry başını sallar. "Babalarını öldürdüler." "Ne?!"

Ben de ikizlerin daha iyi olduğunu sanıyordum.

"Başka bir fae'yi öldürmek sürgün edilmelerine ve kanatlarını kaybetmelerine neden olur. Bu yüzden burada Pan ve Kayıp Çocuklar'la birlikteler. Fae sarayından sürgün edildiler."

"Mahkeme mi?"

Tüm bu bilgiler başımı döndürüyor ama beni de heyecanlandırmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Bunların hepsi çok ilginç. Bir TV programından daha iyi.

"Peki ya sen?" Ben soruyorum. "Nesin sen?"

"Ben mi?" Bu kelimeyi söylerken sesi gıcırtılı çıkıyor. "Ben insanım. Ben... Ben adanın kuzey ucundan geliyorum. Hook'un bölgesinden."

"Peki Hook kim?"

"Korsanların kaptanı." "Ve korsanlar-"

"Pan'dan nefret ediyorum."

"Doğru."

"Adayı ele geçirmek istiyorlar." Beyaz çarşafın üzerindeki gevşek bir iplikle oynuyor. Mavi olana kadar parmağının ucuna doluyor.

"Şansları var mı?"

Duvardaki uzak bir noktaya odaklanıyor ama oraya baktığını değil, bir anının içinde kaybolduğunu düşünüyorum. "Belki. Belki de değil. Benim Kanca'm acımasızdır."

Hook'u şahsen tanıyor. Ama nasıl?

"Adadan hiç ayrıldınız mı? Dünyalar arası geçiş yapmayı biliyor musun?"

Başını sallar, parmağındaki ipi çözer ve kan tekrar içeri hücum eder.

Kahve fincanını yere bırakıp sırtımı yastıklara yaslıyorum. "İyi ki de öyle. Sanırım bu yatağa zincirlenmiş durumdayım ve lanet olasıca aklımdan sıkıldım."

"Şey," diyor Cherry, "belki ikizleri bu gece şenlik ateşine gelmene izin vermeleri için ikna edebilirim. Sadece seni evden çıkarmak için."

"Tamam. Bu eğlenceli olabilir."

Bir şenlik ateşinde neden olabileceğim tüm sorunları hayal edebiliyorum. Beynimde Kaş'ın dün gece o kızın ağzını siktiği görüntü canlanıyor ve karnım aydınlanıyor, sonra da bacaklarımın arasında bir his beliriyor.

Sözde iyi adamın o kadar da iyi davranmadığını görmekte bir şeyler var.

"Bash'e soracağım. Muhtemelen evet diyecektir," diyor Cherry. "Kas'a sormak daha zor olacak.

ama Bash ne isterse, Kas genellikle ona verir." Eminim tersi de doğrudur.

"Peki ya Pan ve Vane?"

Gözlerini deviriyor. "İkizlerden bile daha az."

"İçimden bir ses onların çocuk partilerinde balon patlatan adamlar olduğunu söylüyor."

Gülüyor. "Çok komiksin, sevgilim."

"Teşekkürler."

"Kahvaltının tadını çıkar. Daha sonra döneceğim," diyor ve yataktan kayıyor.

"Cherry?"

"Hmm?"

"O kesik ve çürükleri sana Vane mi verdi?"

Beni ilgilendirmez ama bilmek zorundayım.

Bana gergin bir kahkaha atmadan önce alt dudağını ısıırıyor. "Bölgeyle birlikte geliyor."

"Hangisi ne?"

"Vane'in de bir gölgesi var. Başka bir adadan."

Sanırım o söylemeden önce ne söyleyeceğini biliyorum.

"Ve onun gölgesi ölümdür."

BASH

KAS VE BEN PALMIYE AĞAÇLARININ ARASINA GERILMIŞ HAMAKLARDAYIZ.

sahil kenarında. Dün gece neden olduğum sorundan Kas'a henüz bahsetmedim.

Uzun bir sopa kullanarak yerden itiyor ve hamağın tekrar sallanmasını sağlıyor. Sonra beni onunla itiyor, sopayı kıcıma sokuyor.

"Şerefsiz,"

diyorum. O da

gülüyor.

Bir martı yaklaşmaya cüret ediyor, verecek artıklarımız olduğunu umuyor ama elimde sadece bir ip var. Düğüm atmak beni rahatlatıyor.

"Sana bir şey söylemem gerek," diyorum ikizime.

Kas yeniden yerleşirken ip hamak altında inliyor. "Dinliyorum."

"Darling'i becerdim."

Birden sustu ama hamak hâlâ gıcırıyor. Bir dalga daha kıyıya vuruyor. Bir kum sineği koluma konuyor ve onu avucumun altına alıp bağırsaklarını derime çarpıyorum.

"Cenazeni planlamaya ne zaman başlamalıyım?" Kas sonunda söylüyor. "Çok komik."

"Seni öldürecek. Henüz öldürmediğine şaşırdım."

Altımdaki topraktan bir avuç beyaz kum alıyorum ve koluma sürterek bağırsaklarını temizliyorum.

"Ne oldu?" diye sorar.

"Pan bizi yakaladı ve onu becermeye devam etmemi söyledi. Dürüst olmak gerekirse, sanırım Darling bundan hoşlandı."

Onun daracık küçük amcığının verdiği hissi hatırlayarak sikim seğiriyor. Ne kadar istesem de daha önce hiç bir sevgilime teslim olmamıştım. Sevişmeyi seviyorum. Sevişmemem gereken şeylerle sevişmeyi daha da çok seviyorum.

"Nasıldı?" diye soruyor ikizim.

Artık sertleşmişim, daha fazlası için can atıyordum. "Sürtük, tam sevdiğim gibi."

Bir nefes üflüyor. "Sen tam bir pislüksin."

"Evet, dün gece onun odasına gitmemin tek n e d e n i sendin."

"Kendine bunu söyleyip duruyorsun."

Tepede, Cherry'nin balkondan g e ç i p sahili taradığını seçebiliyorum. Bizi gördüğünde aşağı iniyor.

Cherry için havamda değilim.
Hiç olmadığımdan emin değilim.
Darling'in aksine, Cherry'ye her zaman ücretsiz erişimim oldu.
Eğlencenin bir kısmını alıp götürüyor.
"Merhaba," diyor yukarı çıktığında. "Winnie bu akşamki şenlik ateşine gelebilir mi?"
Kas sopayla beni bir kez daha hafifçe itiyor. "Neden?" diye soruyor.
"Dolunayı beklerken onun için iyi olabileceğini düşündüm." "Pan hayır diyecektir."
Cherry ellerini kalçalarına koyar. "Her gece şenlik ateşi yakıyoruz.
Ne zamandan beri onun iznine ihtiyacımız var?"
"Yok," diyorum, "ama Darling'in katılımı hakkında bir fikri olacağı kesin."
"Pan'la ben ilgilenirim."
Kas gökyüzüne güler. "Peter Pan'ın sana boyun eğmesi için ona ne söyleyeceğini sanıyorsun?"
"İkinizin de söylediği kadar mantıksız biri değil." Rüzgâr yön değiştirirken ve palmyeler açılıp güneşin içeri girmesine izin verirken gözlerini kısıyor. "Ayrıca, nereye gidecek ki? Kaçacak bir yeri yok."
"Dün gece bol bol koşmuşsun gibi görünüyor," diyorum.
Kas kaşlarını çatıyor ve "*Onunla dalga geçmeyi bırak,*" diyor.
Neden, onu telaşlandırmak bu kadar kolayken?
"Şunu yapmayı kes," diyor.
"Ne yapmayı?"
"Fae dilinde konuşuyorsun. Zilleri duyabiliyorum ama kelimeleri duyamıyorum ve bu beni rahatsız ediyor." Huffs.
"Sadece Ölüm Gölgesi'ni tartışıyorduk, hepsi bu," diye yalan söylüyorum. "Sana hayatının en iyi, en korkunç orgazmını yaşattı mı Cherry?"
Yüzü pembeleşiyor.
Dürüst olmak gerekirse, dik durmasına ve yürümesine şaşırdım.
Vane'in gölgesi *beni* ele geçirdiğinde dehşete düşüyorum ve o beni becermeye çalışmıyor.
"Artık sizinle seks hayatım hakkında konuşmayacağım," diyor.
Sonra, "O da yapabilir mi?"
"Sanırım," diyorum. "Güzel kızları ve partileri ne kadar sevdiğimi biliyorsun." "Çünkü sen bencil bir hıyarsın," diyor Kas.
Cherry'ye "Haksız değil," dedim.

"Yemeği sen mi yapacaksın?" diye soruyor bana.

"Daha iyi biri var mı?" Cevap vermesini beklemiyorum. "Hayır, yok. O yüzden evet, yemeği ben yapacağım."

"Güzel. Yedi diyelim."

"Önce Pan'a soracağını sanıyordum? Güneş en erken sekiz buçuğa kadar batmaz."

Sırıttıyor. "Ona soracağım. Af dilemek için."

"Cesur küçük Cherry," diyorum. "Güzel. Şimdi git buradan."

Gözlerini deviriyor, sonra tepeye doğru geri dönüyor ve palmiye yapraklarının arasında kayboluyor.

"Bu gece aletini pantolonunun içinde tutabileceğini düşünüyor musun?"

Kas soruyor. "Şüpheli."

Sopayla beni tekrar dürttü. Sopayı elinden kaptım ve ona vurdum.

Gülüyor ve ağrıyan yerini ovuyor. "Eğer bizi ağaç evden attırırsan, gidecek başka yerimiz kalmaz. O yüzden uslu dur."

"Pan insanları dışarı atmaz. Onları *seyreltir*. Eğer Pan bizden bıkarsa, ölürüz. O yüzden neden endişelendiğinizi gerçekten anlamıyorum."

Kendi kendine homurdanıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve hamağa geri gömülüyorum. Ağaca bağlı ipler gıcırıyor. Yine sessiziz ve sonra Kas diyor ki, "Tilly yarın gece burada olacak."

"Biliyorum."

"Kız kardeşimizi özledim."

İç çekiyorum. "Ben de istiyorum." Ve saray. Ve saray draması. O yerde büyüdüm.

"Sence bizi affedecek mi?" "Hiç sanmıyorum."

Gözünüzün önünde babanızın bağırsaklarını deşen kardeşlerinizi affetmek zordur.

"Merry'den beri neyi merak ediyorum biliyor musun?" Kas soruyor.

"Neymiş o?"

"Sevgili kız kardeşimizin Darling'lerle yaptığıııı iddia ettiğı şeyi gerçekten yapıp yapmadığını merak ediyorum."

Şimdi gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Sence Pan'a yalan mı söylüyor?"

Kas hamakta döner, böylece ayakları kumun içinde kalır. "Ya öyleyse? Bu konuda ne yapabiliriz?"

"Bu yüklü bir soru." "Öyle
olduğunu biliyorum."
O anda bırakıyoruz.
Sanırım ikimiz de cevaptan korkuyoruz.

BROWNIE

BROWNIE'NIN ADI YOK.

Adadaki pek çok kişiden daha yaşlıdır ama Peter Pan'dan daha yaşlı değildir. Brownie bile Pan'ın nereden geldiğinden ya da ne olduğundan emin değildir.

Onun adaya bağlı olduğu, hem kendisinin hem de toprağın birbiri üzerinde hak iddia ettiği inkar edilemez.

Bu da adanın enerjisinin neden sopayla vurulmuş vızıldayan bir eşek arısı yuvası gibi olduğunu açıklıyor.

Brownie, Pan'ın kral olduğu zamanları hatırlar ve Varolmayan Ülke'nin onun yönetimi altında olduğu zamanlara dönmesini istemez, ancak ondan kurtulmak istiyorlarsa bir plan yapmaları gerekmektedir.

Brownie çok uzun zaman önce Tinker Bell ile bir tanesini harekete geçirdi, yıldızlar ruhunu şad etsin.

Yeraltındaki fae sarayında hızla ilerleyen Brownie'nin deri ayakkabıları kaba taş zemin üzerinde sessiz. Duvarlar sarmaşıklarla örölü. Sarmaşıklar çuha çiçeği, ballıbaba ve parlak pembe ebeğümeci çiçekleriyle bezeli. Hava tatlı fae şarabı kokuyor ve saray dedikodularıyla çınıyor.

Taht odasına girdiğinde, Brownie Kraliçe Tilly'yi büyük yuvarlak bir masada diğer birkaç soylu fae ile çay içerken bulur. Koyu renk saçlarına altın bir halka örölmüştür. En ortadaki dişte tek bir yakut parılıyor. Tilly on sekiz yaşında bir kıza benziyor ama o da daha yaşlı.

Neverland'deki herkes göröndüğünden daha yaşlı.

Fae'ler ölümlüler gibi yaşlanmazlar, ama Ölüm Gölgesi gittiğinden beri ölümlüler bile zamanın etkisinden kurtuldular.

Onu gördüğünde "Ne oldu?" diye sorar.

Brownie göröldüğünde, her zaman bir "o" vardır.

"Peter Pan'ın Sevgilisi var," diye cevap verir.

"Bizi yalnız bırakın," diyor hızla ve diğerleri dağılıyor.

Brownie, ellerini arkasında kavuşturmuş halde kraliçenin kendisine komut vermesini bekler.

Oda kendisi ve Tilly dışında boşaldığında ona döndü. "Bu Darling... Merry'nin kızı, değil mi?"

"Evet."

Tilly taht odasını boydan boya adımlıyor. Toplam üç dakikasını alıyor. Çok büyük bir oda. "Bana düşüncelerini anlat."

Brownie odayı geçerek bir peri böceği fenerinin parlak ışığında onun yanında durur. "Adayı kaybediyor. Bunu hissedebiliyorum."

Tilly başını sallar. "Ve?"

"Ve başka bir Darling için şansının olacağını sanmıyorum."

Tekrar başını sallıyor ve yanağının iç kısmına bakarak endişeleniyor. "Yakında beni çağıracak ve ben de her zaman yaptığım şeyi yapacağım. Ne eksik, ne fazla."

"Yersiz konuştuğum için beni bağışlayın kraliçem, ama adayı istiyorsanız, şimdi onu almanın tam zamanı."

Burnunun keskin eğimiyle ona bakıyor. Annesinin kediye benzeyen yüz hatlarına, babasının savaşçı gözlerine sahip. Varolmayan Ülke'deki fae'leri yöneten en vahşi kraliçe. Brownie ona hizmet etmekten memnun.

Ama çok daha fazlasını yapabilirdi.

"Annen ne isterdi?" diye sorar Brownie. "Tink bir zamanlar Pan'ı severdi," diyor.

"Evet, ve onu öldürdü. Onun ölümünün boşa gitmesine izin verme." "Bana ne yapmam ya da yapmamam gerektiğini söyleme, Brownie."

"Elbette kraliçem. Ama..." Brownie ile karşılaştırıldığında, kraliçe sadece bir bebek. Bazen onu harekete geçirmek için ikna etmeye çalışmak çok yorucu oluyor. "Belki de kardeşlerini kullanabiliriz-"

"Kesinlikle hayır."

Brownie ağzını kapatıyor. İkizler her zaman hassas bir nokta olmuştur. Ama kralı tahttan indirmek isterlerse kullanabilecekleri bir varlık.

"Hiçbir şey yapmama gerek yok," diyor kraliçe. "Sadece şimdiye kadar yaptığım gibi zamanımı beklemek zorundayım. Peter Pan başarısız olacak çünkü ben onu başarısız kılacağım. O parçalanacak ve ben onun gölgesini ele geçireceğim ve taht haklı olarak benim olacak."

"Peki ya ikizler?" diye sorar Brownie.

Kraliçe, ağabeylerine karşı hiç sevgisi kalmamış gibi davranmak ister ama Brownie daha iyisini bilir.

Ne zaman biri onlardan bahsetse, tıpkı babaları gibi onun da içi parçalanıyor.

Bu yüzden kimsenin isimlerini söylemesini yasakladı.

"Kardeşlerimin ne yaptığı umurumda değil," der ve uzaklaşır. "Bu arada Kanca'nın nerede durduğunu öğren. Onunla da savaşmak istemiyorum."

Sonra kraliçe gider ve Brownie harekete geçer.

WINNIE

CHERRY BENDEN AYRILDIKTAN BİR SAAT SONRA, KAS ODAMA GELDI VE Zincirlerimi çöz. Bugün tişört giyiyor, hayal kırıklığına uğradım.

Siyah mürekkebinin birkaç ucu gömleğinin yakasından dışarı çıkıyor. "Yakınlarda kalacağına söz verirsen," diyor, "seni zincirsiz bırakacağım."

Ona masum bir bakış attım. "Peter Pan zaten gidecek bir yer olmadığı konusunda beni uyarmıştı."

Başını sallıyor.

"Tuvalete gideceğim," dedim. "Ben beklerim. Seninle konuşmak istiyorum."

Banyo kapısı arkamdan kapandığında makyaj masasına gidip aynada kendime bakıyorum.

Aynı görünüyorum; soluk ten, iri yeşil gözler, siyah saçlar. Aynı görünüyorum ama aynı hissetmiyorum.

Elimi uzatıp patinalı cama dokunuyorum. Dokunduğumda serinliyor ve içimde küçük bir rahatlama hissi uyanıyor.

Banyoyu kullanıyorum, sonra yüzüme soğuk su çarpıyorum. Geri döndüğümde Kas kanepede oturuyor, dirseği kolunda, eli güçlü çenesinin etrafında kıvrılmış.

Onu rahatsız eden bir şey var. Hissedebiliyorum.

Endişeye aşınayım. İçinizin dışarıya doğru sürünmek ve alevler içinde patlamak istediği o bina hissi.

Ya da en azından benim için öyle.

Yatağın ucuna oturdum. "Ne oldu?"

Sadece iki gündür tutsak olabilirim ama Kaş şimdiden güvende ve rahat hissediyor. Sanırım dün gece beni becermek için çok net bir fırsatı vardı ve yapmadı.

O gerçekten iyi biri.

"Kardeşim bana dün gecedan bahsetti," diyor.

"Ahh, evet."

"Bunu yaptığı için üzgünüm." "Üzülme."

Bana kaşlarını çattı.

"Seksi severim, Kas. Bundan korkmuyorum."

Öne doğru oturur, ellerini birleştirir. "Kaçırıldınız ve bir yatağa zincirlendiniz."

"Bu da onu çok daha keyifli hale getirdi." Ona tatlı tatlı gülümsedim. O iç geçiriyor.

Kas, bir yatağa zincirlenmiş olmanın çektiğim acıların en küçüğü olduğunu bilmiyor. Yara izlerimi görmemesi için kazağımın yakasını yukarı çekiyorum.

"Darling'lere dokunmamamız gerekiyor," diyor, sesi daha sert bir hal alıyor. "Bash bunu biliyor ama yine de kuralı çiğnedi çünkü o kibirli, bencil bir pislik."

"Oh, tam benim tipim."

Kas'ın kara kaşları çatılır.

Gülüyorum ve sonunda şakayı anlıyor.

"Pekâlâ. İyiyim. Bunu bu kadar iyi karşılamana sevindim." Keşke dün gece beni izleseydi.

Tanrım, Pan'ı izlemeyi sevdim. Muhtemelen olması gerekenden daha çok sevmiştim.

Hâlâ çok canlı olan anılar aklıma geliyor ve sıcaklık klitorisime çöküyor. Birden karnıma girmeyen bir şeye açlık duymaya başladım.

Tüylerim diken diken oluyor ve elimi kazağıma sürterek heyecanlı ürpertiği uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Cherry bu akşamki şenlik ateşine gelmeni istiyor. Gelmek ister misin?"

"Peter Pan bunu sorun etmiyor mu?"

Kas şişkin dudaklarıyla biraz ürperti yaratıyor. O dudakları benim üzerimde düşün-

Tanrım, burada tutsağım ve tek düşünebildiğim bu çocukların beni alması.

Neyim var benim?

Dün delireceğimi sanmıştım. Bu çok daha iyi. Bunu haftanın her günü alacağım.

Belki de ben sadece karnavalda başıboş bırakılmış bir çocuğum. "Sanırım bu hayır demek?" diye sordum.

"Hâlâ mezarında, o yüzden bilmiyor. Uyandığında bu konuda nasıl hissedeceği tartışılır."

"O zaman güvende olmak için o zamana kadar iyice sarhoş olmalıyız."

Tekrar gülüyor ve içimin kabarmasına neden olan bir yoğunlukla beni izliyor. "Sen diğerlerinden farklısın," diyor, sesi alçak,

yakalamak.

"Öyle miyim?"

Başını sallıyor. "Bir Sevgilim geldiğinde çığlık atmaya, hıçkırmaya ve yalvarmaya her zaman hazırız. Sen burada oturmuş tatildeymiş gibi davranıyorsun."

"Oh? Burası tatil köyü değil mi?"

"Ne demek istediğimi anladın mı?" Başının arkasını kaşıyor. Uzun saçları hâlâ topuz şeklinde bağlı. Serbest bırakıldığında ne kadar uzun olduğunu merak ediyorum. Kendi başına muhteşem biri. Pan ve Vane'den farklı. Hepsi muhteşem.

Basketbol takımını bir avuç gelincik gibi gösteriyor.

"Bekle, Pan'ın mezarında olduğunu mu söyledin?"

Kas yüzünü buruşturuyor.

"Neden bir mezarda?"

"Başka bir günün sohbeti. Eğer acıktıysanız, Bash mutfakta."

"Beni beslemeyi seviyorsunuz."

Bakışları vücudumun üzerinde geziniyor. "Beslenmeye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Fay hatlarınızı fark edene kadar, onları açıp içine bakana kadar her şey eğlenceli ve oyun.

"Sana söylemedim mi? Ben gizlice bir suikastçiyim. Dar alanlara girmeyi kolaylaştırıyor."

Bana kaşlarını çattı. "Bunu yapmak zorunda değilsin." "Neyi yapmak zorunda değilim?"

"Rol yapmak. Bu ada çok uzun zamandır rol yapıyor." Kapıya doğru döner. "Hazır olduğunuzda çıkın." Ve sonra gitti.

Bir süre onun sözleriyle oturdum.

Sorun şu ki, rol yapmayı nasıl bırakacağımı bilmiyorum.

Mutfığa geldiğimde Bash'i yalnız buldum.

Geç gelen güneş ışığı pencerelerden içeri süzülüyor ve uzakta okyanusu altın ve pembenin parıltılı vuruşlarıyla boyuyor.

Bash tezgahın başında bir kasede bir şeyler çırpıyor. Üstü çıplak ve kollarındaki ve göğsündeki tüm kaslar ve tendonlar

neredeyse hipnotize edici bir şekilde senkronize hareket ediyor.

Belli ki evin aşçısı o, ama üzerinde fazla yağ olduğunu sanmıyorum.
Taş gibi kesilmiş.

"Günaydın sevgilim," diyor ve başını kaldırıp kıpırdanırken bakıyor.

"Öğleden sonra mı demek istiyorsun?"

"Yeterince yakın." Siyah saçlarından bir tutam alnına düşerken bana göz kırpmıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Hanımeli tartları."

"Lezzetli görünüyorlar."

"Öyle olacak."

Adanın karşısındaki taburelerden birine kayarak oturuyorum.

"Kendini çok beğeniyorsun, değil mi?"

"Eğer tanıdığınız en ilginç kişi siz değilseniz, o zaman yanlış yapıyorsunuz demektir."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bazıları buna narsisizm diyor."

"Sen kendini bir kaide üzerinde tutmazsan, kim tutacak?"

Adanın üzerinden uzanıp parmağımı hamurun içine sokuyorum.

"Hayatım," dedi ve bana baktı. "İyi kızlar sırasını bekler." Bakışları karardı.

Göbeğim düşüyor ve amım sıkılıyor.

Pekala.

Parmağımı ağızma sokup temizliyorum.

Gözlerini benden ayırmıyor.

Çenesi sıkıştı ve sonra kaseyi yere bıraktı, parmağını içine daldırdı ve adanın öbür ucuna uzandı. "Görünüşe göre benimkinin de temizlenmesi gerekiyor."

Hay sikeyim. Bu oyunu daha önce oynamıştım ama Bash gibi biriyle hiç oynamamıştım.

Genellikle oltaya yem takan ben olurum. Tam tersi değil. Kendimle ne yapacağımı bilemiyorum. Birden kendimi saf ve boyumu aşmış hissettim.

Ve sanırım Bash'in bana bakma şekli, sanki oynanacak bir oyuncakmışım gibi.

Kendimi tabureden kaldırıyorum, böylece adanın üzerinden eğilip onu karşılayabiliyorum.

Ağızımı açıyorum ve Bash parmağını içime kaydırıyor. Dilimi üzerinde gezdirip tatlı hamuru temizliyorum ve o da burnundan keskin bir nefes alıp dişlerini birbirine geçiriyor.

"Siktir, sevgilim," diye fısıldar. "Beni öldürteceksin."

Dudaklarımı geri çekiyorum, dilimi parmağının ucunda
gezdiriyorum.

O gözle görülür bir şekilde titriyor ve ben de hoşnut olmanın verdiği güç ve zevkle havalara uçuyorum.

Ayak sesleri yaklaşır ve Bash geri çekilip söner.

Omzumun üzerinden bakınca Vane'i tüm tehditkâr ihtişamıyla görüyorum. Bize kaşlarını çatıyor, sonra Bash'in uzattığı eline iyi gözüyle, mor olan gözüyle bakıyor.

O da gömleksiz, siyah mürekkeple kaplı ve adanın etrafına geldiğinde, sırtında dişleri dövme büyük bir kafatasının karanlık şeklini seçiyorum.

Yan yana durduklarında Bash ve Vane'in boyları neredeyse aynı, ama Vane'in ondan bir iki santim fazla olması onu 1.80'in üzerine çıkarıyor sanırım.

Bash kesinlikle daha tıknaz. Vane derin, gölgeli hatlara sahip, acımasız bir dövüşçü gibi sıırım gibi.

İki parmağını hamurun içine sokarak Bash'in kaşlarını çatmasına neden oluyor ve ardından Vane sessizce adanın etrafından dolaşarak yanıma geliyor ve yapışkan parmaklarını ağzıma siliyor.

Beni hazırlıksız yakaladı ve keskin bir nefes aldım.

Geri adım attığı anda, hamur çenemden damlıyor.

"Bu daha iyi," diyor ve sanki tepki vermeme bekliyormuş gibi çenesini geriyor.

Öfke omurgamda kıvranıyor. Hiç şiddet yanılsı olmadım ama sanırım Vane için fikrimi değiştirebilirim.

Ama onun istediği de tam olarak bu, değil mi?

Beni kızdırmak istiyor. Hepsi öyle, kendi yöntemleriyle.

Derin bir nefes alarak dilimi alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum ve pisliği temizliyorum. "Mmmm," diyorum. "Çok güzel."

Hayal kırıklığı iyi gözünde bir titreşimdir.

Bash'e yaptığım gösterinin aynısını ona da yapıyorum ve son pisliği işaret parmağımla silip süpürüyorum, sonra ağzıma sokuyorum ve neredeyse kendimi onunla beceriyorum.

Ve sonra Vane'in mor gözü karardı.

Tökezleyerek geri çekildim. Bana doğru ilerliyor.

"Vane," diyor Bash.

Vane beni ensemden tutup adaya doğru itiyor, beni tezgâhın üzerine eğiyor ve yüzümü soğuk taş bastırıyor. Kıçıma bastırıp üzerime eğildiğinde, sesi kulağıma geldiğinde bir nefes çekiyorum.

"Senin gibi güzel küçük kızlara ne yaptığımı bilmek ister misin?"

Sesi kaba ve gürültülü, sadece korku filmlerinde canavarların boğazından çıkan türden bir ses.

Dehşet sırtımdan omuzlarıma doğru kayıyor.

Boğazımdan çıkan iniltiye engel olamıyorum. "*Vane*," diyor Bash tekrar.

Vane kıcıma sertçe vuruyor, içime giriyor ve kalbim sıçırıyor, nabız gibi atan dehşete karışıyor.

Aklımı kaçırarak kadar korkuyorum ve olmam gerekenden daha fazla tahrik oldum ve bunun benim hakkımda ne söylediğini bilmiyorum.

Vane'in boynumdaki tutuşu cezalandırıcı bir hal alıyor.

"Benimle on dakika bile dayanamazsın," diyor.

"Tamam, anladı," diyor Bash.

"Öyle mi? Öyle mi sevgilim?"

Sıcaklık klitorisime çöküyor ve içgüdüsel olarak sırtımı eğerek kıcıma ona doğru itiyorum. Eli önüme doğru kıvrılıyor ve tümseğimi örtüyor.

Dizlerim bükülüyor ama Vane'in tutuşu sağlam ve düşmeme izin vermiyor.

Beynim bundan kurtulmam, güvende olmam gerektiğini söylüyor ama bedenim daha, daha, *daha diyor*.

Uzun zamandır böyle hissetmemiştim.

Sanki bedenime sıkı sıkıya bağlıymışım gibi. Ve her saniyesinden zevk alıyorum.

Sayamayacağım kadar çok seks yaptım ama hiç ne yaptığını bilen birinin eline düşmedim.

Vane'in parmakları klitorisime sürtünüyor ve beni acıdan çok zevkle cezalandırıyor olabileceğini düşünüyorum.

Tezgâha doğru nefes nefese kaldım.

Beni kavrayışını değiştiriyor ve külotum ateşimin üzerinden kayıyor ve bu his beni tezgaha doğru sarkıtıyor.

Daha fazla.

Daha fazla.

Ama aniden gitti.

Ve bu sefer yere düştüm.

"Sevgilim," diyor Bash tezgâhın etrafından dolanıp yanına çömelirken Ben.

"Ben iyiyim."

Beni zahmetsizce kucaklıyor ve bir kolunu belime doluyor. Ben

Hala ateşle yanıyor, arzuyla titriyorum. Külotum sıırılsıklam oldu.

Vane'e bakıyorum. Menekşe rengi gözleri morun o parlak tonuna geri dönmüştü.

Bu seferki terörle ilgili değildi. Alay etme sanatıyla ilgiliydi.

Bana çok az çabayla neler yapabileceğini gösterdi.

Derin bir nefes çekiyorum ve eteğimi düzeltiyorum. Bash yanımda sıcak ve sağlam duruyor.

Vane bana soğuk bir kayıtsızlıkla bakıyor ve ağlamamı ya da yalvarmamı istediğini biliyorum.

Ben de tam tersini yapıyorum.

"Hepinizin tişörte alerjisi mi var?"

Bash homurdanır ve bir kahkaha atar.

Vane kaynıyor.

Bana ulaşamayacak. Beni çoktan hafife aldı.

Bana bir kez daha hırlayarak kaşlarını çatıyor ve sonra dönüp uzaklaşıyor. "Bunu yaptığına inanmıyorum," diyor Bash.

"Neden?"

"Çünkü Vane kimseyi bırakıp gitmez. Cezalandırır. Hükmeder. Acımaz."

"Her şeyin bir ilki vardır, değil mi? Yani, bu benim ilk adam kaçırmam, yani hepimiz ilkleri yaşıyoruz."

Tekrar güler ve başını sallar. "Sen nereden geldin, Winnie Darling?"

"Sanki bilmiyorsun."

Beni ölçüp biçerken gözlerini kısıyor. "Pan aradığını bulamasa bile burada olduğun için memnun olacağım. Bir şeyleri sarsarsın. Tanrılar biliyor ya, buralarda buna ihtiyacımız var. Herkes çok düşünceli."

"Sanırım bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim."

Bana göz kırıyor. "Kesinlikle öyle düşünülmüş."

Bash yemeği hazırlarken, Kas y a n ı n d a Cherry ile çıkagelir. Birbiriyle uyumlu ahşap çitalı sandıklar taşıyorlar. İçlerinde cam şişeler birbirine çarpıyor.

"Biraz daha içki?" Kasaları masanın üzerine koyarlarken sordum. "Diğer odada koca bir bar var."

Cherry, içinde koyu kırmızı bir sıvı olan uzun, ince bir şişe alır. "Barın üzerindeki şişeler sizin dünyanızdan ve Pan'ın kişisel koleksiyonu." Bana elindeki şişeyi gösteriyor. "Bu peri şarabı."

Masum gençlerin peri şarabı içip onun tarafından tuzağa düşürüldüklerine ya da yoldan çıkarıldıklarına dair hikayeler okudum. Bu hikayelerden bazıları, bir kez peri şarabı içtiğinizde, eve dönme umudunuzun kalmadığını söylüyordu.

Ama Cherry bir insan ve iyi görünüyor.

"Biraz deneyebilir miyim?" diye sordum.

Kas bir dolabı açıp birkaç bardak çıkarıyor ve tezgâhın üzerine koyuyor. Aşağıda, arka verandada parti çoktan başlamış. Müzik ve kahkahalar içeri süzülüyor ve bu bana yıllar boyunca katıldığım tüm lise partilerini hatırlatıyor. Ve eğer çok yakından bakmazsam, neredeyse bunun normal bir hayatta, normal bir gece olduğunu iddia edebilirim.

Kas çıplak elleriyle şişenin mantarını açıyor ve şişeyi bardakların üzerine deviriyor. Şarap bir gug-glug sesi çıkarır.

Cherry iki bardak alıyor ve birini bana uzatıyor. "Yavaş iç. Bu güçlü bir karışım."

Şarabı burnuma götürüp derin derin içime çekiyorum. Daha önce de sarhoş olmuştum, ama genellikle doğrudan plastik şişeden içtiğimiz ucuz votkayla. Ben, Anthony ve onun birkaç arkadaşı.

Tarçın, karanfil ve belki de şaraptaki portakal kokusunu alabiliyorum. Yukarı bakıyorum ve hepsinin beni izlediğini görüyorum.

"Ne? Bu bir numara mı?"

Cherry güler ve başını sallar. "Sadece sizin dünyanızdan biri gelmeyeli uzun zaman oldu ve sizi temin ederim, peri şarabı gibi bir şeyi hiç tatmadınız."

Pekala, işte bir şey yok.

Uzun bir yudum alıyorum ve şarabın ağzımda yuvarlanmasına izin veriyorum.

Ve bu...*vay canına*. Dilimde tat çiçekleri açıyor. Portakalların ve baharatların tadını alabiliyorum ama ekşi bir şeyler de var, belki kiraz belki de kızılçık. Alkol sonuna doğru hararet getirdiğinde ağzımda bir cümbüş oluyor ve onu yutuyorum.

Gözlerim kocaman. İkizler bana gülüyor.

"Vay anasını," diyorum.

"Gördün mü!" Cherry bardağını kaldırır ve kendi bardağından uzun bir yudum alır.

Kas ve Bash bardaklarını geriye yatırıp kendilerininkini bir yudumda boşaltıyorlar. Şimdiden her yerim ısındı.

Cherry hepimizi dolduruyor, sonra, "Hadi. Ateşin yanına gidelim."

"Sevgilimize dikkat edin," diyor Kas.

Cherry iç geçirir. "Tabii ki yapacağım."

Sevgilimiz.

Ben onların mıyım?

Bu fikir bile içimde garip bir ateş yakıyor. Ben hiç kimsenin olmadım. Annemin bile. Beni doğurmuş ve başımızı sokacak bir çatı sağlamak için elinden gelenin en iyisini yapmış olabilir ama asla bir anne olmayı beceremedi.

Birine ait olma düşüncesi yabancı ve tuhaf bir şekilde tatmin edici.

Cherry elimi sıkıca kavıyor ve beni çift kapılı balkondan dışarı çekiyor. Esinti ensemdeki saçları kaldırırken okyanus daha renkli bir şekilde parlıyor. Balkon yerden yüksekte ve alçak ağaçların üzerinde duruyor, palmyeler ise daha yüksekte ama daha seyrek.

Burası çok güzel bir yer.

Annem bu konuda atıp tutarken Varolmayan Ülke'yi hiç düşünmemiştim. Hiçbir zaman inanmak istemedim.

Ama haklıydı, burada sihir var. Güzelliğinde sihir var. Hem de gerçek bir sihir.

Aşağıda, taş ateş çukurunda bir ateş yanıyor ve aşağıda çoğu benim yaşında olan iki düzine insan var. Ya da en azından benim yaşında görünüyorlar.

Yuvarlak bir masada hararetli bir kart oyunu oynanıyor ve şenlik ateşinin diğer tarafında bir çocuk, gitarlı başka bir çocuğun yanında ukulele çalıyor.

"Bütün bu insanlar nereden geldi?" diye sordum.

Cherry beni parmaklıklara doğru çekiyor, böylece konuşurken partiyi izleyebiliyoruz. Açıklığın etrafına yerleştirilmiş ferforje kancalardan titrek fenerler sarkıyor.

"Bu ev çok büyük," diye açıklıyor Cherry. "Çatı katı olarak bilinen yerde kalıyorsunuz. Vane, Kas ve Bash yukarıda yaşıyor. Kayıp Çocuklar'ın geri kalanı ana katta yaşıyor. Çok kalabalıklar. Dürüst olmak gerekirse kaç kişi olduklarını bile söyleyemem."

"Ama nereden geliyorlar?"

Omuz silkiyor. "Kasabadan. Senin dünyandan. Hook'un tarafından. Pek çok yerden. Kayıp Çocuklar sadece uyumsuzlar, ait olmayanlar ya da asla büyümek istemeyenler."

"Onların da büyüğü var mı?"

"Genelde değil, hayır. Pan, Fae'lerin içeri girmesine izin vermez. Bash ve Kas bir istisna."

Omzumun üzerinden mutfığa açılan cam kapıya bakıyorum. Kas kollarını iki yana açmış bir şeyler anlatıyor ve Bash ona gülüyor.

Hikayelerinde daha fazlası olduğunu fark ediyorum. Ve umutsuzca bilmek istiyorum.

"Bu kasaba hakkında bir şeyler duyup duruyorum. Neredeymiş?"

"Bu taraftan." Cherry mutfığı işaret ediyor ve ben de mutfığın çok ötesinde olduğunu varsayıyorum. "Ama Pan muhtemelen oraya gitmene izin vermez."

"Bu ada ne kadar büyük?"

Gitarist daha hareketli bir melodi seçer ve ukulele ritme uyum sağlar.

"Oldukça büyük. Diğer uca yürüyerek gitmek yarım gününüzü alır."

Yani tahmin etmem gerekirse, belki de 10 mil falan.

Bu en azından kafamı toparlamamı sağlayacak bir şey.

"Hadi gel." Cherry merdivenlere doğru ilerliyor ama ben balkon korkuluğunda oyalanıyorum.

Taşa birkaç sarmaşık tutunmuş ve onlardan parlak mor güller açarak havayı baş döndürücü, tatlı bir kokuyla parfümlüyor.

İki gün önce tıpkı annem gibi delirmekten korkuyordum ve şimdi başka bir *diyarda* bir adadayım -sözde- fae'ler ve peri şarabı içen kötü çocuklar tarafından kuşatılmış durumdayım.

Her şey ne kadar hızlı ve aniden değişebiliyor.

Ama yine de delirmek istemiyorum ve Pan kafamın içine girmek için ne yapmak istiyorsa tam olarak öyle olduğunu düşünüyorum.

Annemin buraya geldiğinde neler yaşadığını merak ediyorum. Pan, kendisinin ve Kayıp Çocuklar'ın Darling'lere asla dokunmadığını açıkça belirtti ama belli ki onlara bir şey yapmışlar. Aksi takdirde aile ağacında delilik mirası olmazdı.

Kendimi beyin erimesine maruz bırakmadan gölgesini bulmasına yardım edebilir miyim?

Şaraptan bir yudum daha alıyorum ve hemen başıma gidip omuzlarımın arasındaki düğümleri gevşetiyor.

Alkol her şeyi daha iyi yapar.

Bardağımı boşaltıp çocukların yanına dönüyorum ve fincanımı uzatıyorum. Kas bana bakıyor, düşünüyor.

"Lütfen?" Diyorum ve ona masum bir bakış atıyorum. Bash gülüyor ve başını sallıyor.

"Tamam." Kas şişenin ağzını açıyor ve bana cömertçe dolduruyor. Birinin benim ne yapıp ne yapmadığımı umursadığı düşüncesiyle aynı alev geri dönüyor ve gücünü test etmek, ne kadar gergin hale getirebileceğimi görmek istememe neden oluyor.

"Teşekkür ederim." Kaş'a gülümsüyorum ve dönüp Cherry'yi aramaya koyuluyorum. Burayı sevmeye başlıyorum. Belki de olması gerekenden daha fazla.

Cherry ve ben bazı Kayıp Çocuklarla kart oynuyoruz. İsimlerini bilmiyorum ve onlar da bana hiç sormadılar. Yanımdaki kısa boylu, kızıl saçlı çocuk sigara ve yaramazlık kokuyor.

Eli masanın altında, kalçamın üzerinde duruyor. Burada herkesin elleri var, fark ediyorum ve biraz önce verandanın diğer tarafında bir çiftin seviştiğinden eminim.

Burası vahşi bir sefahat yeri, asla çıkmak istemeyeceğiniz bir karnaval gezintisi.

Karnavalları hep
sevmişimdir. Gezintileri ve
yaramazlıkları.

Çocuğun eli kalçamdan daha da yukarı kayıyor ve eteğim yukarı kalkıyor ve ben heyecanla kıkırdıyorum.

Ne kadar şarap içtiğimi bilmiyorum. Yeterli gibi görünmüyor, ama belki de çok fazla olmuştur.

"Gable!" Cherry bağırır ve elindeki kartları masaya vurur. Diğerleri inliyor.

Gable anlamadığım ve sürekli kaybettiğim bir kart oyunu. Ama önemli değil. Hayatımın en güzel anlarını yaşıyorum.

Kas ve Bash bir saat önce partiye yiyeceklerle katıldılar ve dilimi yakan en şirin küçük tartlar ve zencefilli çöreklerle tabaklar dolaştırıldı.

Buraya gelmekten neden korktum ki?

Bu dünyada kaybolabilirim ve asla bulunmak istemem.

Çocuk yaklaşıyor ve ben onun ilgisinin altında parlıyorum. Bu her zaman vücudumda en çok olduğum yerdir, başka biri ona dokunduğunda, sinirlerim uyandığında. Bazen herhangi bir şey hissetmek çok zor.

Cherry gülerek sandalyesinden düşer ve yanındaki çocuk ona yardım eder.

Kızıl saçlı mucizem beni kucağına çekiyor ve siki merkezime sertçe bastırıyor.

Bash ya da Kas değil ve kesinlikle Pan da değil, ama gayet iyi iş görecektir. Ona doğru eğildim ve onu öptüm.

1c

PETER PAN

BİRİNİN YATAĞIMI TEKMELEMESİYLE UYKUMDAN UYANDIM.

"Bu önemli olsa iyi olur."

"İkizler bir parti veriyor," diyor Vane. "Ve Darling sarhoş."

Göğsümde yanan yabancı bir duyguyla doğruluyorum.

"Lanet olsun."

"Biliyorum. Ben de öyle dedim."

"Neden onları durdurmadın? Ya da bu konuda onu?"

"Ben onun bakıcısı değilim."

"Vane, Tanrı aşkına." Yatağın başucundaki lambayı yaktığında çarşafı geriye atıyorum ve ışık bir anda gözümü yakıyor. Kıyafetlerimi almak için tökezleyerek köşeye gidiyorum. Yukarı çıkmak için acele ediyorum ama havada hâlâ güneş ışığı var. Bunu hissedebiliyorum.

"Ne kadar sarhoş?" Soruyorum ve pantolonumu çekiyorum.

Yemin ederim, eğer o pisliklerden biri ona dokunursa-

Vane omuz silkiyor. "Ben aşağı indiğimde yeni Kayıp Çocuklardan birinin kucağındaydı."

Göğsümden bir hırıltı yükseliyor.

Vane gözlerini kısıyor, uzak bir endişeyle bana bakıyor.

İkimizin de fark etmediği bir şey görüyor.

Üzerime bir gömlek geçirip kapıya gidiyorum, ışığın son damlasına kadar saniyeleri sayarken elim kapıyı açmaya hazırlanıyor.

"Yapmak üzere olduğun şeyi bir düşün," diyor Vane tembelce arkamdan. "Onu izliyor olman gerekirdi."

"Bir Kayıp Çocukla sikişmesi neden umurumuzda olsun ki?" "Ben umursuyorum."

"Neden?"

Başımı eğiyorum ve nefes alıyorum. Buna verecek iyi bir cevabım yok ve sessizlik de bunu gösteriyor.

Neden umurumda olsun ki? Darling'lere dokunmama kuralı sadece ben, Kas, Bash ve Vane için geçerli. Çünkü önemli olan sadece biziz. Diğer Kayıp Çocuklar'ın ne yaptığı umurumda değil.

O halde soru şu: Neden umurumda olsun ki? Bilmiyorum. Nedenini bilmiyorum.

Bir sevgiliyle yatmanın onun kafasına girmekle bir ilgisi yok. Bana miras kalan anılar lazım. Güzel, küçük Darling amcığına değil.

"Aceleci davranıyorsun," diyor Vane. "Aceleci olmak gibi bir huyun var ama şu anda bunu anlamıyorum ve hoşuma gitmiyor." Sırtını kapının yanındaki duvara dayıyor ve tırnaklarını karıştırıyor. "Belki bir saniye durup seçenekleri düşün-"

Güneş ufkun altına batıyor ve ben kapıyı çekip açıyorum.

"Pekâlâ. Şiddet olsun." Beni merdivenlerden yukarı kadar takip ediyor. İkişer ikişer çıkıyorum.

Ve tüm yol boyunca, sesi arkamda şarkı söylüyor.

"Üç, iki, bir. Bir, iki, üç. Dikkat etsen iyi olur: Peter Pan seni öldürecek."

Verandaya açılan kapılar açılır ve müzik içeri süzülür.

Oraya gidiyorum ve Kayıp Çocuklar'ın kalabalığını tarıyorum, gecenin tazelığı hala fenerlerin puslu bir parıltı olduğu kadar parlak.

Darling'i avlunun karşısında kızıl saçlı bir çocuğa sarılırken görüyorum.

Kadının göğsü adamın yüzüne değiyor ve adam gözlerini dikmiş, aç bir şekilde ona bakıyor.

O düğüm göğsüme geri
döndü. Öfkeden kör oldum.

Diğerlerinden bazıları beni görüp uzaklaşıyor, böylece ben kalabalığın içinden geçerken kalabalık parçalanıyor.

İsimsiz Kayıp Çocuk geldiğimi görüyor ve kaşlarını çatıyor.

Sonra tekrar kıza bakar ve kan çanağına dönmüş gözlerine bir dehşet çöker.

"Oh, kahretsin. Pan, bilmiyordum-"

Darling'i çekip Vane'in kollarına atıyorum. "Hey!" diye bağırıyor.

Büyüm yok denecek kadar az ama *gücüm var*.

Bu yüzden çocuğun sandalyesinin arkasını tutup göğsüne yumruk attığımda, doğrudan kemiğe giriyorum, parmaklarımı kalbinin etrafına doluyorum ve onu koparıyorum.

Kan püskürüyor, geceyi kıpkırmızı lekelere boyuyor.

Yüzüme sıçradığında, nihayet nefes veriyorum ve aciliyet azalıyor.
Kan taşa sıçrarken parti sessizliğe gömülür.
Çocuk sandalyeye yığılır, gözleri kocaman ve ölüdür.
Elimde bir kalple Sevgiliye döndüğümde, gözleri yaşlarla doluydu.
Güzel.
Burada beyaz şövalyeler olmadığını bilmesi
gerekıyor. Sadece canavarlar var.
Ve ben en kötüsüyüm.

WINNIE

PETER PAN KALBI AVLUYA BIRAKIR VE KANLI ELIYLE
kolumdan tutup beni uzaklaştırdı.

Hâlâ çakırkeyifim ama vızıltısı uçup gitti, beni titreyen ve sisli bir halde bıraktı.

Pan az önce o çocuğu
öldürdü. *Kalbini* söktü.

Bu gerçekten oluyor mu?

Pan beni avluya ve merdivenlere sürüklerken diğerleri dağılıyor.
Kas, Bash ve Vane bizi takip ediyor.

Kendi ayağıma takılmamaya çalışıyorum.

Eve, çatı katına geri döndüğümüzde Pan beni yemek odasına çekti ve
bir sandalyeye fırlattı.

Ellerini koltuğun iki yanına koyuyor, beni içine hapsediyor.

Yüzüne kan sıçramış ve onu katliamla kaplı görmek midemde
kelebeklerin uçuşmasına neden oluyor.

"Bunun neresini anlamıyorsun sevgilim?" Sesi derimle alay eden bir
ustura gibi. Tek bir yanlış hareketimde bıçak beni parçalayacak ve kanın
ışığa çıkmasına izin verecek.

"Pan," diye başlıyor Bash, ama Pan bakışlarını Bash'e çevirerek
onu susturuyor. "Benim kurallarım var," diyor Pan.

"Ben de öyle
duydum." "Bu sizin
güvenliğiniz için."

"Öyle mi? Çünkü son baktığımda beni
kaçır mıştın." Çenesi bükülür ve dişlerini birbirine
geçirir. "Bu lanet adayı kurtarmaya çalışıyorum,"
diyor.

"Ne yaptığınız umurumda değil," dediğimi duyuyorum. "Burası
benim evim değil. Ve senin lanet gölgeni ben almadım."

Kaşlarını çatıyor, sonra başımın üzerinden bir bakış fırlatıyor.

"Ona kim söyledi?" "Biz söylemedik," diyor Kas.

"Bana bakma," diyor Vane. Ve sonra, "Muhtemelen Cherry."

"Onu da mı öldüreceksin?" Yüzüne fırlattım. "Belki sonra beni de
öldürürsün? İçimi deş ve cevaplarını ara. Belki de burada kemiklerimde
yazılıdır." Orta parmağımla ona doğru kaldırıp ters ters bakıyorum.

Bir an sessiz ve metanetli durduktan sonra aniden beni ayağa kaldırıp masanın kenarına bastırıyor. "Ne yapıyorsun? Planın ne senin? Sırf beni kışkırtmak için adadaki tüm Kayıp Çocukları becermek mi?"

Kullandığı kelimeleri yakalayarak kaşlarımı çatıyorum.

Kelimelerden, hangilerinden, nasıl söylendiklerinden her zaman çıkarılacak bir şeyler vardır.

Bıçak ya da merhem olarak kullanılıyorlarsa.

Kışkırt beni.

Kışkırt beni.

Peter Pan'ın kudretli efsanesine geldim ve kalbim heyecandan biraz daha sert atıyor.

"Evet," dediğimi duyuyorum. "Bana Winnie Whore derler, bilirsin. Erkekleri becermek en iyi yaptığım şey."

Aldığı nefes uzun ve zahmetli ve boğazının arkasında gümbürdüyor.

Altında titriyorum, soğuktan değil. Asla soğuktan değil.

Vücudunda yükselen öfkeyi hissediyorum, depremden önceki sarsıntıyı.

Beni döndürüp masanın üzerine yatırmadan önce nefes almak için bir saniyem var.

Sol eli başımın arkasına bastırarak yüzümü ahşap masaya yapıştırıyor. Diğer eli eteğimi belime doluyor ve külotumu indiriyor.

Nefesim kesildi, düşen bir yaprak masanın üzerine sıçradı.

"Eğer Kayıp Çocukları becermek istiyorsan," diyor Peter Pan, "neden en tepeden başlamıyorsun?"

Bacaklarımı ayırıp beni çıplak bırakıyor ve bir fermuarın açılma sesini duyuyorum.

"Belki yaparım," diyorum.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, masaya çarpışını duyabildiğime yemin edebilirim.

Bu delilik, hepsi delilik, ama amım zonkluyor, klitorisim titreşiyor ve her saniye daha da ıslandığımı hissedebiliyorum.

Bash, Kas ve Vane'in ötemizde bizi izlediklerini hissediyorum ve bu da midemdeki kelekleri çılgına çeviriyor.

Pan'ın sikinin başı açıklığıma geliyor ve küçük bir çılgılık atıyorum.

Başımın arkasındaki el saçlarıma dolanıyor, enseme doğru kayıyor.

"Eğer bir fahişe gibi davranmak istiyorsan," diyor üzerime eğilirken, "o zaman sana bir fahişe gibi davranırım."

Beni itiyor.

Nefesim kesildi.

Pan'ın içimdeki hamleleriyle masa titrerken ikizlerden biri alçak sesle ve nefesinin altından "Becer beni" diyor.

İri, beni iyice geriyor ve hızla değil ama kuvvetle girip çıkarken altında geriliyorum.

Vızıltı kayboldu ve şimdi sadece amımda zonklayan bir ihtiyaç var, serbest bırakılma dürtüsü.

Altında kayganlaşıyorum. Kaya gibi sert.

Klitorisimdeki baskı arttıkça boğazımdan bir inilti kaçıyor. Şişmiş yumruma karşı herhangi bir sürtünme elde etmeye çalışan kızgın bir kedi gibi onun altında kıpırdanıyorum.

Pan ne yaptığımı çok iyi biliyor.

Beni sarmak için uzandı ve sonra durdu, siki içime gömülmüştü.

Ben.

Nefesim kesildi, boğuldum.

"Gelmek istiyor musun sevgilim?" diye soruyor, sesi kulağımda sertleşiyor. "Evet," diyorum, tek kelime bile edemedim.

"Bunun için

yalvar." "Ne?"

"Bunun için yalvar, sevgilim."

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum, bedenime geri dönmeye çalışıyorum. Sanırım ruhum gitti ve yıldızlara doğru süzülüyor.

Hiç bu kadar uyanık

hissetmemiştim.

"Lütfen," diyorum ve bir nefes daha çekiyorum. "Lütfen gelebilir miyim?"

Parmakları bana doğru kayıyor, o şişmiş sıcaklığı buluyor.

Haykırıyorum, altında sarsılıyorum.

Tekrar hareketsiz kalıyor, sikini bir parça dışarı çekiyor, sonra yavaşça, alaycı bir şekilde ileri itiyor.

Neredeyse masaya karşı titriyorum. "Lütfen,

Pan. Oh Tanrım."

"Hadi o zaman," diyor. "Kayıp Çocuklar izlerken benim için gel."

Sonra iki parmağını klitorisimin etrafında döndürerek içime pompaladı ve ben de Git.

Ben

uçuyorum.

Yükseliyor.

İçimdeki tüm hava boşalırken gözlerimin arkasında beyaz yıldızlar yanıp sönüyor ve tiz bir inilti boğazımdan kaçıyor.

Sıcaklık anımdan geçerken sinirlerim zevkten yanıyor ve o derinlere girerken etrafında kenetleniyorum.

Daha da sertleşiyor, daha da sertleşiyor, içimi dolduruyor ve sonra elleri kalçalarımın yapıyor ve bana çarpıyor ve o kadar yüksek sesle hırlıyor ki içim ürperiyor.

Orgazmın içinden geçiyor, iç duvarıma doğru eğiliyor, son dölünü dökerken sikinin başı zonkluyor.

İçimden çıktığında nefes nefese masaya yığılıyorum.

Bu olmalı diye düşünüyorum ama sonra Bash masaya geliyor, pantolonunda belirgin bir şişkinlik var.

"Yapabilir miyim?" Bash sorar.

Peter Pan bir sandalyeye oturur ve başıyla onaylar.

Bash arkama geçti, hala masanın üzerinde eğilmişti. Saniyeler içinde benim için çıplak kaldı ve sıcaklığıma sokuldu. "Küçük sevgilim fahişe, ne kadar pis bir pislik."

Sözlerinin altında titriyorum.

"Kardeşim," dedi. "Buraya gel."

Kas tereddüt ediyor ve ben de masanın üzerinden kalkıp ona uzun uzun bakıyorum.

Gözlerinde karanlık bir şey var. Doyurmak istemediği bir açlık.

Kaş iyi biri ama almak istediğini reddedecek kadar iyi olduğunu sanmıyorum.

Ayağa kalkıyor, bir sandalyeyi kenara itiyor ve yüzümün yanındaki masanın kenarına geliyor.

"İşte bu," diyor Bash içime doğru iterken. "O güzel küçük dudaklarını kardeşimin sikinin etrafına sar."

Kas beklemez. Artık kararını verdiğine göre, harekete geçmeye hazırdır. o.

Saçlarımdan bir tutam alıp yumruğuna doluyor ve saçlarımı ağzını onun uzunluğunun üzerinde.

Bash içime pompalamaya başladığında beni dolduruyor.

Kalbim kulaklarımda hızla atıyor ve göğsümde ağır ağır çarpıyor.

Kas ağzımı kabaca sikiyor, boğazımın arkasına vuruyor. Nefesim kesiliyor, boğuluyorum ve Bash kalçalarımı sıkıca kavırıyor. "Hepsini al, sevgilim. İyi bir kız ol."

Vay anasını.

Siktir, bu çok ateşli.

İkizler beni doldururken, her iki deliğimden de acımasızca sikerken gözlerim yaşlarla doluyor.

Ve onlar bunu yaparken, gölgelerin arasında Peter Pan'ı görüyorum, yüzünde tatmin olduğunu düşündüğüm bir ifadeyle sikilmemi izliyor.

Ve bu gece tüm bunların arasında beni en güçlü hissettiren şey bu. O kadar canlıyım ki.

Bash daha sert, daha hızlı itiyor. Kas göğsünün derinliklerinde inleyerek ağzıma pompalıyor.

"Onu doldurmaya hazır mısın, kardeşim?"

Bash diyor ki. "Evet, hazırım," diyor Kas.

Ve b i r tür berbat ikiz eşzamanlılıkla, ikisi de aynı anda geliyor.

Kas boğazımdan aşağı dökülüyor ve Bash alçak bir homurtuyla arkamdan bana çarparken döllerini dilimin üzerinde tatlı bir şekilde boncuklanıyor.

Peter Pan ile göz göze geldim.

Bakışları parlıyor, dudakları ıslak.

Tekrar gelmedim ama neredeyse gelmişim gibi hissediyorum çünkü sinirlerim göz kırpmıyor ve karnım ateşleniyor.

Çocuklar içimden çıktılar ve ben masanın üzerine eğilmiş bir şekilde, karıncalanmanın artçı şoklarıyla nefes nefese kaldım.

"Ona başka kimse dokunamaz," diyor Pan. "Beni anlıyor musun?" Bash hâlâ ağır ağır nefes alıyor. "Anladım."

Vane'in ayak sesleri masanın etrafından geliyor. Arkamda yer kapladığını hissettiğimde omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor.

Beni de becerecek mi? Beni

dehşet ve dölle dolduracak

mı? Bunu istiyor muyum?

Bir şekilde Vane'in bana boyun eğmesi, Pan'ın boyun eğmesinden daha büyük bir zafer olabilir.

Vane beni dik tutup, döndürüyor. Kıçım masanın kenarına bastırıyor, etime batıyor.

Vane'in zalimce muhteşem yüzünde hiçbir duygu belirtisi yok ve o uyumsuz gözlerden düşüncelerini okumak imkansız.

"Aç kapıyı sevgilim," diye emrediyor.

Bunun nereye gittiğini bilmiyorum, ama kimse devreye girmiyor ve merak beni daha iyi hale getiriyor.

Dudaklarımı ayırıyorum. Vane yaklaşıyor ve ağzıma tükürüyor. "Benden alacağın tek şey bu."

Elimi ağzıma götürerek tükürdüm. "Seni pislik!" Ona bir yumruk attım. Ama ona vurmak bir dağa vurmak gibi.

Nafile. Aptalca.

Beni durduran Pan.

"Vane," diyor alçak sesle, gürleyen bir uyarıyla. "Hıyarlık etme."

"Neden?" diye sorar. "Bu işte bu kadar iyiyken mi?"

Ona kaşlarımı çatıyorum. O da bana gülümsüyor, dişleri parlıyor.

Beni alt etti ve intikam arzusuyla yanıp tutuşuyorum.

Çocukların bu gece bana yaptıkları onca şey arasında Vane beni derimden etkilemeyi başardı.

Pislik.

"Devam et," der Pan ona.

Vane dönüp uzaklaşmadan önce son bir bakışla beni kesiyor.

"Sevgilim," diyor Pan ve sonunda başımı kaldırıp ona bakıyorum.

"Beni bir daha asla kışkırtma."

Elinde hala kan var ve sonunda birini öldürüp beni becerdiğini anladım.

Neler oluyor?

Ve neden şu an kendimi bu kadar harika hissediyorum?

Bu da deliliğin bir parçası mı? Beni zevk ve sefahatin yeni zirvelerine mi sürüklüyor?

Ama hayır.

Onlar Darling'leri sikmezler.

Ya da en azından benden önce öyle değildi.

"Bu gece ikizlerle yat," diye emrediyor Pan. "Onu bir daha gözünün önünden ayırma," diye ekler.

"Gel hadi." Kas bana elini uzattı. "Bir duşa ne dersin?"

Omzumun üzerinden Peter Pan'a bakıyorum. Pantolonunun düğmeleri hâlâ açık ama aleti saklanmış. Darmadağınık ve vahşi, efsanevi adadan gelen efsane.

Çocuk değil,
erkek değil.

Bir kral.

Bu gecenin nereye gitmesini bekliyordum bilmiyorum ama
burada değildi. Artık kaybolmuş değilim.

Sanırım sonunda bulunmuş olabilirim.

KAS

DARLING'I DUŞ ALABİLMESİ İÇİN ODASINA GÖTÜRÜYORUZ. SU GIBI Bash koşarak yatağına tırmanır ve yastıklara yaslanır. Bileğine bir fiske vurur ve tavan alacakaranlığa döner ve kayan bir yıldız gecenin içinde parıldar.

İkimizin de aynı illüzyonu tercih etmesinin bir nedeni var. Bize Fae sarayındaki alacakaranlık odasını hatırlatıyor.

Bazı günler evi düşünmek bile acı veriyor.

Kanepeye uzanıyorum ve ayaklarımı pencere pervazına dayıyorum. Ölü bir Kayıp Çocuk'un yattığı avluda sessizlik hakim. Birinin bu pisliği temizlemesi gerekiyor ve bu ben olmayacağım.

"Sence Pan bu gece neden pes etti?" Ben soruyorum.

Bash cebinden bir ip çıkarır ve düğüm atmaya başlar. "Bilmiyorum. Ama yaptığına memnunum."

Gece ilerledikçe okyanus esintisi keskinleşiyor. İçeri giriyor ve hâlâ ensemeye yapışan teri kurutuyor.

"Sence Vane ona boyun eğecek mi?"

Bash homurdanır ve ipin her iki ucunu da gererek yonca benzeri bir düğüm oluşturur. "Ağzına tükürmek bir iyilikti. Vane'in ona boyun eğmesini istemiyor. O da bunu biliyordu. Bu yüzden yaptı."

Sadece Winnie'yi ve onun etrafıma sarılmış küçük güzel ağzını düşününce sikim seğiriyor.

Sahip olduğum herkesten daha iyi değilse ne olayım. Belki de bu geceye kadar yasak olduğu içindir. Belki de tamamen başka bir şeydir.

"Bu gece ona göz kulak olmalıydık."

"Eğer yapsaydık, sevgili kardeşim, Pan kendini kaybetmezdi ve eğer kendini kaybetmeseydi, ona bir ders vermeye çalışırken onu sikmezdi ve eğer onu sikmeseydi-"

"Güzel. Tanrım. Anladım."

Ellerinde yeni bir düğüm belirir. "Onu bağlamak ve ona yaramaz şeyler yapmak istiyorum."

Bash iplerle benden daha iyi başa çıkıyor ama ben de en az onun kadar düğümlü bir kızıdan hoşlanıyorum.

"Bu gece olmaz," dedim ona.

"Hayır, sanırım bu gecelik bu kadar yeter."

Duş kapanıyor. Winnie'nin havluyla kurulandığını duyabiliyorum, Cherry'nin ona aldığı sabundaki baş döndürücü lavanta kokusunu alabiliyorum.

Bu gece onu kullandık. Kendi zevkimiz için am kullanmaya yabancı değiliz.

Ama bu farklı.

Winnie farklı ve nedenini bilmiyorum.

Parmaklarımı şıklatmamla birlikte fae büyüğü havayı dolduruyor ve parke zemin aniden pelüş orman yosunları ve biyoluminesan çiçeklerle kaplanıyor. Işık sahte ama yine de odayı puslu pembe bir parıltıyla dolduruyor.

Bash oturur. "Onu şımartıyorsun."

"Yumuşak olabileceğimizi düşünmesini istiyorum."

"Neden? Öyle olmadığımızı anladığında sadece hayal kırıklığına uğrayacak."

PETER PAN

BEDENİMDE KONTROL EDEMEDİĞİM BİR ENERJİ VAR.

Her şey tehlikede ve Darling lanet olası oyunlar oynamak istiyor.

Evin önünde Vane'e yetiştim. "Bir şey öldü r e c e ğ i m . Bana katılmak ister misin?"

"Belli ki."

Yürüyerek kasabaya doğru gidiyoruz. Vane uçabiliyor, ben uçamıyorum.

O kadar uzun zaman oldu ki, havalanmanın nasıl bir his olduğunu bile hatırlayamıyorum.

Tenimdeki güneş gibi.

Buz gibi soğuk ve dünyaya bağılıyım ve tüm bunlardan nefret ediyorum.

Her zaman çok sinirliyim.

"Nereye gidiyoruz?" Vane

soruyor. "Gidip biraz korsan

öldürelim." "Kolumu bük."

Evden çıkan yolu takip ederek ormanın içinden geçiyor, ardından Gizemli Nehir'i geçiyor ve sonunda Darlington Limanı'na dökülüyor.

Darlington benim şehrim, benim kanım ve büyüm

üzerine kuruldu. Adanın güneydoğu ucunda, sahilde

yer alır. "Nereye?" Vane soruyor.

"Korsanlar her zaman Kara Güvercin'in etrafında dolaşırlar."

Diğer adalardan gemilerin girip çıktığı limanların yanından geçiyoruz. Rıhtım boyunca birkaç bar var, ama korsanlar benim bölgemin sınırına daha yakın olan iç barı seviyorlar, böylece mecbur kaldıklarında çabucak kaçabiliyorlar.

Şehrin bu kısmında sokak lambaları az olduğundan karanlık daha uzun, gölgeler daha kalın. Havada sis asılı, serin okyanus havası şehrin sıcaklığına çarpıyor.

Vane bir sigara yakar ve uzun bir nefes çeker. "Siktiğim Darling'leri, değil mi?"

Bunun olacağını biliyordum. Ona parmaklarımı şıklattım ve bana sigarayı uzattı. "Sana kendimi açıklamak zorunda değilim."

"Hayır. Tabii ki hayır. O zaman tüm kuralları çiğneyelim, olur mu?"

Ona bakıyorum. Sadece morarmış gözünü ve gözünün üzerinde uzanan sivri yara izini görebiliyorum. Yaranın nasıl olduğunu bana hiç anlatmadı ve ben de hiç

Ama gölgesinin o gözü tuttuğu gerçeği bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Bir nefes daha çekiyorum ve sigarayı geri veriyorum.

"Bilmiyorum, Vane. Eğer yakında öleceksem, neden her şeye boyun eğmeyeyim? Ha?" "Ölmeyeceksin."

Bir grup sarhoş kaldırım taşları üzerinde yanımızdan geçiyor ve önce Vane'i görene kadar bizimle alay ediyor.

"Özür dilerim, Karanlık Olan." Eğilip geri çekiliyorlar. "Kralımızdan özür dileriz," diye ekliyorlar bir sonraki beni gördüklerinde.

Karanlık Olan. Ne kadar saçma bir isim. Bunu kim başlattı bilmiyorum ama geri almak imkansız.

Zincirdeki her adada, Ölüm Gölgesi'ni sahiplenenin her zaman Karanlık Olan olarak adlandırıldığını gördüm.

Ve neredeyse tüm adalarda, kral unvanına sahip olan Yaşam Gölgesi'ne sahip olandır.

Ama bunca yıl sonra, bu kelime bana yabancı geliyor. Artık konuşmadığım bir dil gibi.

Zaten hiçbir zaman tam olarak vücut bulmamıştım. Ben yaşamdan çok ölümüm.

Belki de en başta bu yüzden kaybettim, çünkü hiçbir zaman gerçekten benim olmadı.

Ve eğer artık benim değilse, o zaman ben ne yapıyorum?

Gölgeyi geri alamazsam adaya ne olacak?

Sanırım şans verilirse Fae'ler bunu sürdürebilir. Hatta Tilly kardeşlerini tekrar yanına alırsa daha da fazla.

Fae sarayı prensleri olmadan zayıftır, ama o bunu kabul etmeyecek kadar inatçıdır.

Yol fae bölgesine doğru kıvrılırken, Kara Güvercin görünür hale gelir. Pencereler parlıyor ve eğlence gecenin içine yayılıyor.

Vane ve ben karanlıkta durup barın içeri tırıyoruz.

"Arkada Hook'un iki adamı var," diyor Vane ve sigarasının kalanını içine çektikten sonra kuru botunun altında, kaldırım taşında eziyor.

"İki kişi yeter."

Tedbir ve nezaketten uzaklaştım. Geriye sadece şiddet kalıyor. Vane ön kapıyı açtı ve ben içeri girdim.

Barın, kapının eşliğini kimin kararttığını fark etmesi iki saniye den kısa sürüyor ve ortalık kesinlikle sessizleşiyor.

Masaların arasından geçip Hook'un korsanlarının iki kadeh biraya gömüldüğü arka köşeye doğru ilerlerken botlarımın altında fıstık kabukları çatırıyor.

"Evden uzaklaştın, değil mi?" Dedim.

İri yarı olan bir nefes alıyor, omuzları gömleğinin yırtık pırtık kumaşına doğru geriliyor. "Sadece bir içki içmeye çıktık. Kötü bir niyetimiz yok."

"Zarar özneldir, değil mi Pan?" Vane masanın diğer tarafına doğru ilerliyor. "Sizin zararsız olduğunı düşündüğünüz şeyi biz bariz bir saygısızlık olarak görüyoruz."

Kısa boylu adam kekeliyor ve diyor ki, "Bira burada daha iyi. Ama Hook'a söyleme."

"Buna ihtiyacımız olmayacak," diyor Vane.

İri yarı adam bardağını daha sıkı tutuyor. "Nedenmiş o?"

"Çünkü senin kesik kafan da iş görür," diyorum.

Kavga bir patlama ve çatırtı ile başlar.

İri yarı olan Vane'e gidiyor. Belki de Karanlık Olan'ı ele geçirme şansının daha yüksek olduğunu düşünüyordur.

Vane adamın boğazına yumruk atarak nefes borusunu çatlatır ve adam nefes alamaz hale gelir.

Kısa boylu olan sandalyesinde titriyor. Onu gömleğinin yakasından tutup yerden kaldırıyorum. Ayakları havada işe yaramaz bir şekilde pedal çeviriyor.

"Üzgünüm, Pan! Özür dilerim! Gerçekten sadece biraydı!"

Vane iri adamı tekmeler ve daha fazla kemik kırılır ve kan havayı kirletirken, Karanlık Olan dışarı çıkar, siyah gözleri taverna fenerlerinin titrek ışığında parlar.

"Bu gece zaten çok fazla kural çiğnendi," diyorum elimde sallanan adama. "Sadece artan sabırsızlığımın yanlış ucunda olma şanssızlığına sahipsin."

Sonra onu masaya çarptım ve kolundan bir kemik çıktı.

WINNIE

DAHA ÖNCE HIÇ BAŞKASIYLA AYNI YATAKTA YATMAMIŞTIM.

Çarşafların altında solumda Kaş, sağımda Bash varken garip bir şekilde mutlu hissediyorum.

Gülünç derecede ateşli iki nöbetçinin arasında uyumak gibi.

Bunlardan biri tavanda, diğeri de yerde bir illüzyon yarattı, böylece büyülü bir orman korusunun içindeymişim gibi hissediyorum. Küçük pembe çiçekler karanlıkta parlıyor.

Çok mutluyum ve nedenini bilmiyorum ve ne yapacağımı da bilmiyorum.
o.

Çok küçük bir palto gibi üzerime oturan bir his.

Çok esnetirsem dikişler atar.

Bash'in yanına sokuluyorum. Üstü çıplak ve puslu pembe parıltı onu teknik renklerle aydınlatıyor. "Bu da ne?" diye soruyorum ve elindeki şeye başımı sallıyorum.

Kolunu bana doluyor ve kolumu kaldırarak bileğime bir ip bilezik bağlıyor. İpe geçirilmiş bir meşe palamudu kapağı var.

"Bir öpücük," diyor.

"Ne?"

Burnunun içinden gülüyor. "Meşe palamudu şapkası bir öpücüktür. Burada bir şeydir.

Sadece öyleymiş gibi

davran." "Tamam."

Kas sırt üstü yatıyor, vücudunun uzun çizgisi benimkine yakın, bacaklarımız birbirine değiyor.

Tavanda bir yıldız parıltılı bir ışık izi bırakarak ilerliyor.

"İki gün önce delireceğimi sanıyordum," diyorum bileziği bileğime dolayarak, düğümlere hayranlıkla bakarak. "Pan beni kaçırmış olsa da, bu bir şekilde daha iyi."

Kas homurdanıyor. Bash gülüyor, derin tiz sesi göğsünde yankılanıyor.

"Bunu geri alabilirsin," diyor Bash.

"Neden?"

İç çekiyor. "Git uyu, sevgilim."

"Yorgun değilim."

Pencerenin ötesinde cırcır böcekleri cıvıldıyor ve odamın hemen ötesindeki ağaçtan kuşların yumuşak cıvıltıları geliyor.

Kas daha da yaklaşıp sırtımın hassas bir yerine vuruyor, ben de tıslayarak karşılık veriyorum.

"Ne oldu?" diye sorar.

"Bir şey yok. Ben iyiyim." "Seni incittik mi?"

"Hayır." Gülüyorum. "Tam tersini yaptın. Ben iyiyim, gerçekten."

Aslında, Neverland ve bu Kayıp Çocuklar hakkında acıyı hafifleten bir şey var.

Yıllar geçtikçe, vücudumdaki sürekli ağrıya, baş ağrılarına, sinirlerimdeki keskin, ani ağrı patlamalarına alışmışım.

Cadılar ve sözde voodoo rahipleri tarafından oyulduğunuzda, acı ikinci doğanız haline gelir. Acıyı aklımı kaybetmeye her zaman tercih ederim, bu yüzden hiç şikayet etmedim. Annemin bana söylediklerini, onun gibi olmayacağımı umarak yaptım.

Tüm bunları düşünmek bazı anıları geri getiriyor ve midemi bulandırıyor. Bana yaptığı şeyin yanlış olduğunu biliyorum ve eğer çok yakından bakarsam, içim parçalanıyor ve hıçkırığa hıçkırığa ağlamak istiyorum.

O yüzden yapmıyorum.

Ona hiç bakmak istemiyorum.

Annenizin sizi koruması gerekir, ancak bana en çok acı ve ıstırap veren şey annemin beni kurtarmak için duyduğu umutsuz ihtiyaçtı.

Onun sevgisine dayanmak bazı günler zor oluyordu.

Elimi Bash'in düz karnına koyuyorum ve Kas saçlarımın bir kısmını parmağıyla arkamda döndürürken gözlerimi kapatıyorum.

Yorgun olduğumu düşünmesem de uykuya dalmaya başladım.

Sanırım Peter Pan ve Kayıp Çocuklar tarafından becerilmek çok yorucu.

"Sevgilim?" Bash diyor ki.

Zar zor uyandım. "Hmmm?" "En sevdiğin yemek nedir?"

Soru kafamda uçuşuyor, uykunun bulanıklığıyla örtülü.

Karar vermek çok çaba gerektiriyor ve cevabı çıkarmak daha da fazla çaba gerektiriyor. "Kruvasan."

Hafifçe gülüyor. "Gerçekten mi?"

Daha da sürükleniyorum. Yatak şişme yatağımdan çok daha rahat ve Bash önümde, Kaş arkamda sıcak ve ben farkına bile varmadan kendimden geçmişim.

WINNIE

ERTESİ SABAH UYANDIĞIMDA YATAĞIMDA YALNIZDIM VE YAĞMUR YAĞIYORDU. açık pencerelerin dışında pıtırıyor. Hava berrak ve temiz kokuyor ama ciddi bir serinlik var ve üzerimde sadece Kas'ın ödünç aldığı bir tişört var. Kesinlikle kaçırılmak için hazırlanmamışım.

Ama yataktan kalktığımda, berjer koltuğun üzerine örtülmüş kalın bir kazak buluyorum. Hemen üzerime geçirdim ve içinde boğuldum.

Mutfağa gidiyorum.

Bash orada, bir fincana taze kahve dolduruyor. Yanındaki tezgâhta bir sepet hamur işi, özellikle de altın sarısı kruvasanlar var.

Küçük bir hıçkırıkla boğuldum.

"Sorun ne?" diye soruyor, tepkime biraz eğlenerek.

Bana en sevdiğim yemeği sorduğunu şimdi hatırlıyorum. Sonra da erkenden kalkıp benim için mi yaptı?

"Teşekkür ederim," diyorum.

"Lafı bile olmaz, sevgilim. Dün gece amının bana davranışından sonra en azından bunu yapabilirim."

Nedense yüzümü kızartan eylem değil, gün ışığında bunu hatırlatması oldu.

Bunu bir daha yapacak mıyız? Hepimiz mi?

Yapmak istiyorum. Bunu çok istiyorum ve bunun tekrar gerçekleşeceği düşüncesi bile ödünç aldığım kıyafetlerimin altında meme uçlarımın diken diken olmasına ve kalçalarımın arasına bir heyecan girmesine neden oluyor. Hiç böyle bir seks yapmamıştım ve her şey göz önüne alındığında çok kısa bir sürede çok fazla seks yaptım.

Taburelerden birine oturuyorum ve Bash üzerinde kruvasan ve yanında kahve olan bir tabak uzatıyor. Buhar yüzümü öpüyor, beni biraz uyandırıyor. "Herkes nerede?"

"Kas balık tutmaya gitti. Vane... kim bilir nereye kayboldu. Pan her zamanki gibi mezarında."

"Neden sürekli mezar deyip duruyorsun?" Kahveyi ağzıma götürüp üflüyorum ve buharını döndürüyorum.

"Çünkü tam anlamıyla yerin altında ve penceresi yok, sadece bir kapısı var."

Tıpkı harap Viktorya döneminden kalma evimizdeki özel odam gibi. Belki de Peter Pan ile ilk düşündüğümünden daha fazla ortak noktam vardır.

"Neden aşağıda uyuyor?"

Bash başparmağıını omzunun üzerinden arkasındaki pencere sırasına doğru uzatıyor. "Güneş ışığı onu öldürür."

"Ne? Gerçekten mi?"

"Evet."

"Neden?"

Nasıl?" "Uzun

hikaye."

"Zamanım

var."

"Yemeğini ye, sevgilim." şimdi dikkati dağılmış durumda, dikkati balkonda dolaşıyor.

Kas bir saniye sonra ortaya çıkıyor. Saçları dökülmüş ve sırlıslık bir şekilde omuzlarına dökülmüştür. Burnunun ucundan yağmur damlıyor. Gömleksiz, çünkü tabii ki öyle. Bu çocuklar gömlek sevmez. Karın kasları sıkıdır ve kalça kemiklerinde şortunun bel bandının altına kadar inen derin, çukur bir oluk vardır.

Kendimi onun kasıklarının süzerken yakaladığımda içimi yeni bir sıcaklık dalgası dolduruyor. Bakışlarımı tekrar yüzüne diktiğimde, onun da beni izlediğini görüyorum.

Yüzünde karanlık ve şehvet dolu bir ifade beliriyor.

Titriyorum ve kahve fincanına daha sıkı sarılıyorum.

"Vay be," diyor Bash ve Kas'ın elindeki ipten sarkan balığa başıyla işaret ediyor. "Balık tutmak bu kadar iyi olmayalı uzun zaman olmuştu." Bash ipi kardeşinden alıyor ve balıkları lavaboya atıyor. Birkaç tanesi kuyruklarını çırpıyor ve balık sümüğü havada yaylanıyor.

"İğrenç." Tabağıımı tezgahın aşağısına, dağınlıktan uzağa itiyorum.

"Sorun nedir?" Kas diyor ki. "Daha önce hiç ölen balık görmedin mi?"

"Hayır."

İkizler birbirlerine bakıyorlar. Çanlar çalıyor, yemin ederim, ama ben çan görmüyorum.

Onları uzun zamandır tanımıyor olabilirim ama bu ifadelerin ne anlama geldiğini şimdiden anlayabiliyorum - ikiz yaramazlık.

Kas parmaklarını kardeşine şıklatır. "Harika bir fikir."

"Bekle, ne fikri?" Ben bir fikir duymadım.

Bash, "Size balık temizlemeyi öğreteceğiz" diyor.

"Hayır." İyi bir önlem için başımı sallıyorum. "Öğrenmek istemiyorum ve öğrenmek için de bir nedenim yok."

"Eminim öyledir." Bash bana sırtttı.

"Sebebi ne?"

"Eğlence," diye
yanıtlıyor.

"Ugh."

Bir balık daha lavaboya düşerken, "Bitir işini," diyor. "Yapacak işlerimiz var."

Görünüşe göre bundan kaçış yok çünkü tereyağlı, lapa lapa, çok lezzetli kruvasandan son lokmamı yutar yutmaz Bash beni tezgâhın etrafından çekiştiriyor.

"Bunu gerçekten yapmak zorunda mıyım?" Biraz mızımızlanıyorum ama umurumda bile değil. "Biz senin büyüleyici tutsaklarınız," diyor Bash ve gülümsüyor. "Nasıl olur da bizi inkar mı ediyorsun?"

Ona kaşlarımı çatıyorum ve kollarımı ortada birleştiriyorum.

"Al hayatım," diyor Kas ve bana metal bir fırçaya benzeyen bir şey uzatıyor. Kalın ahşap kesme tahtasının üzerine bir balık atıyor. Neyse ki bu balık ölü ve zıplamıyor. "Kuyruğundan tut," diyor ve bana nasıl yapılacağını gösteriyor, "sonra balık tırpanını kuyruğundan başına kadar üzerinde gezdir. İşte böyle." Fırçayı balığın vücudunda gezdiriyor ve pullar öbek öbek dökülüyor, ama birkaçı da uçup gidiyor ve bir tanesi yüzüme çarpıyor.

Burnuma balık kokusu dolunca ağzım bir karış açık kalıyor. Kas gülerek uzanıyor ve yanağımdaki pulu koparıyor. "Zaten doğuştan yeteneklisin," diyor.

"Bu sizin için normal bir gün gibi mi?" Soruyorum ve ölçeklemeye devam ediyorum. "Bir adada balık tutmak mı? Ortallığı dağıtmak mı?"

Evet." Bash kendini yukarı çekiyor

karşımdaki tezgâhta. "Yine de bazı günler yaramaz Darling'lerle ilgilenmek için saklanır."

Ona ters ters baktım. O da bana göz kırpmıyor.

"Benimle ilgilenilmesine ihtiyacım yok." Yüzgeçlerden birinin etrafından dolaşmak için balığı yeniden konumlandırıyorum. Havada daha fazla pul uçuşuyor.

"Katılmıyorum." Kas'ın sesi hafif ama bakışları karanlık.

Yüzüm yine pembeleşiyor. "Hayatım boyunca kendi başımın çaresine baktım. Annem dışarıda yaşlı beyaz adamlara eşlik etmediğinde, evde giderek daha da deliriyordu. Güvenebileceğim tek kişi bendim."

"Yaşlı beyaz adamlar, ha?" Bash arkamdan söylüyor. "Onları bilirsin."

"Elbette biliyorum. Bu evin altında gömülü bir düzine var. Onları kırmaktan keyif aldık."

"Şaka yapıyorsun." Kas'a baktım. "Şaka mı yapıyor?" Kas başını sallıyor.

"Neden?"

"Bence daha iyi soru şu: Neden olmasın?" Bash diyor ki. "Hepiniz düzenli olarak cinayet mi işliyorsunuz?"

"Evet," diye yanıtlıyor Bash. "Çok fazla cinayet işliyoruz."

"Neden?"

"Çünkü bu dünyada ve senin dünyanda, eğer canavar değilsen, o zaman av olursun. Ve buna izin veremeyiz, sevgilim. Özellikle de yaşlı beyaz adamlar söz konusu olduğunda." Şaka yapıyormuş gibi gülüyor ama şaka yapmadığını biliyorum.

"Ters çevir," diyor Kas.

"Ne?" Ona göz kırpmıyorum.

"Balık. Ters çevirin ve diğer tarafını tartın."

"Tamam." İstedikini yapıyorum ve işim bittiğinde kenara çekilmemi emrediyor. Keskin bir bıçak çıkarıyor ve onu bir taş bloğun üzerinde gezdirerek keskinleştiriyor. Hızlı hareketler tiz bir ses çıkarıyor.

"İzliyor musun?" diye sorar.

"Evet."

"Bıçağı buraya sok." Ucunu balığın ağzının hemen altına doğrultuyor.

"Sonra anal yüzgece kadar geri götür."

Analdan bahsedince yüzüm kızarıyor.

Neden çocukların yaptığı her şey cinsel içerikli?

Hareketlerinde hızlı ve hassas ve balığın karnı elinin altında parçalanıyor. Bağırsaklar dışarı dökülüyor.

"Şurayı kes," diyor ve bir yüzgeci başından tutup kaldırarak bıçağı içeri sokuyor. "Bıçağı iyi kullanıyorsun," dediğimi duyuyorum.

Birkaç kesik daha atıyor ve balığın bağırsakları dışarı çıkıyor.

"O sadece iyi değil," diyor Bash. "O bir bıçak uzmanı." Tezgâhtan atlayıp yanıma geliyor ve pantolonunun kemerini indirerek kasıtlı olarak yapılmış eski bir yara izini ortaya çıkarıyor.

İçinde birkaç çizgi olan bir daire, sonra çizgilerden daha fazla çatal.

"Bu da ne?"

"Evimizin sembolü," diye cevap veriyor.

"Bu ev mi?"

Kas kesmeyi bırakıyor ve omzunun üzerinden kardeşine bakıyor. "Bunu araştırmak zorunda mıyız?"

"Bu konuda hâlâ tuzlu." Bash sepetten bir kruvasan alır ve kapıya doğru ilerler. "Sanırım yakında kız kardeşimizden duyacaksın, o zaman beklemenin ne anlamı var? Bizler Fae prensleriyiz."

KAS

DARLING'IN BANA YENİ BİR ILGIYLA BAKTIĞINI HİSSEDEBİLİYORUM.

İşte tam da bu yüzden Darling'lere kim olduğumuzu söylemekten hoşlanmıyorum, özellikle de bundan.

Prens olmak insanların size farklı davranmasını sağlar. Kirlenmiş olsan bile.

"Bu doğru mu?" diye alçak sesle sorar.

"Öyle." Elimdeki balığı fileto haline getirmeyi bitiriyorum, sonra omurgasını ve kaburgalarını bir kaseye, filetosunu da başka bir kaseye atıyorum.

"Madem prenssiniz, o zaman neden buradasınız?" "Sürgün edildik."

"Neden?"

İkinci balığı ayıklamaya başladım. "Bilmek istediğine emin misin?" "Evet."

"Kas ve ben babamızı öldürdük."

Kabul, ciğerlerimdeki oksijenin bir kısmını alıyor.

Bunca yıl sonra hatıralar hala canlı. Bıçak derine battığında yüzünde beliren öfke. Ardından yaradan öleceğini anladığında yaşadığı şok.

Sadece on saniye sürdü.

Babamız bir dakika önce hayattaydı, bir dakika sonra ise kanlar içinde yerde yatıyordu.

"Neden?" diye tekrar sorar.

"Çünkü yapabiliriz."

Gerçek neden değil, ama gerçek neden daha karmaşık ve ben zaten çok fazla şeyi deştim.

Elimdeki bıçak olmasaydı, aklımı kaçırıyor olabilirdim.

Winnie'nin delirme korkusunu anlıyorum. Ben de her gün bu konuda endişeleniyorum.

Eğer delirirsem, bu karma yüzünden olacak.

Sessizlik içinde balığı temizlemeyi bitiriyorum ve Sevgilim dikkatle beni izliyor. "Bu akşam yemeği için mi?"

"Hayır," diye cevap verdim. "Bu bir ödeme." "Ne için?"

Sonunda ona baktım. Duştan sonra saçları parlak ve yumuşak. İçimden saçlarına kan sürmek, onu kirletmek geliyor.

Pencerelerin dışında yağmur yağıyor ve her şey daha uzakta hissediliyor.

"Kız kardeşim için."

Bu gece Tilly, ay dolunay olduğu için Darling'i görmeye gelecek.

Onu son gördüğümünden beri onlarca yıl geçti.

Onu düşündüğümünden daha fazla özölüyorum. Düşündüğümünden daha fazla.

Onu koruyan her zaman Bash ve bendim ve şimdi adanın diğer tarafındaki o büyük sarayda kim var? Sarayımız her zaman işbirlikçi ve ikiyüzlü olmuştur.

Küçük kız kardeşimin orada şampiyonlar olmadan yalnız kalacağı düşüncesinden nefret ediyorum.

Onun şövalyeleri, Fae prensleri olmamız gerekiyordu.

Onun yerine, silindik.

WINNIE

BASH VE KAS'IN KIZ KARDEŞİNDEN NE BEKLEYECEĞİMİ BILMIYORUM. ACABA kardeşleri gibi kanatları var mıydı?

Eğer onlar prensse, o zaman o ne?

Burada hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını öğrenmeye başıyorum.

Balıkları temizledikten sonra günün geri kalanını çatı katını keőfederek geçirdim. Oturma odası, yatak odalarına giden koridor var, benimki en sonda ve ikizlerinki koridorun karşısında.

Oturma odasının dışında evin diğer tarafına açılan ikinci bir hol var.

Burada başka bir banyo, başka bir boş yatak odası ve bir kütüphane buluyorum. Okyanusa bakan dev bir dairesel pencere var ve yağmur yumuşak bir şekilde cama vuruyor.

Altındaki deri koltukta oturan Vane'in botları sehpanın üzerinde duruyor.

Onu fark etmeden önce eőięi çoktan geçmiőtım, bu yüzden durdum, arkamı döndüm ve sonra karar verdim, *hayır*, kaçmayacağım. Bana kaçmamamı söylemedi mi?

Elinde siyah kumaő kapaklı ve altın damgalı bir kitap var. Ne yazdığını anlayamayacak kadar uzaktayım.

İçeri girdiğimde, bir an için iyi gözleri bana odaklanıyor, sonra sayfaya dönmeden önce daralıyor.

Ben orada yokmuőtım gibi okumaya devam ediyor. "Ne okuyorsun?" diye soruyorum.

"Seni ilgilendirmez," diye kolayca cevap veriyor.

Baőlıđı okuyabilmek için yaklaştım. "Frankenstein. Ne kadar uygun." Açık kitabı göğsünün üzerine koydu. "Bir şey mi istemiőtın?"

Omuz silkip ellerimi arkamda kenetliyorum ve birden kendimi hayvanat bahçesine bırakılmıőt bir çocuk gibi hissediyorum. Yüzümü cama dayamak ve tüm vahő hayvanlara bakmak istiyorum.

"Neden böyle bir pisliksin?" Soruyorum ve karşısındaki sandalyeye çöküyorum.

"Doğal olarak geliyor." Beyaz dişleri ve keskin kesici diőleriyle bana sıkıca gülümsüyor.

Yara izine ve morarmış gözüne bakmadan doğrudan ona bakmak çok zor. Sanki bir canavar yüzünü tırmalayarak çıkmaya çalışıyor.

"Ölümün gölgesine sahip olduğun için mi?"

Kıpırdamadan duruyor, gözleri kasvetli ışıktaki parlıyor.

"Peki küçük kız ölümün gölgesi hakkında ne biliyor?"

İlk kez içimi bir korku kaplıyor ve sorusunu düşünürken rahat davranmaya çalışıyorum. "Pek bir şey değil. Sadece seni çılgın bir deli yapıyor."

Kitabı kapatıp masanın üzerine koyuyor. "Peki benimle tek başına bir odaya girmek seni ne yapıyor? Ceza oburu mu?"

Sikmek. Bana bir şey yapabileceği, beni dizine yatırabileceği, duvara yaslayıp sikebileceği düşüncesi bile beni kenetliyor. Bacaklarımın arasına yayılan karıncalanmayı engellemek için kalçalarımı sıkıyorum.

Tabii ki kıvrandığımı fark etti. Dili yanağının iç tarafını dürtüyor.

Burada boyumdan büyük işlere kalkışıyorum.

"Belki de öyledir," diye itiraf ediyorum çünkü Vane'den hiçbir şey saklayamayacağımdan şüpheleniyorum. Keşke ben de onu onun beni okuyabildiği kadar kolay okuyabilseydim.

"O sandalyeden kalkmalı ve kapıdan geri çıkmalısın." "Neden?"

Yavaş ve derin nefes alıyor.

Dün gece ağzıma tükürdüğünde onu parçalamak istedim. Yattığım onca salaktan hiçbiri bana sürtükmüşüm gibi davranmadı, öyle olsam bile. Hayat tercihlerimden utanmıyorum. Son on yıldır, hayatımın 18th doğum günümde sona ermesini bekliyordum. Belki gerçek anlamda değil ama mecazi anlamda. Deliliğe doğru yavaş bir iniş.

Ben de istediğimi, istediğim şekilde aldım, çünkü zaten hiçbirinin önemi yokmuş gibi geliyordu.

18th doğum günüm gelip geçmiş olsa da ve artık Varolmayan Ülke'de olduğuma ve Peter Pan efsanesinin gerçek olduğu kanıtlanmış olsa da, hala ödünç alınmış bir zamanda koşuyormuşum gibi hissetmekten kurtulamıyorum.

Ve eğer öyleysem, *almaya* devam etmek istiyorum.

Beni öldürse bile istediğim her şeyi yapmak istiyorum.

Ben de sandalyeden kalktım ama kapıdan çıkmak yerine Vane ile aramdaki mesafeyi geçip kucağına tırmandım.

Hırlıyor, ama kalçaları kayıyor, kendini merkezime hizalıyor. Kasıtlı mı yoksa içgüdüsel mi bilmiyorum.

Bana doğru dönerken kollarını sandalyenin üzerinde tutuyor.

"Artık burada olduğuna göre," diyor, "bu konuda ne yapmayı planlıyorsun?"

Beni baştan çıkarıyor, benimle alay ediyor. Tekrar yer değiştiriyor, bu sefer kalçalarıyla öne doğru bastırıyor. Henüz sertleşmedi ve bu beni kızdırıyor.

Tüm o muhtaç, deneyimsiz futbolcular bir anda zor durumda kaldı. Ama iyi bir noktaya değindi.

Ne yapmayı planlıyorum? Planımın son noktası yoktu. Sadece bir başlangıç.

Şimdi geri dönemem. Korkak gibi görüneceğim ve o da pervasızlığımı sürdüremediğim için memnun olacak.

Ben de bu senaryoda bir kızın yapabileceği tek şeyi yaptım; kazağımı ve tişörtümü çıkardım.

Sütyen giymediğim için göğüslerim havaya çarpıyor ve meme uçlarım hemen büzüşerek koyu renkli boncuklara dönüşüyor.

Vane tekrar hırlıyor ve şimdi, *şimdi* sertleşti.

O kadar büyük bir gururla doluyum ki yağmur bulutunun içine doğru uçabilirim.

Sırtımı görmediği sürece, yaralarımı görmediği sürece.

Beni zayıf görmesini istemiyorum.

Elleri kalçalarıma geliyor ve beni kendine doğru bastırıyor.

Hava boğazıma takılıyor.

"Güzel küçük Darling fahişesi," diyor. "Olduğundan daha büyükmüş gibi davranmaya çalışıyor."

"Ölümün kısır gölgesi," diyorum, "tüm bunlar onun altındaymış gibi davranmaya çalışıyor."

"Böyle bir iddiada bulunmadım." Eli kalçamdan belime doğru ilerliyor ve omuzlarımdan bir ürperti geçiyor. Meme uçlarım şimdi o kadar gergin ki, acı veriyorlar ve sıcaklığa ihtiyaç duyuyorlar.

Vane öne doğru oturuyor ve ağzını tepe noktama getiriyor.

Dilini üzerimde gezdirip beni ısıtırken tıslayarak nefes alıyorum.

Kolunu belime doluyor ve beni kendisine doğru sallıyor.

Bu oluyor.

Bu iş bittiğinde hepsini alacağım.

Aramızda kıyafet olmamasını dileyerek amımı onun aletine sürüyorum. İlk hamleyi ben mi yapacağım yoksa o mu?

Al, diyor o ses aklımın bir köşesinde. Ne istiyorsan al.

Aramıza uzandım ve pantolonunun düğmelerini açmaya başladım.
Beklenti ve korkudan titriyordum.

Her an o karanlık gücü, dehşeti bana çevirebilirdi. Ağzı hala
meme ucumda, bana doğru döndü.

"Bana bak," diye emrediyor.

Koyu renk saçları alnına dökülüyor ve menekşe rengi gözleri parlıyor.

Dehşet içeri süzülürken ve yüzü keskinleşirken hava boğazımda
düğümleniyor.

Ne olduğunu anlayamadan beni yere yapıştırdı, tüm vücudu zorlukla
dizginlenen bir öfkeyle titriyordu.

"Beni çok dikkatli dinle, sevgilim." Dişlerini birbirine geçirdi. "Benimle
uğraşmak istemezsin."

Kalbim kulaklarımda bir uyarı gibi çarparken dehşeti uzak tutmaya
çalışarak nefes alamıyorum. "Sadece senin *tarafından* becerilmek
istiyorum."

Oturdu ve mememi tokatladı.

Sarsılıyorum, şok içinde bağıriyorum ve elini ağzıma kapatıyor ve
içimdeki dehşet bir kreşendoya dönüşüyor.

Vücudumdaki her lif bana kalkıp kaçmamı söylüyor. Derimin altında,
kurtulamadığım bir sürünme hissi var.

Uzağa koş. Hızlı

koş.

Koşun. Koş.

RUN.

Eli hâlâ ağzımın üzerinde, "*Hayır*." diyor.

Yakmaya yetecek kadar ateşle söylenmiş tehditkâr bir söz.

Bedenim bir şey için kıvranıyor, herhangi bir şey için. Serbest bırakma
ya da yenilgi ya da acı ya da zevk.

Kendimi tutamıyorum, düzgün düşünemiyorum ve klitorisim zonkluyor.

"Lütfen," diyorum, kelime elinin etrafında boğuklaşıyor.

Vücudunun baskısı bir çırpıda yok oluyor ve onu kaybedince gözümü
kırıştıtırıyorum.

"Seni benim güzel, küçük, kırık sıkık bebeğim yapmayacağım," diyor
bana ve sonra odadan çıkıyor ve ben yutkunuyorum.

Az önce ne olduğundan ve gerçekten hayatta kalıp kalmadığımdan tam
olarak emin olmadan birkaç dakika boyunca halının üzerinde uzanıyorum.

Öldüm mü ben?

Bir uçurumdan atlamışım gibi hissediyorum ama henüz düşmedim. Hâlâ düşünüyorum.

Kara bulutlar içeri girip yağmur daha da şiddetlendiğinde, nihayet normal nefes alıyorum ve kazağımı almak için dizlerimin üzerine sürünüyorum.

Giyiniyorum ve Vane'in terk edilmiş sandalyesine çöküyorum, kendimi bitkin ama tatmin olmamış hissediyorum.

Lanet olsun ona.

Ondan nefret ediyorum. Bu da onu daha çok pes ettirmek istememe neden oluyor. Sırf bununla övünebilmek için.

Ama belki de haklıdır - bunu istemek beni cezalandırılmaya aç bir obur yapabilir.

Ve bu ceza ne kadar uğursuz olurdu.

PETER PAN

MEZARDAN ÇIKTIĞIMDA DARLING'I KÜTÜPHANEDE BULDUM.

Dev yuvarlak pencerenin yanındaki deri koltuklardan birine kıvrılmış. Yağmur cama vururken o sadece cama bakıyor, ama elinde açık bir kitap var.

Güneş gitmiş ama emin olmak zor, gökyüzü çok ağır ve karanlık.

Baştan çıkarıcı bir görüntü. Sadece benim duyabileceğim şekilde yakalayıp kafese koymak istediğim vahşi, egzotik bir kuş gibi.

Orada olduğumu fark ettiğinde bana göz kırpmıyor ve bacaklarını altından açarak sandalyede kayıyor. Üzerinde sadece büyük boy bir kazak var, bacakları çıplak. Elimi kolayca kalçalarından yukarı kaydırabilir, kazağın altından içeri sokabilir, onu altımda kıvrandırabilirdim.

Dün gece ona yaptığım şey gözümün önüne geliyor ve sikim tekrarlamak için ağrıyor. Amcığın içinde o kadar sık kaybolmam. Bazen sadece hissetmek için sikişmem gerekiyor ama uzun zamandır böyle sikişmemiştim.

"Merhaba," dedi bana.

Çok basit bir kelime, sıradan ve hafif. Ölümlü bir kelime.

Kimse bana merhaba demiyor. Selam arkadaşlar içindir ve benim hiç arkadaşım yok. Sadece düşmanlarım ve müttefiklerim var.

Ve ikincisi bile son zamanlarda boş ve zayıf hissediyor. "Merhaba."

Bana gülümsüyor, küçük tatlı sevgilim. Onu yere yatırıp sikimi ağzına sokmak ve öğürmesini izlemek istiyorum.

Ben iyi bir adam değilim. Daha kötü bir kralım. Şimdilik öyleymişim gibi davranabilirim.

"Ne okuyorsun?"

Kitabı kapatıyor ve sanki elinde olduğunu yeni fark etmiş gibi ona bakıyor. "Frankenstein."

"Klasik."

"Sanırım."

Canavarlar ininde canavarlar hakkında bir kitap okuyor. Ne kadar şiirsel.

"Seni bu gece için hazırlamam gerekiyor," diyorum ve o da ilgiyle başını kaldırıyor. Genelde Darling'leri olacaklar konusunda uyarmıyorum. Bilmiyorum ki

neden *onu* uyarma ihtiyacı

hissettiğimi. "Tamam."

"Gölgem," diyorum. "Onu alan bir sevgiliydi."

Kaşlarını çattı. "Hangisiydi?"

"Çok uzun zaman önceydi. Birkaç nesil önce." Adını söyleyemem çünkü unuttum.

Eskiden var olduğu yerde sadece karanlık bir boşluk var ve geriye kalan tek şey onun hissi.

"Atalarınızın anıları size miras kalabilir," diyorum ona. "Kanda gömülüdür. Ama anılar çocuklarda vahşi ve çalkantılıdır. İşte bu yüzden..." İç çekerek devam ediyorum.

"Bu yüzden Darling'leri on sekiz yaşında alıyorsun," diye tahmin ediyor. "Evet."

"Anıları nasıl araştırıyorsunuz?"

"Fae bir zihnin içine girebilir, ama özellikle de kraliçenin."

Dili dışarı fırlıyor ve dudaklarını ıslatıyor. "Bu yüzden hepsi deliriyor, değil mi?" Gözleri doluyor ve onu rahatlatmak için içimdeki dürtüyle savaştırmak zorunda kalıyorum.

Bu lanet bir yalan olurdu. Gerçek bu. Tilly geldiğinde, gecenin sonunda Darling'ler değişir.

Ben de zamanımı bekledim, bir sonraki neslin reşit olmasını bekledim, bu anı bekledim.

Ama şimdi... Bu Darling'in değişmesini istemiyorum.

Genelde onları götürdüğümde çılgına dönüp çılgılık atıyorlar ya da hıçkırıp titriyorlar.

Bu, sırf dökülmesini izlemek için süt tabağını masadan itmek isteyen vahşi bir kedi gibi.

Bu yönünü seviyorum.

Cesur küçük Darling kızı. Vahşi ve pervasız, her zaman ahlaksız maceralara hazır.

"Delilik riskine girmeden anılara ulaşmanın bir yolu var mı?" diye soruyor.

Sandalyeye yaslanıyorum. "Bilemem. Bu benim uzmanlık alanım değil."

"Peki ne?"

Güzel soru. Artık bir tane yok gibi görünüyor. Eskiden birçok yeteneğim vardı. Mesela uçabiliyordum. Kendimin ötesine, adanın içine bakabilir ve onunla ilgili bir şeyler bilebilirdim. Her şeyi yoktan var edebilirdim. Yiyecek, hayvan, ıvır zıvır ya da hazine. Eğer düşünürsem, yaratabilirdim.

Çok uzun zamandır bunların hiçbirini yapamadım.

Artık çalılar aynı sayıda meyve vermiyor, hindistan cevizi ağaçları daha az hindistan cevizi üretiyor ve koylar daha az av veriyor. Hava eskisinden daha fazla değişiyor.

Yaşamın gölgesini çok uzun zaman önce sahiplendim ve onu korumak benim sorumluluğumdur.

Ve o olmadan ada ölüyor.

Ben ölüyorum.

"Delirmek istemiyorum," diyor Sevgilim.

Sesi titriyor ve gözleri yaşlarla doluyor.

Karanlık Olan'la başa baş mücadele edebilir ama onu en çok korkutan şey akıl sağlığını kaybetmekle yüzleşmektir.

Belki de Darling ve benim daha çok ortak noktamız vardır diye düşünüyorum. "Giyin," diyorum ona.

"Neden?" Hemen gardını aldı.

"Seni yürüyüşe çıkarayım ve sana bir şey göstereyim."

Gözlerini bana dikti.

"Güvende olacaksın," diyorum ona. "Benden ve adadan. Seni temin ederim." "Pekâlâ. Bacaklarımı uzatabilirim."

Kitabı bir kenara bırakıp yanımdan geçiyor ve ben de uzanıp onu yakalama isteğimle savaşmak zorunda kalıyorum. İşte bu yüzden Darling'lere hiç dokunmadık. Bir kez tadına bakınca, tadını unutmak zor oluyor.

O odasına gidiyor, ben de içki doldurmak için çatı katına çıkıyorum.

Dünkü kadar yorgun değilim ama başım çatlayacak gibi.

Bir kadeh viski içiyorum, sonra bir sigara yakıyorum ve dumanın ciğerlerimi sızlatmasına izin veriyorum.

Herkesin nerede olduğunu bilmiyorum ve umurumda da değil.

Sevgilim geri döndüğünde üzerinde elbisesi ve kemikli omuzlarından sarkan kazağı vardı ve onu bu kadar küçük ve kırılgan görünce içimde bir şeyler kıpırdandı.

Nefes alamıyorum.

"Yolu göster," diyor.

Evden adanın ormanına giden birçok yol var. Orman, Darlington Limanı ile Fae bölgesi arasında duran şeydir.

Yağmur, tenimi kaplayan esintili bir sise dönüştü.

Darling'i kuzeye, ormanın kalbine doğru giden patikaya götürüyorum. Yanımda sessiz ama varlığının gürültüsünü fark etmemek zor.

"Yara izlerini nereden aldın?" Ona sordum.

Sertçe nefes alıyor, gözlerini yoldan ayırmıyor.

"Sevgilim."

"Darling olmanın getirdiği bir tehlike sanırım." Bana gülümsemeye çalışıyor ama zoraki.

"Kim yaptı onları?"

Birinin onun etini oyma düşüncesi beni olması gerekenden daha fazla öfkeliendiriyor. Umurumda olmamalı. Umurumda değil.

Evet, öyle.

"Annemin işe aldığı insanlar." Çalıların arasından bir fişek çiçeği kapıp sapından koparmaya başlıyor ve parlak kırmızı ekmek kırıntıları gibi arkamızda bırakıyor. "Beni korumaya çalışıyordu."

"Bunu göstermek için tuhaf bir yolu vardı."

Darling bir taç yaprağını baş ve işaret parmakları arasında ovuşturduktan sonra burnuna götürüyor ve yağlar tenine nüfuz ettiği için daha keskin olan çiçek kokusunu içine çekiyor.

"Senin yüzünden oldu," diyor, sesi suçlayıcı bir tonda. "Darling'leri kaçırmıydın, normal bir hayatım olabilirdi."

Suçluluk duygusu içime işliyor.

Ama ben adil değilsem hiçbir şey değilim. Ben sadece aldığımı veririm.

"Eğer Darling gölgemi çalmasaydı, Darling'leri çalmak zorunda kalmazdım."

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Sanırım bu doğru." Çıplak çiçek sapını çalıların arasına fırlattı. "Nasıl çalmış ki? Benim atam mı?"

Bunu düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor.

"Bir darbe oldu," dedim ve ona söyleyeceğim tek şey bu olacak. "Kim?"

Bunlar gömüldükleri yerden çıkarmak istemediğim iskeletler.

Neyse ki buna gerek yok. Varış noktamıza ulaştık. "Bakın." Asla Lagünü'nü ortaya çıkarmak için büyümüş bir eğrelti otunu geri çekiyorum.

Sevgilim yolda durur, ağzı a ç ı k , gözleri faltaşı gibi açılmıştır.
"Oha."

Beyaz kumlar lagünü çevreliyor ve onu dolduran su, kasvetli gökyüzünün altında bile parlak turkuaz renginde.

Marooner's Kayası'na bitişiktir, böylece lagün çoğunlukla gizlenmiş, kaya ve orman arasında yuvalanmıştır.

Yağmur yapraklara vurmaya devam ediyor. "Yaklaş," diyorum ve elini tutuyorum; dokunuşumla nefes alıyor.

Göğsüm sıkışıyor.

Suyun kenarına gidiyoruz.

"Aşağı bak," diyorum ona.

Lagünün büyük bir derinliği yok ama sihirle dolu. Ya da bir zamanlar öyleydi ve bu yüzden aşağıya doğru baktığınızda bir portaldan bakıyormuşsunuz gibi hissediyorsunuz.

Ve o su ve sihir girdabında, parlayan şekiller neredeyse ağır çekim bir dans gibi ileri geri yüzüyor.

Arada sırada bir yüz yüzeye çıkıyor, gözleri ıslık ıslık parlıyor. "Lanet olsun," diyor Darling ve sendeleyerek geri çekiliyor. Onu daha önce yakaladım

ayaklarının üzerinde tökezliyor.

Gülmekten kendimi alamıyorum. Bu ses beni hazırlıksız yakaladı.

"Bunlar ne?" diye soruyor. "Deniz kızlarına ya da hayaletlere benziyorlar." "Belki ikisinden de biraz."

Tink bir keresinde bana lagünün öbür dünyaya açılan bir kapı olduğunu, yüzeyin altında yüzen şekillerin hapsolmuş ruhlar olduğunu söylemişti.

Kıyıya yaklaşıp kumdan bir taş koparıyorum ve suyun üzerinde sektiriyorum. Işık girdapları onu karşılamak için yükseliyor.

"Bu... inanılmaz," diyor Sevgilim.

"Annen de aynı şeyi söylemişti."

Kaşlarını çattı. "Annemi buraya mı getirdin?"

"O... iyi değildi," diye itiraf ediyorum. "Bazen lagün iyileştirici olabiliyor. Belki ona yardımcı olur diye düşündüm."

Kız şimdi beni tanıımıyormuş gibi bana bakıyor. "Ona yardım etmeye mi çalıştın?"

Yumuşuyor ve bana doğru bir adım atıyor.

Arkamı dönüyorum. "Bütün gece hıçkırığa hıçkırığa ağladı," diyorum. "Onu bir şekilde susturmak zorundaydım."

Bu doğru değil. Tam olarak değil. Merry hıçkırır hıçkırır ağlıyordu, ama çok daha farklı bir nedenden dolayı.

Ve bana söylediğinde-

Kumdan bir taş daha koparıyorum ama bu sefer fırlattığında lagünün karşı kıyısına doğru süzölüyor ve Marooner Kayası'nın yüzüne çarptığında yankılanan bir çatırtı çıkarıyor.

"Ona yardımını oldu mu?" Darling soruyor. "Lagün mü?"

Yağmur yeniden şiddetleniyor ve Sevgiliye döndüğümde soğuktan titriyor.

Göğsümden bir hırıltı yükseliyor. Kumaştan hızlı bir çekişle gömleğimi çıkarıyorum ve ona doğru gidiyorum. "Kollar yukarı, sevgilim," diye emrediyorum ve o da itaatkâr bir şekilde emrimi yerine getiriyor. Kalın bir gömlek değil ama şimdilik idare eder.

"Anlat bana," diyor ve bana bakıyor. Kirpiklerine buğu yapışıyor ve burnunun ucundan yağmur damlıyor. "Lütfen."

İç çekiyorum. "Sanırım öyle, en azından bir süreliğine." Başını salladı.

"Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme," diyorum. "Onun bir şeye ihtiyacı olmasının nedeni bendim. Hatırladın mı?"

Kaşlarını çatarak bana bakıyor, bakışları sahip olduğumu düşünmediğim ama ona vermeyi çok istediğim şeyleri arıyor.

"Gel. Tilly birazdan evde olur. Geri dönsek iyi olur." Sıcak ve kuru giysilere ihtiyacı var. İhtiyacı olan şey bu.

Fae kraliçesi kafasını deşmeden önce ona en azından bunu verebilirim.

WINNIE

PETER PAN'IN GÖMLEĞİ ONUN GIBI KOKUYOR. VAHŞİ ORMAN VE BAŞ DÖNDÜRÜCÜ Geceler.

Onu ormana doğru takip ederken vücut ısımin bir kısmını korumak için onu gövdemın yakınına çekiyorum.

Dışarı çıktığımızda ve ev görüldüğünde bir an duraksıyorum. Eve ilk kez gerçekten önden bakıyorum. Devasa, her iki tarafı da vahşi, tropikal ormanla çevrili. Çevresindeki ağaclar parlak çiçeklerle bezeli ve birkaç palmiye yükseklerde yükseliyor. Evin tüm pencereleri aydınlanmış, alçalan geceye altın bir parıltı gönderiyor.

Annem adada sihir olduğunu söylemişti. İkizlerin yaptığı illüzyonlar kesinlikle sihirdi, ama şimdi annemin gerçekten neden bahsettiğini biliyorum. Lagün, deniz kızlarına benzeyen yüzen ruhlar ve yaşamla parlayan ev.

Burayı seviyorum, her ne kadar buraya neredeyse hiç gelmediğim düşünüldüğünde bu bir sıçrama gibi gelse de.

Burada tanıdık gelen, uzun bir yolculuktan sonra eve dönmek gibi hissettiren bir şey var. Memnuniyetle iç çekilecek bir yer.

Bunu hiç yaşamadım. Hayatım boyunca.

Pan'ı merdivenlerden balkona ve oradan da çatı katına kadar takip ediyorum. Evin ortasındaki dev ağaç küçük ateşböcekleriyle dolu.

"İşte buradasın," diyor Vane. "Hangi cehennemdeydin sen?"

Pan ona homurdanıyor. "Dışarıdaydım."

Vane parıldayan mor gözleriyle beni süzüyor. Ne düşündüğünü anlayamıyorum ve genelde insanları okumakta çok iyiyimdir. Belki de bu yüzden bu kadar sinir bozucu. Duvarlarının ötesine geçip içini göremiyorum.

O bir bulmaca kutusu ve ben onu açmak için çözümü bulmak istiyorum. İkizler odaya giriyor. "Tilly yolda."

Peter Pan parmaklarını Vane'e doğru şıklatır. "Kayıp Çocuklar'ın geri kalanını eve götürün ve gözden uzak tutun. Bash ve Kas, Darling'e kuru giysiler getirin ve hazırlanmasına yardım edin."

Kalbim boğazıma fırlıyor ve kan başıma hücum ederek kulaklarıma çarpıyor. İşte bu kadar. İşte böyle oluyor.

Aklımı kaybetmek istemiyorum.

"Sevgilim?" Kaş önümde duruyor. Saçları yine arkada topuz yapılmış. Kehribar rengi gözlerinde endişe var.

"Bunu yapmak istemiyorum."

Bana kaşlarını çattı. "Kral istediğini alır."

Yutkunarak nefes alıyorum. "Lütfen, Kas."

Kolunu omuzlarıma doluyor ve beni yatak odasına doğru götürüyor.

Titriyorum ve uyuşmuş durumdayım.

İşte böyle olur. İşte o zaman başlıyor.

"Neden kafamın içine girmek zorunda? Hipnotize falan olamaz mıyım? Herhangi birimiz nerede olduğunu bilseydik şimdiye kadar hatırlardık diye düşünmüyor musun? Lütfen, Kas." Ellerini tutup sıkıyorum.

"Bunu durduramam Win," diyor ve başını öne eğiyor. "Ve sen de durduramazsın."

Bash odaya gelir. "Dinle, sevgilim. Sert bir esintiyle devrilebilirsin ama burada" -saçımı karıştırıyor- "düşündüğünden daha güçlüsün. Ve sevgili kız kardeşimizin aklına girmesine izin vereceksin ve Peter Pan'ın gölgesini bulmamıza yardım edeceksin. Tamam mı? Ben buna inanıyorum. Senden önce gelen tüm Darling'lerden farklı olduğuna inanıyorum."

Boğazımda büyüyen yumruya karşı yutkunuyorum. "Öyle mi düşünüyorsun?" "Evet." Bana sırtıyor. "Seni becermemiz lazım."

Kas ona kafasının arkasından vurur ve sonra Bash uzanıp aynısını ikizine yapar.

Pan'a yardım etmek istiyorum.

Ona gölgesini getiren kişi olmak istiyorum.

Ama bunu yaparken kendimi kaybetmek istemiyorum.

Katlandım. Günlerce sadece kusmama neden olan sözde sihirli iksirlerin hastalığına katlandım. Bıçakların etimi kesmesine, toplanan kanın tavanımı boyamasına katlandım.

Buna katlandım ve katlanabilirim.

Sonunda hepimiz için bu laneti sona erdirebilirim.

"Tamam." Başımı salladım ve Peter Pan'ın tişörtünü çıkardım. "Bunu yapabilirim."

"Doğru," diyor Kas. "Gidip Cherry'nin bir yerlerde temiz ve kuru giysileri olup olmadığına bakacağım."

Kas gittikten sonra Bash yanıma geliyor ve elimi tutuyor. Bileğimdeki bileziği parmaklıyor ve kolumun etrafında döndürüyor. "Bu sıradan bir bilezik değil."

"Biliyorum. Bu bir öpücük."

"Evet, ama dahası da var." Bana gülümsüyor, devam ederken sesi kısık ve alçak. "Bu büyüyle dolu. Seni koruyacaktır. Korkacak bir şey yok."

Sihirli olduğunu biliyorum. Belki de doğruyu söylüyordur. Ona başımı salladım.

Annemin, onun annesinin ve annesinin annesinin aksine, ben bu süreçten sağ salım çıkabilirim.

Her şey yoluna girecek.

Cherry bana temiz bir elbise ödünç veriyor, ama omuzlarımdan sarkıyor, sırtımın açıkta kalmaması için sürekli onunla uğraşıyorum.

"Sevgilim," diye sesleniyor Pan.

Onun, ikizlerin ve Vane'in beklediği çatı katına çıkıyorum. Evin geri kalanı sessizdi.

"Hazır mısın?" Pan sorar.

"Sanırım hazırım."

Evin dışındaki kaldırım taşlarında belirgin bir at toynağı sesi var.

Bash pencereye gider. "O burada."

Zihinsel işkenceye maruz kalması gereken kişi ben olsam da, ikizlerin değişen enerjisini hissediyorum. Kardeşlerini görecekları için gerginler.

Çatı katına çıkmalarını beklerken kıpırdanmamaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Ben de bir sinir yumağıyım.

Kız kardeşleri bir kraliçe. Bir Fae.

Bu yüzden onunla tanışacağım için heyecanlıyım ama buraya ne için geldiğinden korkuyorum.

Yap.

Merdivenlerden çatı katına çıktığında nefesimi tutuyorum. Ve sonunda görüldüğünde, nefesimi tutamıyorum.

Peri masallarından fırlamış bir peri gibi.

Ve kanatları var. Sırtından sarkan büyük kanatları ve parlayan fenerlerin ışığı altında yavaşça çırpınırlar. Ve doğru ışığı yakaladıklarında, bir deniz kulağı kabuğunun içi gibi parlıyorlar.

Koyu renk saçları, ortasında tek bir taşın parıldadığı narin bir altın tacın içine ve etrafına örülmüş birkaç örgüyle örülmüştür.

İkizlerin yüksek, keskin elmacık kemiklerine ve ince, düz burnuna sahip. Ancak onların yüzü daha köşeliyken onunki kalp şeklinde.

Bakışlarını bana çevirdiğinde, gözbebeklerinin kanatlarıyla aynı ışıltılı, değişken renkte olduğunu fark ediyorum.

O muhteşem.

Peter Pan'ın kendisinden bile daha efsane.

Görüşümün bana o y u n oynamadığını iki kez kontrol etmek istercesine birkaç kez göz kırpıyorum.

"Tilly," diyor Peter Pan ve onun yanına geliyor. "Seni gördüğüme çok sevindim."

Ona gülümsüyor ama gözlerindeki ışığın bir kısmı kayboluyor ve bu, aralarında bir şeylerin yanlış gittiğine dair ilk ipucu oluyor.

Peter Pan biliyor mu?

Elini ona uzatır, parmakları bükülmüştür. Adam uzanıp elini tutuyor ve parmak eklemlerine bir öpücük konduruyor.

Bu onu memnun ediyor. Sanki öpülmek bir baskınlık gösterisiymiş gibi ve o da baskın olan olmayı seviyor.

Sanırım Peter Pan onun merhametine kalmış. Kafamın içine girebilen tek kişi o.

Sonra bakışlarını yanımdaki ikizlere çeviriyor ve tüm zevki yüzünden akıp gidiyor.

Şimdi ifadesi soğuk ve mesafeli.

"Kardeşlerim," diyor.

"Sevgili kardeşim," diyor Bash.

"Seni görmek güzel, Tilly," diyor Kas.

Cevap vermiyor ve bu kısa konuşmanın ikizlerin ikisini de eksik bıraktığını söyleyebilirim.

"Sevgilim bu mu?" diye soruyor ve bakışlarını bana çeviriyor.

Sinmiş bir aptal gibi yüzümü yere çevirmemek için kendimi zor tutuyorum. "Merhaba."

"Bu vahşi çocuklar görgü kurallarına dikkat ediyor mu?" Vane homurdanıyor.

Onu görmezden gelmeye çalışıyorum. "Evet. Nazik davrandılar."

Bana fahişe dedikleri ve beni masanın üzerinde becerdikleri zamanlar hariç.

Bunu her gün tercih ederim.

Aslında, bunu başka her şeye tercih ederim.

Tek arayışımın kendi zevkim olduğu o günlere geri dönmek istiyorum.

"Gel, otur." Sandalyelerden birini işaret etti ve ben isteksizce odanın karşısına geçip oturacağım.

Titreyen parmaklarımı saklamak için ellerimi kucağıma koyuyorum. Tenim nemli ve dizlerim zıplıyor.

"Bu birkaç dakikadan fazla sürmez," diyor arkamdan ve omuzlarımda ürpertici bir korku duygusu geziniyor.

Kalbim hızla çarpıyor, midem düğümleniyor ve sanırım bana bir kova verilse kusabilirim.

Tilly başıma uzanıyor ve ben irkiliyorum.

"Sorun yok. Sadece ellerimi buraya koyuyorum." Parmakları saçımın tellerine batıyor, böylece doğrudan kafa derime baskı yapabiliyorlar. "Hazır mısın?"

Tanrım, hayır. Hiç de değil.

Ya çalınan gölgenin anısı yoksa? Ya tüm bunlar bir hiç uğrunaysa ve Darling kadınlarının hepsinin beyni, boşa kürek çekmekten başka bir şey için karıştırıldıysa?

"Başlayalım," diyor ve kör edici bir acı kafatasımı çatlatıyor.

zc

BASH

KIZ KARDEŞİM BIZE BAKMIYOR BİLE. BİZ KRALIYET AİLESİYİZ AMA O bize dut tarlalarından gelen kölelermişiz gibi davranıyor.

Kas ve ben yaptığımız her şeyi onun için yaptık.

Kas affedilmek istiyor ama ben intikam için yanıp tutuşmaya başladım.

Kız kardeşimizin mücevherli parmakları Winnie'nin saçlarının arasından geçiyor. Karşı konulmaz bir aciliyet hissi boğazıma doluyor.

Bunun daha önce defalarca yapıldığını gördüm. Nasıl biteceğini biliyorum. "Başlayalım," diyor kız kardeşimiz.

Ellerinin altında parlak beyaz bir ışık parlıyor ve Winnie'nin yüzü acıyla buruşuyor.

Yanımda, Kas ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyor, sanki odanın öbür ucuna atlayıp sevgili kız kardeşimizi alaşağı etme dürtüsüyle savaşıyor.

Winnie çığlık
atar. Pan dişlerini
gıcırdatıyor.

Kız kardeşimiz Darling'in kafasının içine girip kök saldıkça ışık artıyor.

Bunca yıl sonra ne aradığını biliyor mu?

Yeterince derine inecek kadar umursuyor
mu? Hepsi küçük sevgilimiz pahasına.

Tilly göreve odaklanır, gücüyle ileriye doğru iterken parmakları pençelere dönüşür.

Kas ve ben bir keresinde mahkeme önünde kendisine hakaret ettiği için bir adamın beynini pelteye çevirmesini izledik. Ellerini adamın kafasına koydu ve on saniye sonra adamın beyni burnundan dışarı akıyordu.

Winnie'ye ne olacağı umurumda olmamalı, ama vicdanımın kemirmesi bunu zorlaştırıyor.

Onun da diğerleri gibi sersemlemiş ve uzaklara gitmesini istemiyorum. Annesi gibi. Merry'ye bir söz verdik ve sözümüzü tutmadık.

Tilly'yi durdurmayı düşündüğüm tek bir an var, sonuçlarına lanet olsun.

Neredeyse ben de yapıyordum.

Ama başka biri benden önce
davrandı. Kardeşim değil. Pan
değil.

Ama Vane.

Ölüm Gölgesi atlıyor.

WINNIE

ACI DERINLERE INIYOR. SÜREKLİ, DONUK BİR AĞRIDAN DAHA KÖTÜ
neredeysse tüm hayatım boyunca yaşadım. Derime sahte büyü kazıyan
bıçaklardan bile daha kötüydü.

Bu acı her yerde. Tilly pençeleri ve ateşiyle ruhuma dokunuyormuş gibi
hissediyorum. Kim olduğumun ve ne olduğumun dokusunu yırtıyor.

Hareket edemiyorum, çok kötü acıyor. Sadece parlak beyaz ışık ve
keskin bir ağrı var.

Elimden geldiğince dayanmaya çalışıyorum.

Bunu yapabilirim, kendime

söylemeye çalışıyorum.

Katlandım.

Ama

yapamam.

Bunu

yapamam.

Durmasını istiyorum.

Bir nehir gibi akıp gitmek, ufukta kaybolmak istiyorum. Bırak
gitsin.

Peter Pan'ın sana ihtiyacı var.

Kayıp Çocuklar'ın sana

ihtiyacı var. Adanın sana

ihtiyacı var.

Bunların hiçbirisi benim değil ama yine de kurtarmakla

yükümlü olduğumu hissediyorum. Dayan. Dayan.

Sadece biraz daha.

Emin olamıyorum ama sanırım Tilly'nin ellerinin altında titremeye
başladım. Bacaklarımı hissedemiyorum ve ellerim sandalyenin kollarına
dolaniyor.

Dur

bakalım.

Dayan.

Bu acımasız, gaddar çocuklar beni olabilecek en kötü şekilde kullanmış
olabilirler ama o anda nihayet kendimi özgür hissettim.

Yaşadığımı hissettim.

Peter Pan ve Kayıp Çocuklar'da özgürleşme hissi veren bir şey var.

Bunu yapabilirim.

Ve işte o zaman, uzak bir parçam buna teslim olduğunda, onlar

yüzünden değil onlar için katlanmaya karar verdiğimde, bir şeyler yerine oturuyor.

Ve sonra ışık kesiliyor, acı azalıyor ve ben Vane'in kollarına yığılıyorum.

"Artık yok," diyor. Sesi tepemde uzak bir gümbürtüye dönüşüyor. Havaya kaldırıldığımı, sert bir göğse yaslandığımı hissediyorum.

"Vane." Pan'ın sesi otoriteyle çınlıyor.

"Hayır. Bunu daha fazla yapmayacağız." Vane uzaklaşmaya başlar. "İşim bitmemişti," diye seslenir Tilly.

"İşin bitti diyorum." Yürümeye devam ediyor, ayak sesleri parke zeminde ağırlaşıyor.

"Onu nereye götürüyorsun?" Bir çırpıda, sonra, "Vane, Tanrı aşkına." Bir kapı açılır, sonra çarparak kapanır. Bir sürgü yerine oturur.

"Vane!"

"Sevgilim?" Vane'in sesi üstümde boğuklaşıyor. "Hâlâ benimle misin?" Cevabım kalın ve bulanık. "Sanırım öyle."

Beni bir yatağa yatırdı. Oda karanlık ve sıcak ve onun gibi kokuyor, karanlık yaz geceleri ve ezilmiş amber gibi.

Geri çekilmeye başladı ama ben gömleğini avuçladım. "Gitme."

Bir an geliyor, nasıl olsa gidecekmiş gibi geliyor. Sonuçta, benden nefret ettiğini düşünüyorum, bu da neden şu anda onun yatağında olduğumu, neden Peter Pan'a meydan okuduğunu açıklamıyor.

Sonunda bana "Kenara çekil," diyor ve vücudum ağrısa da dediğini yapıyorum.

Yatak onun ağırlığıyla çöküyor ve sonra beni kollarının arasına alıp kendisine yaslıyor.

Kulağım göğsünde, kalbinin sabit atışını duyuyorum.

Kendimi hiç şu anki kadar güvende hissetmemiştim ve bu konuda nasıl hissedeceğimi bilmiyorum.

Hıçkırığa hıçkırığa ağlamak istiyorum.

"Bunu neden yaptın?" Sesim titreyerek soruyorum.

"Soru sormayı bırak ve sadece dinlen," diyor.

"Neden, Vane?"

Kolu bana dolanıyor, parmakları belimde emin. "Çünkü öyle hissettim ve yapabildim."

"Bu bir cevap değil."

İç çekiyor. "Geldiğim yerde, senin gibi küçük kızlar her gün kırılmalarını izlemekten başka bir sebep olmadan kırılıyor. Ve ben bundan bıktım."

Nefesi çarpan kafatasıma sıcak geliyor.

"Düşündüğünden daha güçlüyüm," diyorum

ona.

"Kudretli meşe bile, bir adam elinde baltayla gelip onu kesene kadar güçlü olduğuna inanır."

"Sen misin o zaman? Baltan var mı?"

"Bütün erkekler ellerinde bir baltayla doğar, Sevgilim. Bir erkeği ölçmek için onu nasıl kullandığına dikkat etmen yeterlidir."

Ona karşı iç çekiyorum.

"Şimdi dinlen." Eli şakağıma doğru ilerliyor ve dokunuşunun altında sıcaklık yayılıyor. Saniyeler içinde kendimden geçtim.

WINNIE

TANIMADIĞIM BİR ODADAYIM, AMA ÖNÜMDEKİ KADIN

Tanıdık. Kalın kumral saçlarını tokayla arkaya toplamış.

Büyük büyükannem Wendy'nin sandığı önümüzde duruyor ve kadın elinde bir kutu tutuyor.

"Kimsin sen?" Diye soruyorum ama beni duymuyor ve sesim sanki suyun altındaymışım gibi odanın içinde dalgalanıyor.

Eğiliyor, bagajın mandalını açıyor ve kapağı geri itiyor. Şu anda olduğu gibi küçük turuncu çiçeklerle basılmış kremi bir kağıtla kaplanmış.

Küçük kutusunu bir kenara bırakarak bagaja uzanıyor, yan tarafa vuruyor ve ardından bir çekmece açılıyor.

"Orada olduğunu bilmiyordum."

Küçük kutuyu alıp çekmeceye yerleştiriyor ve kapağını kapatıyor.

Ayağa kalktığı anda, iyi bir iş çıkarmış gibi ellerinin tozunu alıyor. "Onu asla geri alamaz," diyor arkamızdan bir ses.

Gölgelerin arasından bir figür çıkarken kumral saçlı kadınla birlikte dönüyorum.

Parlak kanatları ve keskin, parlak gözleri olan bir kadın. Eğer kanatları yeterince şok edici değilse, onu çevreleyen yumuşak, altın rengi parlaltı şok edici olabilir. Neredeyse bir gece yıldızı gibi parlıyor.

Tilly'ye benziyor ama farklı.

Kumral saçlı kadın donmuş gibi duruyor, gözleri parlak ve uzakta.

Bu yönüyle bana annemi hatırlatıyor.

Kanatlı kadın yaklaşıyor ve elini kadının başına koyuyor. Işık odanın içinde titreşerek beni kör ediyor ve ondan uzaklaşıyorum.

Ve bunu yaparken, dolaptan dışarı bakan bir çocuğun yüzünü görüyorum.

Işık kaybolup tekrar baktığımda kumral saçlı kadın yerde yatıyor, kıpırdamıyor, gözlerini kırpmıyor. Nefes almıyor.

Kanatlı kadın ayrılmadan önce, neredeyse nefesinin altında, "Ve kesinlikle asla sevgilisine sahip olamayacak," diye ekliyor.

Uyanmak için yalpaladım.

Yatak boş ve bir an için nerede olduğumu hatırlamaya çalışıyorum.

"Vane?" Ben

sesleniyorum.

Cevap yok.

Çarşafı geriye atıyorum ve odadan çıkıyorum. Gün ışığı karanlık yatak odasının ötesinde parlıyor. Kas ve Bash çatı katında, Vane de barda.

"Sevgilim," diyor Kas, beni yarı yolda karşılamak için ayağa kalkarken.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Nerede o?" "Kim?"

"Peter Pan."

"Gündüz vakti," diyor Vane, biraz sıkılmış bir halde.

"Mezarında." "Nerede?"

"Kulenin dibinde." "Nerede?"

Sadece bana bakıyorlar.

"Tamam. Kendim

bulurum."

Geldiğim yoldan geri dönüyorum. Evin dışından bakıldığında, kuzey tarafında sadece bir kule var, bu yüzden oraya gidiyorum ve kolayca bir kapı buluyorum.

"Fazla uzağa gidemezsin," diyor Vane aniden arkamdan.

Onu görmezden geliyorum, kapıyı geri çekiyorum ve karanlık kuleden aşağı bakıyorum.

Ayaklarımın sürüyüşü uçsuz bucaksız, karanlık alanda yankılanıyor. "Mezara girmek için bir anahtara ihtiyacın var," diyor Vane. "O zaman anahtarı bana ver."

"Neden?" Şimdi arkamda, üzerimde yükseliyor.

"Ona bir şey sormam lazım."

"Ne?"

"Benimle aşağı gel ve öğren."

"Eğer onu gündüz uyandırırırsanız, sizi pekâlâ öldürebilir."

Omuzlarımı dikleştiriyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve onun çıkmasını bekliyorum.

Merakı onu yeniyor. Önce o iniyor, ben de arkasından gidiyorum, elim metal tırabzana yakın.

Yumuşak iç aydınlatma dolambaçlı merdiven boşluğundan düşmemi engelliyor ve aşağıya ulaştığımızda havadaki soğuktan ürperiyorum. Artık yerin çok altındayız.

Vane kapının kilidini açar ve boş bir ek bina ile ikinci bir kapıyı ortaya çıkarmak için kapıyı çeker.

"Önden buyurun," diyor.

İkinci kapının kolunu kaldırıp çekerek açıyorum. Oda gerçekten bir mezar. Zifiri karanlık.

El yordamıyla içeriyi yokladım. "Işık düğmesi nerede?"

Vane homurdanıyor ve yanımdan geçiyor. Bir saniye sonra bir lamba yanıyor ve odaya altın rengi bir ışık yayılıyor.

Odanın ortasında sayvanlı dev bir yatak, bir şifonyer, bir berjer koltuk ve deri ciltli dergilere benzeyen yığınlar ve yığınlar var.

Yatak boş.

"Nerede-" "Ne oldu?"

Sesi gölgelerin arasından süzülüyor. Karanlık bir kapı aralığında zar zor bir şekil ve bana onu eski Viktorya dönemimizde ilk kez gördüğüm zamanı hatırlatıyor. O zamanlar onun sembolize ettiği şeyden korkuyordum.

Artık korkmuyorum.

Odayı geçiyorum ve bir adım ötesinde duruyorum.

"Parlayan bir cildi ve kanatları olan ve Tilly'ye benzeyen kimdi?"

Yüzü kararıyor. "Neden?" Boğazının arkasında fark edilir bir hırıltı var.

"Sadece söyle bana."

"Tink," diye cevap verir Vane. "Tinker Bell'di."

Omzunun üzerinden ona bakıyorum. "Ona ne oldu?"

"Onu ben öldürdüm," diyor Pan. İç çeker ve gözlerini ovuşturur. "Bu da ne demek oluyor? Çok yorgunum, sevgilim."

"Bu senin gölgenle ilgili."

Bu onun dikkatini çeker.

Yatağın kenarına geliyor ve ayakta durmak çok çaba gerektiriyormuş gibi oturuyor. Üstü çıplak, üzerinde bol bir pijama pantolonundan başka bir şey yok. Onu ilk kez çıplak gördüğümü fark ediyorum, yara izlerinin arasındaki dövmelelere ilk kez iyice bakabiliyorum.

Her tarafı onlarla kaplı.

"Gölgeyi alan bir Darling olabilir ama Kayıp Çocuklardan birinin yardımıyla her şeyi planlayan Tink'ti. Tootles ile birlikte."

"Tootles." Ne tuhaf bir isim. "Tink bunu neden yapsın ki?"
"Çünkü Tinker Bell Peter'a aşıkta," diye yanıtlıyor Vane. "Bu hiç mantıklı değil. Eğer seni sevseydi-"
"Beni sevmiş olabilir," diyor, "ama Darling'lerden daha çok nefret ederdi." "Yani?"
"Yani... Ben sadece birini sevdim. Orijinal Darling'e aşıkтым."

Göğsümdeki tüm hava boşaldı ve Pan'ın yanındaki yatağa yığıldım.
Buraya gelmeye karar verdiğimde alacağım cevabın bu olacağını tahmin etmemiştim. Ama şimdi mantıklı geliyor.
Rüyamda Tinker Bell, "...Sevgilisini asla geri alamayacak." dedi.
"Orijinal Sevgiliyi öldürdü," dedim.
Peter yanımda nefes veriyor. "Yani onu sen öldürdün."
"Düzgün düşünemiyordum," diye itiraf ediyor. "Bazen düşünmeden hareket ediyorum. Tink ve orijinal Darling öldükten sonra gölgemin izini sürmek çok daha zorlaştı. Ama anılar kanla miras alınabilir ve orijinal Darling'in küçük bir kız kardeşi vardı. İmkânsızdı ama her türlü bilginin onun soyundan geçmiş olabileceğini umuyordum."
Dolaptaki küçük kız. Kız kardeşi olmalı.
"Demek bizi bu yüzden götürüyorsunuz, gölgeniz hakkında en ufak bir bilgi kırıntısı bulmaya çalışıyorsunuz."
Başını sallıyor.
"Sanırım nerede olduğunu biliyorum."
Bana bakıyor, saçları uykuyla karışmış ama gözleri beklentiyle kocaman. "Anlat bana."
"Büyük büyükannem Wendy'nin sandığında."

PETER PAN

ONUN DÜNYASINA BİR YOLCULUK DAHA. BUNU YAPABİLİRİM.

Yapmak zorundayım.

Gün batımını beklemek sonsuzluk gibi geliyor. Sevgilimi gönderdim, böylece odada tek başıma dolaşabilecektim.

Umutsuz bir aciliyet hissi başımı döndürüyor.

Güneşin batmasını beklerken, takabildiğim kadar bıçak takıyorum. Işık nihayet kaybolduğunda, merdiven boşluğuna koşuyorum.

Herkes hazır.

"Hepiniz geliyor musunuz?" Ben soruyorum.

"Elbette öyle," diye yanıtlıyor Bash. "Tüm maceraları sana bırakacağımızı mı sanıyorsun?"

Sevgilim ikizlerin arasına yerleştirilmiş ve onların boyuna kıyasla minik bir oyuncak bebek gibi görünüyor. Onunla ilgili her şey kırılgan ve kırılabilir görünüyor, ama o hiç de öyle değil.

Bana annesini hatırlatıyor.

"Peki oraya nasıl gideceksin?" Sevgilim soruyor. "En iyi yol uçmak," diye yanıtlıyorum.

Birkaç uzun saniye bana baktı. Sonra, "Uçabiliyor musun?" "Artık değil," diye itiraf ediyorum.

"Ve kanatlarımızı kaybettik," diyor

Kas. "Vane?" diye soruyor.

"Uçabilirim ama hepinizin kıcını taşımam." "Diğer yoldan gideceğiz," diyorum.

"Peki bu ne?" diye soruyor.

"Marooner's Rock'tan atlıyoruz."

"Şaka yapıyor olmalısın." Ellerini kalçalarına koyar. "Lütfen bana şaka y a p t ı ğ ı n ı söyle?"

İkizler başlıyor. "Uçurumdan atlama konusunda asla şaka yapmayız." "Uçurumdan atlamak istemiyorum."

"Çok kötü," dedim ve onu kapıdan dışarı yönlendirdim.

Ormanda ilerlerken kurtlar uzaktan uluyor ve karanlıktan bir hırıltı duyuyoruz.

Darling'i güvende tutmak için aramızda tutuyoruz.

Kurtlar eskiden bana boyun eğdi ama artık eğmiyorlar.

Lagünü geçiyoruz ve arazinin uçurumun arka tarafına doğru yükseldiği yerde yürümeye devam ediyoruz.

Ay gökyüzünde ağır ağır asılı duruyor.

Bu gece Tilly'yi Darling'in kafasının içini araştırması için davet edeceğimizi sanıyordum.

Olmadığımıza sevindim. Darling'in iyi olmasına sevindim.

Yarıkların arasında büyüyen yosunların üzerinde çiy birikmiş. Soğuk bir gece ve Darling titriyor.

Okyanusa dalmak buna yardımcı olmaz, dünyaları geçmek de öyle.

Okyanus rüzgârı içeri girerken uçurumun kenarına ayak basıyoruz. Darling'in saçları etrafında dalgalanıyor.

"Burası aşağıdan görüldüğünden çok daha yüksek." Kolları göbeğinin üzerinde sımsıkı duruyor ve kenara bir metreden fazla yaklaşmadı. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Beni buraya böyle mi getirdin?"

"Evet."

Alt dudağını çiğniyor.

"Düşünsene, oraya vardığımızda kalabilirsin. Buraya asla geri dönmek zorunda kalmazsın."

Yüzü düştü ve içim sıkıştı.

İstediğim bu mu?

İstediği bu mu?

Onu çok az tanıyorum ama yine de tanıdık geliyor.

Ve o gittikten sonra onu unutma düşüncesi... Göğsüm yanıyor.

"Gel." Ona elimi uzatıyorum. En azından onun yanında olacağıma söz verebilirim. Elini benimkinin içine soktu. Parmakları buz gibi.

"Yani sadece atlayacak mıyız?"

"Evet." Onu kenara

yaklaştırıyorum. "Aşağıda kayalar var mı?"

"Evet, ama işte bu yüzden büyük bir adım atacağız."

"Sonra ne olacak?" Kaşlarını çatarak bana bakıyor, kaşlarının arasında endişe çizgileri belirliyor. "Yüzecek miyiz? Dalış mı yapacağız?"

"Büyü bizim için bunun icabına bakacaktır."

Homurdanıyor.

"Sadece inanmak zorundasın," diyor Kas ve sonra sıcıyor. "Aman Tanrım," diyor hıçkırarak nefes alırken.

"Yapamam." "İnanmalısın."

"Neden?"

Sonra Bash atlar. Rüzgar yön değiştiriyor ve bir tutam saç Darling'in yüzüne doğru fırlıyor. Kulağının arkasına sıkıştırmak için eğildim. "Tuttum seni. Tamam mı?"

Yemin ederim kalbinin atışını dalgaların sesinden duyabiliyorum.

"Pekâlâ, tamam. Tamam."

"Aferin kızıma."

Bizi kenara doğru götürüyorum. Yaklaştıkça beni daha sıkı kavlıyor.

"Hazır mısın?"

"Sanırım."

"Bir."

Yanımda titriyor. "İki."

Göğsü hızlı nefeslerle inip kalkıyor.

Birlikte uçurumun kenarından atlamadan önce üçe ulaşamıyorum.

Bugünlerde uçabilmemin tek yolu bu ve bu çok heyecan verici.

Ama Darling haklıysa, yarın bu saatlerde yıldızların arasında uçuyor olacağım.

WINNIE

HAVA ALMAK İÇİN ÇIKTIĞIMDA ÇIĞLIK ATIYORUM.

Dalga yok. Rüzgar yok. Ama suyun içindeyiz. Bu su sığ ve acı ve eski Viktorya döneminden kalma evimizin sokağının aşağısındaki parkta bulunan Emerald Göleti olduğunu anlamam bir saniyemi aldı.

Ben
geldim.

Ben
geldim.

Peki neden korkuyorum?

Ben, Peter Pan ve Kayıp Çocuklar sudan çıkıyoruz.

Burası da karanlık ve cırcır böcekleri ve gölet kurbağaları geceleri cıvıldaşıp vıraklıyor.

"Bu taraftan," diyorum ve bizi caddeye çıkaracak kaldırıma doğru ilerletiyorum.

Yürürken hepimiz sessiziz, sırlıslıkımız ve görevimizin başındayız. Viktorya dönemine ulaşmamız on dakikadan az sürdü. Nedense Pan ve çocuklarla birlikte evimi görmek ikisinden birini ya da her ikisini de gerçek dışı hissettiriyor.

Sanki aynı yerde bulunmamaları gerekiyormuş gibi.

Çatlak ve yıkık dökük ön kapıdan yukarı çıkıyoruz. Kapıyı deniyorum ve kilitli olmadığını görüyorum. Bu annemin yapacağı bir şey değil. O her zaman kapıları kilitlemeyi hatırlar.

Kapıyı içeri ittiğimde menteşeleri gıcırıyor. Ev, yaşlı kemiklerin gıcırdaması gibi normal oturuşu dışında karanlık ve sessiz.

"Anne?"

Seslendim.

Cevap yok.

Koridordan aşağı iniyoruz ve çocuklar arkamda kalıyor.

Büyük büyükannemin sandığı oturma odasında, cumbalı pencerenin altında.

Ancak kapıya vardığımızda annemi benden kısa bir adamla ve onun gibi birkaç kişiyle birlikte buluyoruz. Kafasında bir tutam siyah saç, iri, geniş gözleri ve sivri kulakları var.

"Brownie," diyor Pan
hırlayarak. "Pan," diyor küçük
adam.

"Neden buradasın?" Pan sorar. Sesinde çok net bir şüphe var.

Brownie öne çıkıyor. "Tink senin kral olmanı istemedi ve ben de hayatımı ona adadım."

"Ama burada olduğunu nereden biliyordun?" Pan bir adım daha atar. Vane ve ikizler onun hareketlerine uyararak Pan'ı kuşatırlar.

"Burada olduğunu hep biliyordum," diye cevap veriyor Brownie. "Dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadar ölmüş olacağını düşünmüştüm. Hepimiz öyle düşündük."

Diğerleri başını sallar. Toplamda yedi kişiler.

"Gölgeyi ele geçirdikten sonra onunla ne yapmayı planlıyorsun? Onu pek kimse tutamaz."

"İkizler yapabilir," diyor Brownie.

Pan kaskatı kesilir. "Tilly bu konuda ne diyecek?"

"Ada için en iyisini istiyor." Brownie elini kalçasında asılı duran bıçağın kabzasına dayıyor. "Sen acımasız bir kraldın. Buna geri dönmeni istediğimizi düşünemezsin değil mi?"

Bir tepki için Pan'ın yüzünü izliyorum. Acımasız olabileceğini biliyorum. O Kayıp Çocuk'u benimle flört etmekten başka bir şey yapmadığı için öldürmesini izledim. Ama ne kadar gaddar?

Ondan korkmuyorum, ama belki de korkmalıyım.

Belki de o uçurumdan atlamak son günlerde yaptığım en cesurca şeydi.

"Beni durdurmanıza izin vermeyeceğim," diyor Pan.

"Gölgeyle buradan ayrılmana izin vermeyeceğim," diyor Brownie. Kavga çıkmadan hemen önce sessiz, durgun bir an yaşıyor.

Annem köşeyle bagaj arasına sıkışmış, kollarını dizlerine dolamış.

Kılıçlar çarpışırken ona doğru koştum. "Anne? İyi misin?"

"Winnie? Oh, Winnie!" Kendini açıyor ve kollarını bana doluyor.

"Döndüğüne çok sevindim."

"İyi misin?"

"Evet, ben iyiyim. Ben iyiyim."

Omzumun üzerinden baktığımda Vane'in ellerinin Brownie'nin kafasının iki yanında olduğunu görüyorum. Şiddetle büküyor ve Brownie'nin boynu kırılıyor.

Midem bulanıyor.

"Anne, büyük büyükannemin sandığında gizli bir bölme olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Neden?"

Kilidini açtım ve kapağını açtım. Sanki başka bir yüzyıldan kalma gibi kokuyor ve kağıt kaplaması artık kırılğan ve pul pul dökülüyor. Eski çarşafı, battaniyeleri ve sadece üçte biri dolu olan bir fotoğraf albümünü saklamak için kullandık.

Arkamızdan biri çığlık atıyor. Çocuklar olduğunu sanmıyorum.

Battaniyeleri, çarşafı çekip çıkarıyorum ve sonra elimi bagajın içinde gezdiriyorum. Rüyamdaki sevgilim bunu nasıl yapmıştı?

İç duvarlara vurmaya başladım.

Hiçbir şey olmuyor.

"Gel hadi."

Sanırım rüyamdaki bagajın sol tarafıydı. Parmak eklemlerime tekrar vuruyorum. Bir kez, iki kez. Bir şey yok.

Belki de yeterince sert davranmıyorum. Rüyamdaki sevgilim bagaja vurmaktan çok bir gümbürtüyle vurdu.

Tekrar deniyorum ve-

Bir çekmece açılır.

Ve içinde, onlarca yıl beklemekten yıllanmış bir kutu var.

PETER PAN

BROWNIE'LERDEN NEFRET EDİYORUM.

Adada genellikle az bulunurlar, ışıkta görünmektense gölgelerde gizlenmeyi tercih ederler. Sanırım bunu anlayabiliyorum.

Ama bu Brownie, benim kadar uzun süredir ortalıkta olan, Fae sarayına hizmet eden Brownie, Tink'i öldürdüğümden beri kanımın peşinde.

Ve belki de bunu hak ediyorum.

Benden daha hızlı, etrafımda dolanıyor ve mücevherli hançerinin ağzıyla etimde derin kesikler açıyor.

Bıçaklarımdan birini onu deşmek için hazırladım.

Benimle gölgem ve nihayetinde tahtım arasında duramayacak.

Diğerleri, sadece bir tanesi kalana kadar daha küçük Brownie'lerin işini çabucak bitirir.

Kan havayı sislendiriyor. Dilimin ucunda tadını alabiliyorum.

"Etrafın sarıldı Brownie," diyor Vane, ikizlerle birlikte daire çizerken. Vane gölgesini zar zor kontrol edebiliyor. Yüzeyin altında kabardığını hissediyorum, ortaya çıkmak için umutsuzca çırpınıyor. "En iyisi merhamet etmek."

"Yapmayacağım," diye cevap verir Brownie. "Prenslerim," diye ekliyor ve ikizlere dönüyor. "Eğer saraya geri dönmek için bir yol arıyorsanız, şimdi bana katılın. Gölge sizin olabilir."

Kas ve Bash durup birbirlerine bakıyorlar. Zillerin hafif çınlamasını duyuyorum.

Bir zamanlar onların dilini konuşuyordum ama kelimelerin şeklini, hecelerin tınısını unuttum.

Eğer şimdi bana düşman olurlarsa.

Bash bıçağını tekrar kınına sokar. "Asla tam olarak çözemediğimiz bir şey var Brownie. Belki sen bizi bilgilendirebilirsin."

Brownie başını sallar. "Ne olursa."

"Sevgili kız kardeşimiz kafalarının içine girdikten sonra Darling'ler hep değişir. Pan'a her zaman bunun büyüünün bir tehlikesi olduğunu söylerdi. Bir Darling onunla ne kadar çok savaşırsa, o kadar kötü olur."

"Evet, bu doğru."

"Ama Merry buna karşı koymadı. Tilly gelmeden önce bize Pan'a yardım etmek için elinden geleni yapacağını söyledi."

Odanın gölgeleri içinde Darling annesine yeni bir farkındalıkla bakar.

"Merry'ye bize yardım ederse iyi olacağına dair söz verdik. Ama o iyi değildi."

Merry hıçkırarak ağlıyor ve Darling annesinin elini göğsüne bastırıyor.

"Söyle bakalım," diyor Kas bir adım daha atarken. "Tilly Pan'ın gölgeyi aramasına yardım mı ediyordu, yoksa ondan saklıyor muydu? Kimse nerede olduğunu bilmesin diye Darling'lerin anılarını mı yok ediyordu?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum, kılıcımı sıkıca kavrayıp cevabı bekliyorum. "Bu doğru mu, Brownie?" diye soruyorum.

Kekeleyerek ikizleri tekrar önüne almaya çalışır, ancak Kas dikkatini dağıtınca Bash arkasına geçer.

"Tink'i öldürdü!"

"Annemiz erdemli bir kadın değildi," diyor Bash. "Hiçbirimiz değiliz." Brownie'ye doğru dalar. Brownie dans ederek uzaklaşır.

Ve bıçağımla hamle yapıp, göğsünün derinliklerine sapladım. Kan dudaklarını kapladı.

Islak, hırıltılı bir nefesle şöyle der: "Sen kral değilsin. Sen bir korkaksın."

Yüzündeki kan ve gözlerindeki hayat çekildiğinde, bıçağı çekip çıkarıyorum. Ağır bir gümbürtüyle yere düştü. Etrafımız cesetlerle çevrili ve ben kana bulanmış durumdayım.

Güç bela dizginlediğim coşku içime işliyor.

Darling annesini bırakır ve öne çıkar. Elinde bir kutu var.

Gölge.

O kadar uzun süre aradım ki, neredeyse bunun gerçek olduğuna inanmak istemiyorum.

"Bu kadar mı?" Ben soruyorum.

Yaklaşıyor. Kutuya Fae rünleri kazınmış. Yemin ederim hala Tink'in kokusunu alabiliyorum. Sonbahar yaprakları ve peri tozu gibi.

Bir zamanlar benim en iyi arkadaşımdı. Olmayana kadar.

Ve nasıl bittiğini hatırladıkça yeniden içim parçalanıyor.

Ne yaptığını, bir çeşit intikam olarak gölgeyi çalmayı planladığını öğrendiğimde ona gittim ve *perilere inanmadığımı* söyledim.

Işığ1 söndü, gözleri bembeyaz oldu ve saniyeler içinde öldü.

Aynen böyle.

Ellerimi kirletmeme bile gerek kalmadı.

Brownie bir konuda haklıydı, ben bir korkaktım.

Keşke en azından Tink'e karşılık verme şansı verseydim.

Ama sanırım ellerimde onun kanının olmasının nasıl bir his olduğunu asla unutamamaktan korkuyordum.

"Açayım mı?" Darling beni şimdiki zamana geri dönmeye zorlayarak soruyor.

"Henüz değil. Varolmayan Ülke'ye dönene kadar olmaz. Bash ve Kas, bu pisliği temizlemeye başlayın."

Bash dramatik bir şekilde iç geçirir. "Kanatlarımızı geri alma şansını senin için geri çevirdik. Ve sen bize Brownie'nin bağırsaklarını mı temizletiyorsun?"

"Kanatlarını geri alacağız. Ama önce dediğimi yapmalısın." Bash homurdanıyor, sonra, "Sevgilim, küreklerini nerede saklıyorsun?"

"Ummm..."

Merry bir yaprak gibi titriyor ama yine de cevap veriyor. "Kürekler. İki kürek. Kulübede. Seni götüreceğim."

"Pekâlâ, Merry," dedi Kas. "Yolu göster."

Vane bir Brownie alır, ölü ağırlığı omzunun üzerine kaldırır ve arka kapıdan çıkan partiyi takip eder.

Sadece ben ve Darling.

"Artık evindesin," dedim ona. "Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim." Kutuyu almak için elimi uzattım.

Kolunun altına sıkıştırıyor.

"Sevgilim," diyorum, sesimdeki uyarıyı gizleme zahmetine girmeden.

"Beni de yanında götür."

"Ne?"

"Beni geri götür."

"Neden?"

Etrafındaki katliama bakıyor ve kaşlarını

çatıyor. "Gölgeden daha fazlası var," diyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Ben... Ben bilmiyorum. Bu içgüdüden başka bir şey değil. Ama Tilly kafamın içine girdiğinde..."

"Evet?"

"Sanırım bir şeyler planlıyor. Sana karşı."

"Öyle görünüyor." Görünüşe göre anne kız gibi. "Belki ben yardımcı olabilirim. Gölgeni bulmana yardım ettim."
İlk içgüdüm onu burada bırakmak. Varolmayan Ülke'de beni bekleyen her neyse, iyi olmayacak.

"Burada daha güvende olursun."
Bakışları sertleşiyor. "İstediğim şey daha güvenli olmak değil."
Birden onu masanın üzerine eğmek geldi içimden. Güzel sevgilim, kendisine karanlık ve iğrenç şeyler yapılmasını istiyor.

Bunu da istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Onun ıslak amının sikimin etrafına sarılmasını istiyorum.
Onunla tanıştığım anda farklı olduğunu anladım. Onunla ilgili ne olduğunu bilmiyorum ama bana eski ve unutulmuş bir şeyi hatırlatıyor.
"Benim kurallarım var," diyorum ona. "Uyulması gereken kurallar."
Bana tatlı tatlı gülümsüyor ve onu geri getirirsem başıma bela olacağını şimdiden biliyorum.

"Kurallara uyabilirim." "Evet, ama uyacak mısın?"
Vane geri döner ve omzuna bir Brownie daha alır. "İkizlerin şimdiden kazılmış bir çukuru var."

Başımı sallıyorum. Ölülerini gömdüğümü sanıyorsa fena halde yanılıyor. Darling tekrar, "Beni de yanında götür," diyor.
Biz her zaman soğuk ve sert bir ev olduk... Yumuşak kıvrımları olan, paylaşacak birine sahip olmak çok mu kötü olurdu? Onu becerin ve titretin, Kayıp Çocuk döllerini için yalvartın.

Ben iyi bir adam değilim ve ona çok kötü şeyler yapmak istiyorum. Ve gölgemle, olasılıklar sonsuz.

"Peki," dedim ona. "Benimle geri gelebilirsin."
Bana muzaffer bir edayla gülümsüyor.
"Kendini beğenmişlik yapma."
"Yapmayacağım. Sadece siki alacağım."
"Pis ağızlı sevgili kız. Şimdi gel, gece daha yeni başlamışken gidip Brownie'lerin gömülmesini denetleyelim."

"Önce," diyor ve kutuyu uzatıyor. "Sanırım bu sana ait."
Gölgeyi aradığım onca yıl boyunca onu hiç hissedemedim.
Onun için acı çekiyordum ama eskiden olduğu yerde bir boşluktan başka bir şey yoktu. Şimdi hissedebiliyorum.
O kutunun içinde sıkışıp kalmış kıvranan enerji.

Uzandım ve aldım.
"Teşekkür ederim."
Gülümsüyor. "Rica ederim, Peter Pan."

WINNIE

ANNEMDE ARTIK YERLEŞMİŞ GIBI HISSETTİREN BİR ŞEY VAR. SANKI O bir top gibiydi, tüm dönüşü gitti ve sonunda hareketsiz oturuyor.

Ay ışığı arka bahçemizdeki ürkütücü manzarayı aydınlatıyor. Ortada cesetlerin yığılmaya başladığı dev bir delik var.

"Bu riskli değil mi?" Soruyorum. Ve ayrıca... Arka bahçemde iki fae prensi, bir efsane ve yerin altı metre altına ceset gömen bir ölüm gölgesiyle birlikte olduğuma inanamıyorum.

Tüm bunları sorunsuzca kabul eden bir insan haline nasıl ya da ne zaman geldiğimi bilmiyorum.

"Merak etme hayatım," diyor Kas. "Browniler bir hafta içinde toza dönüşür."

Çocuklar kirli işleri bitirirken anneme döndüm. "Sana bir şey söylemem gerek."

"Ne oldu bebeğim?" Onu bıraktığım zamankinden daha solgun ama yüzü de saçları gibi temiz, belli ki ben yokken kendi başının çaresine bakıyor.

"Geri dönüyorum," dedim ona. "Varolmayan Ülke'ye."

Gözleri üzerimde ama beni görüp görmediğinden asla tam olarak emin olamıyorum. "Benimle gelmek ister misin?"

Geçen Pan'da koşmadım ama umurumda değil. Evde bir sürü boş oda var. Onun için bir sürü oda var.

"Varolmayan Ülke'ye mi geldin?" diye soruyor ve çocuklara dönüp bakıyor. Bash üstsüz ve kürekle toprak kazıyor, sırtındaki tüm kaslar fazla mesai yapıyor.

Tanrım, o bir manzara. Benim olabileceğini düşündüğüm bir Fae prensi. Henüz emin olamıyorum. Bu konudaki kuralların ne olduğunu bilmiyorum, ama bunu anlamak için bolca zaman var.

Kesinlikle emin olduğum bir şey var ki o da onu benden alabileceğini düşünen herkesle savaşağım.

Peter Pan ve Kayıp Çocuklar'ın kim olduklarının sadece yüzeyini çizmiş olabilirim ama içgüdülerim asla yalan söylemez ve onlar benimmiş gibi hissediyorum.

Onlar benim.

"İstediğimi sanmıyorum," diyor annem. "Gerçekten mi?"

"Ben... burada... dinle-

" "Dinliyorum anne."

"Burayı seviyorum." Ay ışığının geniş çizgileriyle boyanmış eve bakıyor. "Kendimi daha iyi hissediyorum."

"Ama... yapayalnız
olacaksın." "İyi olacağım."

Çocuk olmaya fırsat bulamadan yetişkin oldum. Ve hep anneme baktım. Hiç istemedim. Bitmek bilmeyen nöbetleri, istikrarsızlığı, her parçasından nefret ettim.

Ve bundan kaçmak isterken, şimdi bu ihtimalle karşı karşıya kaldığım için bunu yapmaktan korkuyorum.

"Anne-"

"Git." Elimi sıktı. "Varolmayan Ülke'ye git. Deniz kızları döndüğün için mutlu olacaklar."

Deniz kızları mı? Doğru, lagündeki ruhlar.

"Eğer eminseniz..."

"Evet."

Kolumu omuzlarına doladım ve onu kendime çektim. "Elimden geldiğince seni kontrol etmek için geri geleceğim." Uçurumdan atlamanın kalp atışlarımı hızlandıran korkusunu atlatır atlatmaz.

Kendi kendine gülümsüyor. "Bu hoşuma gider, bebeğim."

Delik dolduğunda ve yerdeki tüm Brownie kanı temizlendiğinde, çocuklar dışarıda kan ve kir içinde, yanan birkaç sigaranın dumanı ay ışığında kıvrılan savaş görüntüleri gibi dururlar.

Anneme "Bana ihtiyacın olursa," demeye başlıyorum ve sonra bana ulaşmasının mümkün olmadığını fark ediyorum. Neverland'de cep telefonu yok. Hiçbir iletişim şekli yok.

"İyi olacağım, Winnie." Bana sarıldı ve geri çekildiğinde, "Bir sır bilmek ister misin?" dedi.

"Evet."

"Kafamı kırmadan önce ben de kalmak
istiyordum." "Gerçekten mi?"

"Büyüyü özlüyorum." Gözlerini kapatıyor, anılara dalıyor. "Ve-"

"Cloudberries," sanırım.

"Evet."

"Bir dahaki sefere sana biraz getiririm."

"Sonra da turta ve kek yapacağım ve bir parti vereceğiz."

"Eğer istersen."

Gözleri tekrar parlıyor.

"Neden gidip kendine çay yapıp dinlenmiyorsun?"

"Tamam, bebeğim."

"Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum." Benden uzaklaşıp kapıyı kapatıyor ve ben uzun bir süre verandada kalıp doğru kararı verip vermediğime karar vermeye çalışıyorum.

Bensiz iyi olacak mı?

Beni şiddetle severdi, ama sevgisi her zaman acı verirdi.

Doğru şekilde sevilmenin ya da zorlanmak yerine acıyı hissetmeyi seçmenin nasıl bir his olduğunu bilmiyorum.

Belki de aşkın özünde yatan şey budur; zevkle birlikte acıyı da *seçmek*.

Çocukların yanına dönüyorum. Enerjilerinden sabırsızlandıklarını anlayabiliyorum ama beni aceleye getirmeye hazır değillerdi.

"Ben hazırım," diyorum.

Peter Pan elimi tutuyor ve beni gecenin içine doğru götürüyor, gölgesinin bulunduğu küçük kutuyu kolunun altına sıkıştırmış.

EPILOG

PETER PAN

GÖLGEMİ GERİ ALMAK NASIL BİR HİS OLACAK?

O kadar uzun zaman oldu ki, sihirle dolup taşmanın nasıl bir his olduğunu unuttum sanırım. Hiç yoktan bir şey yaratabilmeyi. Adanın atan kalbini hissetmek.

Birdenbire hem umutsuzluğa kapıldım hem de dehşete düştüm.

Çatı katına geri döndük. Vane barda hepimize içki dolduruyor. İkizler kanepede, Darling de onların arasında.

Hayatımda pek çok korkunç şey yaptım ve şimdi pek çok harika şeye sahip olduğum için çok şanslı olabileceğime inanmak saflık gibi görünüyor.

Vane bardakları getiriyor. Dumanlı odun ve karamel gibi kokan yıllanmış bir viski seçmiş. Bir yudum deniyorum, yanmanın tadını çıkarıyorum.

"Buna hazır mıyız?" Vane deri sandalyelerden birine çökerken soruyor.

Bash, "Sanırım olabileceğimiz kadar hazırız," diyor.

"Bu neye benziyor ki?" Darling soruyor. "Yani, bir şekli var mı? Yoksa sadece bir duman mı?"

"Tam da bir gölgenin görünmesi gerektiği gibi görünecek," diye itiraf ediyorum. "Ama asıl soru şu: Tink onu kutuya koyarken bir şeye mi bağladı yoksa açtığımızda fırlayıp gidecek mi?"

"Bahara hazır olacağız," diyor Vane. "Size söz veriyoruz."

Bardaktan bir yudum daha alıp aramızdaki masaya, küçük kutunun hemen yanına koyuyorum. Üzerinde tek bir mandal var, kilit yok.

Kalbim göğsümde o kadar sert atıyor ki dişlerimin arasında hissedebiliyorum.

Öne doğru uzanıp mandalı açarak parmaklarımı kapağa koyduğumda hepimiz toplu bir nefes alıyoruz.

Şimdi hepimiz öne doğru eğilmiş durumdayız, beklenti ve heyecan elle tutulur bir şey.

İşte bu, beklediğim şey buydu. Kapağı itip açıyorum.

...ve iki gölge dışarı fırlar.

Umarım Varolmayan Ülke'nin bu karanlık, çarpık versiyonunu ve orada yaşayan karakterleri beğenmişsinizdir. Winnie Darling'i yazmayı çok sevdim. O sert ve açık sözlü ve istediğinin peşinden gitmekten korkmuyor.

Winnie ile Varolmayan Ülke'ye dönmek istiyorsanız, ikinci kitap için ön sipariş vermeyi unutmayın.

[The Dark One'ı kaçırmamak için hemen Tek Tıkla!](#)

HER ŞEYİ TARTIŞMAK İÇİN DİĞER NEVER KING OKURLARINA KATILMAK İSTER MİSİNİZ?
WINNIE & PAN & KAYIP ÇOCUKLAR?

[Gelin Facebook'taki Nikki St. Crowe'un Yuvası okuyucu grubuna katılın!](#)

AYRICA NIKKI ST. CROWE

KISIR KAYIP ÇOCUKLAR

[Asla Kral Olmayan](#)

[Karanlık Olan](#)

GAZAP VE YAĞMUR ÜÇLEMESİ

[Acımasız İblis Kral](#)

[Günahkâr İblis Kral](#)

[İntikamcı İblis Kral](#)

ROMAN EVİ

[Karanlık Bir Vampir Laneti](#)

GECE YARISI LIMANI

[Yan Kapıdaki](#) Ateşli Vampir (devam eden

Vella serisi) Yan [Kapıdaki Ateşli Vampir:](#)

[Birinci Sezon](#) (e-kitap) Hot Vampire Next

Door: [İkinci Sezon](#) (e-kitap) [Hot Vampire Next](#)

[Door: Üçüncü Sezon](#) (e-kitap)

[Vampirin İyi Kızı: Ateşli Bir Vampir Prequel](#) (devam eden Vella serisi)

YAZAR HAKKINDA

NIKKI ST. CROWE kendini bildi bileli yazıyor. Dördüncü sınıfta yazdığı ilk kitabı, hazinelerle dolu büyülü bir konak hakkındaydı. Sihir hakkında yazmayı hâlâ seviyor olsa da, hazineyi daha iyi bir şey için bir kenara bıraktı: kötüler, canavarlar ve anti-kahramanlar ve onları vahşileştiren kadınlar.

Bugünlerde Nikki yazmadığı ya da kötü adamlarla ilgili hayaller kurmadığı zamanlarda ya sahilde ya da evde kocası ve kızıyla birlikte bulunabiliyor.

[NIKKI'NIN BÜLTENİ](#)

[NIKKI'YI TIKTOK'TA TAKIP EDİN](#)

PATREON'DA KAPAK TANITIMLARINA VE ÖN GÖSTERİMLERE ERKEN ERIŞİM
KAZANIN: [NIKKI'NIN PATREON'U](#)

NIKKI'NIN OKUYUCU GRUBUNA KATILIN:
[Nikki St. Crowe'un Yuvası](#)

NIKKI'YI WEB'DE ZİYARET EDİN:
www.nikkistcrowe.com

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TIK TIK

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.